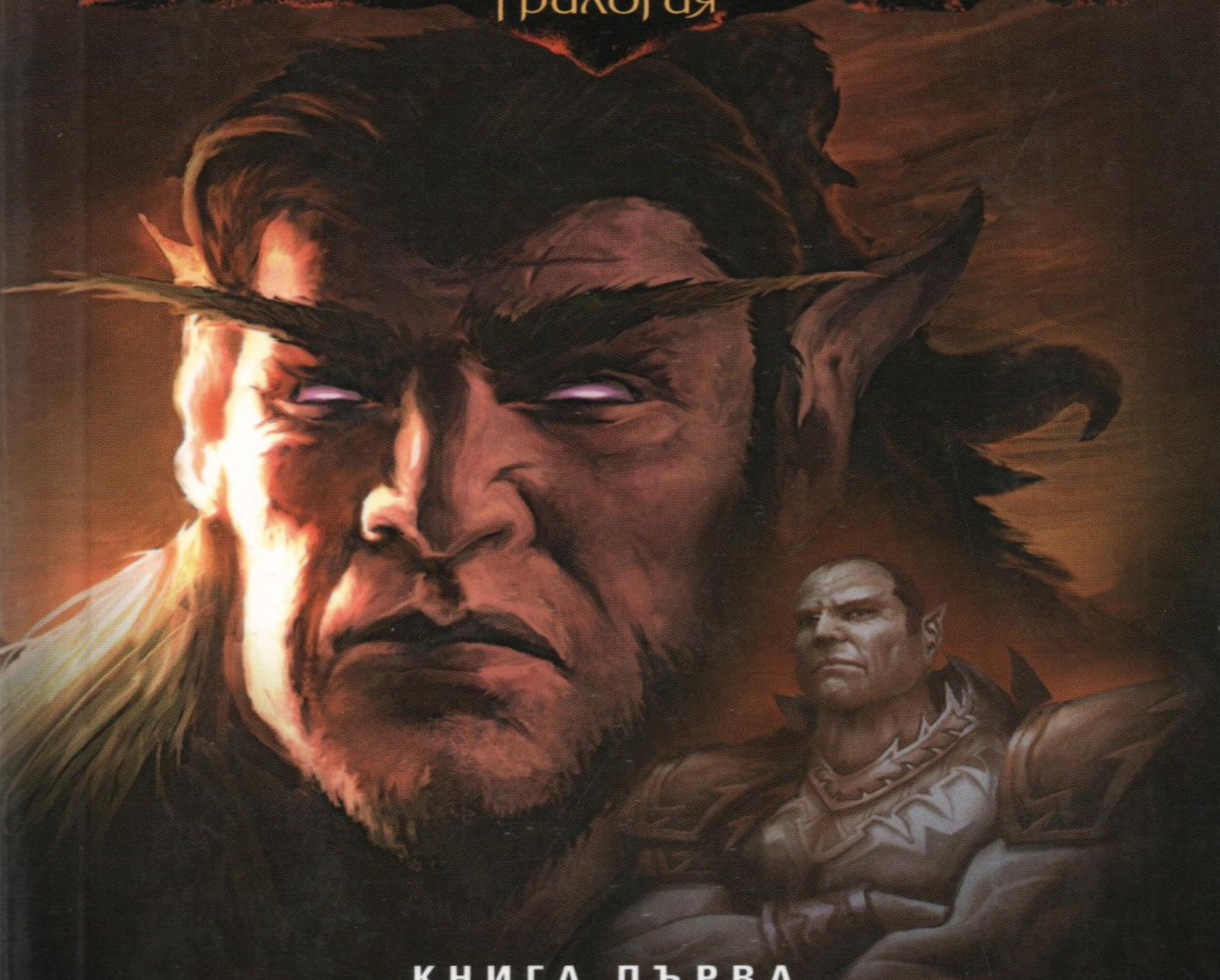

WARCRAFT®

Воюната на Древните
трилогия

КНИГА ПЪРВА

Кладенецът на вечността

РИЧАРД А. КНААК

РИЧАРД А. КНААК
КЛАДЕНЕЦЪТ НА
ВЕЧНОСТТА

Превод: Симеон Цанев

chitanka.info

Изминали са много месеци от епичната битка при връх Хайджал, където Пламтящият легион е прогонен завинаги. Поели на експедиция към мистериозен магически разлом наред планините на Калимдор, двама стари наши познайници — магьосникът Крас, известен на малцината посветени и като дракона Кориалстраз, и неговият спътник, вироглавият Ронин, са засмукани от аномалията и заператени в далечното минало — времената, когато Тъмния титан Саргерас убедил кралицата на елфите да прочисти света от по-слабите раси. Епоха, когато Великите дракони се намирили в зенита на своето могъщество, без да подозират, че скоро един от тях ще отприщи ерата на мрак, която ще погълне света на WARCRAFT.

В първата част на тази епична трилогия избавлението на света от Първото нашествие на демоните е поставено под въпрос от пристигането на изгубените във времето герои. Ала бедата никога не е сама — великата сила на драконовия магьосник е изчезнала по необясними причини. Единствената надежда на двамата ветерани е новият им странен съюзник — полубогът Ценариус, когото трябва да убедят в неотложността на своята мисия.

КЛАДЕНЕЦЪТ НА ВЕЧНОСТТА

Книга първа от новата трилогия за света на популярната компютърна игра и пряко продължение на „Денят на дракона“.

На Мартин Фейкз и всички мои читатели от целия свят.

ЕДНО

Високият неприветлив дворец се издигаше на самия ръб на стръмната скала, извисен толкова рисковано над обширния черен воден басейн долу, че изглеждаше сякаш е готов всеки миг да се срине в тъмните му дълбини. В началото, когато могъщият замък бе построен с помощта на магия, сливаща камъка и гората в едно плътно цяло, той представляваше чудо, докосващо сърцето на всеки, който го види. Кулите му бяха дървета, подсилени от камък, с извисяващи се пилони и високи, отворени прозорци. Стените бяха издигнати от вулканична скала, след което обвързани здраво с провесени лиани и гигантски корени. Цитаделата в центъра първоначално бе сътворена чрез мистичното свързване на повече от сто огромни древни дървета. Обвити едно около друго, те формираха скелета на кръглата конструкция, около която бяха поставени камъкът и лианите.

Чудо, докосващо сърцата на всички във времената, когато бе построен, сега замъкът докосваше страховете на мнозина. Обвиваше го аура на безпокойство, подсилена от бурната нощ. Малцината, които поглеждаха към древната сграда, бързаха да отместят погледа си.

Тези, които вместо това гледаха към водите под нея, също не намираха спокойствие. Черното езеро бе обхванато от бурно и неестествено вълнение. Разпенени вълни, достигащи крепостта на височина, се издигаха и падаха в далечината, разбивайки се с рев. Над обширната повърхност играеха светкавици — златисти, пурпурни или със зеления цвят на развалата. Гръмотевиците трещяха като хиляда дракона и тези, които живееха край езерото, се струпваха около бреговете му, несигурни каква ли буря е била отприщена.

По стените, обикалящи замъка, стояха заплашително изглеждащи стражи в гористозелени брони. Носеха копия и мечове и се оглеждаха бдително наоколо. Наблюдаваха не само отвъд стените за евентуални нарушители, но от време на време хвърляха и по някой таен поглед към дълбините на крепостта... особено към цитаделата, където се бяха развихрили непредвидими сили.

А във високата кула, в каменна зала, запечатана за погледа на тези отвън, високи и слаби фигури, облечени в тюркоазени роби с избродирани сребърни символи на природата, стояха приведени над шарка с шест страни, изписана върху пода. В нейния център символите на език, дъвен дори за заклинателите, проблясваха със свой собствен живот.

Блестящи сребърни очи без зеници се вираха изпод качулките, докато нощните елфи припяваха заклинанието си. Тъмната им виолетова кожа бе покрита с пот, но магията в шарката набираше мощ. Всички, освен един, изглеждаха отмалели и готови да се предадат на изтощението. Последният присъстващ, стоящ встрани от кръга, наблюдаваше процеса с очи, които не бяха сребърни като на останалите, а фалшиви черни кълба с рубинени ивици, преминаващи хоризонтално през центъра. Но въпреки изкуствените си очи, той забелязваше всеки детайл и всяка промяна в модулацията на гласовете на другите. По издълженото му тясно лице — тясно дори за елф — се четяха глад и нетърпение, докато той бавно насочваше останалите.

И друг наблюдаваше ритуала, попивайки всяка дума и жест. Седеше на луксозен трон от слонова кост и кожа. Нейната буйна сребриста коса обрамчваше съвършените ѝ черти, а копринената рокля — златна като очите ѝ — правеше същото за изящните ѝ форми. Във всеки един аспект тя бе истинска кралица. Облегна се лениво назад и си наля чаша вино от златна гарафа. Покритите ѝ със скъпоценни камъни гривни иззвъняха, докато ръката ѝ се движеше, а рубинът на тиарата, която носеше на главата си, блестеше на светлината на магическите енергии, които другите призоваваха.

От време на време погледът ѝ пробягваше, винаги съвсем мимолетно, към тъмнооката фигура, а устните ѝ се свиваха в нещо, което се доближаваше до подозрение. Но въпреки това, когато в един момент той внезапно погледна към нея, сякаш усетил наблюдението, подозрителността изчезна, заменено от апатична усмивка.

Заклинанието продължаваше.

Водите на черното езеро бушуваха яростно.

Имаше война, но тя приключи.

И Крас знаеше, че сега историята ще запише онова, което се беше случило. Безбройните унищожени съдби, изпепелените земи и стигналият на ръба на унищожението си смъртен свят щяха да се загубят сред архивите.

„Дори спомените на драконите са мимолетни при тези обстоятелства“, мислеше си бледата, облечена в сива роба фигура. Той прекрасно разбираше това, защото, макар за повечето наблюдатели да изглеждаше като човек с дългуресто, почти елфско телосложение и ястребови черти, посребряваща коса и три дълги белега, пробягващи надолу по дясната му буза, той бе много повече от това. Познат бе най-вече като магьосник, но за малцина избрани името му беше *Кориалстраз* — име, което би носил само дракон.

Крас се беше родил като дракон, величествен и червен, най-младият от семейството на Алекстраза. Тя, Аспектът на Живота, беше и неговият най-скъп спътник... Но при все това отново се беше оттеглил далеч от нея, за да изучава бедите и бъдещето на мимолетните раси.

В скритото, издялано от камъни убежище, което бе избрал за новата си бърлога, Крас надзираваше света на Азерот. Блестящият смарагдов кристал му позволяваше да види всяка земя и всяка личност, която пожелае.

И накъдето и да погледнеше драконовият магьосник, виждаше само опустошение.

Сякаш бяха минали само няколко години откак гротескните зеленокожи чудовища, наречени орки, които нападнаха света от отвъдното, бяха разгромени. След като хората затвориха оцелелите от тях в специални лагери, Крас бе повярвал, че светът е готов за мир. Но спокойствието просъществува твърде кратко. Алиансът — водената от хората коалиция, която оказа съпротивата срещу орките — веднага започна да се разпада, а всеки от членовете му се бореше за надмощие над останалите. Част от вината за това бе на драконите, или по-точно на *един определен дракон* — Детуинг^[1], но в по-голяма степен отговорни бяха алчността и ламтежите на хората, джуджетата и елфите.

Дори това обаче щеше да отмине без проблеми, ако не се беше появил Пламтящият легион.

Днес Крас изучаваше далечния Калимдор, намиращ се от другата страна на морето. Дори сега големи части от него изглеждаха като пострадали от масивно вулканично изригване. По тях не се виждаше никакъв живот, нито следи от цивилизация. Но не природните сили бяха оголили земята по такъв жесток начин. Пламтящият легион не оставяше нищо, освен смърт след себе си.

Огнените демони бяха дошли от място отвъд реалността. Те търсеха магия и я поглъщаха. Атакувайки в съюз с чудовищните си марионетки, Немъртвата напад, те искаха да опустошат света. Но не бяха очаквали да попаднат на най-невероятния възможен съюз...

Орките, които някога също били техни слуги, се обърнаха срещу тях. Присъединиха се към хората, елфите, джуджетата и драконите, за да унищожат демоничните войни и отвратителните чудовища и да отблъснат оцелелите обратно в адската пустош. Хиляди измряха, но алтернативата...

Драконовият магьосник изсумтя. Истината бе, че *нямаше* алтернатива.

Крас махна с дългите си тънки пръсти над кълбото и призова картина на орките. Гледката се замъгли за миг, след което разкри начупена планинска местност навътре в континента. Сурова земя, но все още пълна с живот и способна да поддържа новите си колонизатори.

На мястото, откъдето Бойният повелител и един от героите във войната, Трал, управляваше, вече се издигаха няколко каменни сгради. Високата кръгла площадка, която му служеше за убежище, бе груба по стандартите на всички други раси, но орките имаха предразположение към първичното. Един орк смята за лукс дори това изобщо да има къде да живее. Затворници или номади за толкова много години, те почти бяха загубили концепцията си за „дом“.

Няколко от масивните зелени същества разораваха полето. Докато наблюдаваше свирепите на външен вид създания, магьосникът се възхищаваше на идеята за орки-земеделци. Все пак Трал бе много необичаен представител на расата си, който с готовност схващаше идеите, които биха могли да върнат стабилността на народа му.

А целият свят отчаяно се нуждаеше от стабилност. С още едно махване на ръката си драконът отпрати образа на Калимдор, призовавайки много по-близко място — някога величествената столица

на любимия му Даларан. Под водачеството на магьосниците от Кирин Тор, които бяха сред най-великите повелители на магията, той бе на предната линия в битката на Алианса срещу Легиона и от своя страна — сред първите и най-жадувани цели на демоните.

Сега Даларан беше в руини. Някога гордо издигащите се кули бяха почти изцяло разбити. Прекрасните библиотеки — изчезнали сред пламъците. Безбройни поколения знание изгубени... а с тях и безчет животи. Дори съветът пострада жестоко. Мнозина от онези, които Крас бе смятал за приятели или поне уважавани колеги, загинаха във войната. Водачеството изпадна в хаос и той знаеше, че ще трябва да се намеси, за да им подаде ръка за помощ. Даларан трябваше да говори с един глас, дори само за да запази останките от разцепения Алианс заедно.

Но при все това и въпреки смута и премеждията, които предстояха, у дракона се зараждаше надежда. Сега проблемите на света бяха преодолими. Без страх от орки или ужас от демони. Азерот щеше да се бори, но Крас вярваше, че накрая не само ще оцелее, но и ще процъфтява.

Магьосникът преустанови контакта си със смарагда и се изправи. Кралицата на драконите, неговата обична Алекстраза, го чакаше. Тя подозираше за желанието му да се върне, за да помогне на смъртния свят, и сред всички дракони го разбираше най-добре. Той щеше да приеме истинската си форма, да се сбoguва с нея — поне за известно време — и да потегли, преди съжалението да го е задържало.

Крас бе избрал убежището си не само заради уединеността му, но и заради огромните размери. Когато излезе от малката стая, той се озова в огромна пещера, чийто таван лесно се съревноваваше с височината на кулите на Даларан. Цяла армия можеше да лагерува вътре, без да я изпълни.

Точно подходящият размер за дракон.

Той протегна ръце... и когато го направи, дългите му пръсти се издължиха още повече, увенчавайки се с нокти. Гърбът му се изви и от раменете изникнаха двойка израстъци, които бързо се превърнаха в крила. Тесните му черти се разтегнаха, добивайки формата на влечуго.

Докато се извършваха всички тези промени, тялото на дракона се уголемяваше. Стана четири, пет, дори десет пъти по-голям от човешко

същество и продължаваше да расте. Всякакви прилики с човек или елф изчезнаха бързо.

От магьосника Крас, той се превърна в Кориалстраз, дракона.

Но изведнъж — насред трансформацията — в главата му прозвуча отчаян глас: „Кор... страз...“

Той залитна и едва не се върна обратно в магьосническата си форма. Премигна и се огледа из огромната зала, сякаш търсеше там източника на вика.

Нищо. Драконовият магьосник чакаше и чакаше, но повикът не се повтори.

Отдавайки го на собствената си несигурност, той продължи трансформацията си...

И отчаяният глас отново извика: „Кориалстра...“

Но този път драконът разпозна призоваващия. Веднага отвърна по същия начин:

„Чувам те! С какво мога да ти помогна?“

Не получи отговор, но чувстваше, че отчаянието не отшумява. Фокусира волята си и опита да протегне съзнанието си, за да се свърже с този, който толкова силно се нуждаеше от помощта му... И който не би трябвало да има нужда от помощта на никое живо същество.

„Тук съм! — излъчи драконовият магьосник. — Не можеш ли да ме усетиш? Дай ми някакъв знак какво не е наред!“

Усети едва доловим допир в отговор, съвсем леко подсказване за силна тревога. Крас концентрира всяка частица от мислите си в тази бледа връзка, надявайки се... надявайки се...

Всепомитащото присъствие на дракон, чиято магическа сила надвишаваше неговата хилядократно, накара магьосника да се олюлее. Погълна го усещането за векове, за зашеметяваща възраст. Крас се чувстваше така, сякаш самото Време го е обгърнало с ужасяващото си величие.

Но не Времето... не съвсем... а този, който бе Аспектът на Времето.

Драконът на Епохите... Ноздорму.

Имаше само четири велики дракона. Четири Велики Аспекта, сред които неговата обична Алекстраза представляваше Живота. Лудият Малигос бе Магията, а нематериалната Изера влияеше на

Сънищата. Заедно с мрачния Ноздорму, те представляваха самото сътворение.

Крас направи гримаса. В действителност някога Аспекти бяха *пет*. В началото петият бил наричан Нелтарион, Пазителя на Земята. Но много отдавна, във времена, които дори Крас не можеше да си спомни ясно, Нелтарион предал спътниците си. Пазителя на Земята се обърнал срещу тях и в процеса добил нова, по-подходяща титла.

Детуинг. Унищожителя.

Самата мисъл за Детуинг изкара дракона от вцепенението му. Той докосна разсеяно трите белега на бузата си. Нима Детуинг се беше върнал, за да тормози света отново? Затова ли великият Ноздорму показваше такова притеснение?

„Чувам те! — извика в ума си Крас, изпълнен със страх от причината за този повик. — Чувам те! Да не би... да не би да е Унищожителя?“

Но в отговор отново бе притиснат под тежестта на невероятни видения. Те прогаряха пътя си в главата му, така че да е невъзможно да ги забрави някога.

В която и да е от формите си и колкото и талантлив и приспособим да беше, Крас не можеше да се мери с неукротимата сила на един Аспект. Мощта на ума на другия дракон го отхвърли назад към най-близката стена, където магьосникът се срина.

Отне му няколко минути, за да се изправи от пода и дори тогава главата му се въртеше. Сетивата му бяха под атаката на откъслечни мисли, които не му принадлежаха. Единственото, което можеше да направи, бе да се опита да остане в съзнание.

Фрагментите се успокоиха бавно и той започна да схваща мащаба на случилото се. Ноздорму, Повелителят на Времето, отчаяно крещеше за помощ... за *неговата* помощ. И се беше обърнал направо към по-младия дракон, а не към собствените си сподвижници.

Ала всичко, което би могло така да притесни един Аспект, означаваше смъртна опасност за останалата част от Азерот. Защо тогава търсеше самотен червен дракон, а не Алекстраза или Изера?

Крас опита отново да достигне великия ум, но единственото, което постигна, бе още по-силно главоболие. Докато се свестяваше, започна да мисли какво да направи. Едно определено видение настояваше за вниманието му — картина на покритата със сняг

планинска местност на Калимдор. Каквото и да се опитваше да му каже Ноздорму, беше свързано с този район.

Трябваше да го проучи, но щеше да се нуждае от подкрепата на някой, който лесно може да се адаптира към ситуацията. Макар да се гордеше със *собствената си* способност да се приспособява, драконите като цяло бяха доста закостенели в своите навици. Трябваше му някой, който да го слуша, но и да може да реагира на мига според изискванията на ситуацията. Ала за такова непредвидимо усилие само едно същество можеше да му свърши работа. Човек.

И по-точно един определен човек.

Магьосникът Ронин.

А в Калимдор, сред степите на дивата пустош, един застаряващ посивял орк шеташе край димящия огън. Мърморейки думи, принадлежащи на друг, отдавна загубен свят, мъхестозеленото създание хвърли няколко листа в пламъците, с което засили и без това гъстия пушек. Парите изпълниха построената от дърво и пръст колиба.

Старият оплешивяващ орк се наведе и вдиша дима. Изморените му кафяви очи бяха зачервени и имаха торбички. Зъбите му жълтееха изтъпени, а един от бивните му беше строшен още преди години. Едвам се изправяше без чужда помощ, а когато ходеше, се изгърбваше и тътреше.

При все това дори най-големият войн му отдаваше дължимото уважение.

Малко костен прах, щипка плодове... всичко това беше част от изпитана и вярна традиция, съживена сред орките. Бащата на Калтар го бе научил на всичко това още по време на тъмните години на Ордата, също както дядо му беше научил баща му преди това.

А сега на побелелия шаман за първи път му се случваше да се надява, че е бил добре обучен.

В главата му шептяха гласове, духовете на света, който орките сега наричаха дом. Обикновено шепнеха за малки неща, дреболии от живота, но сега мърмореха превъзбудено и предупреждаваха... предупреждаваха...

Но за какво? Трябваше да разбере повече.

Калтар бръкна в една торбичка на кръста си и извади три изсушени черни листа — почти всичко, останало от единственото растение, донесено от древния свят на орките. Бяха го предупредили да не ги използва, освен в случай на крайна необходимост. Баща му така и никога не ги беше ползвал, нито пък дядо му.

А сега шаманът ги хвърли в пламъците.

Димът моментално стана плътна и бушуваща синя маса. Не черна, а синя. Челото на орка се покри с намръщени бръчки от тази странна промяна, а след това той отново се наведе напред и вдиша колкото можеше повече.

Мигом светът се измени, а с него и оркът. Превърна се в птица, в могъщо създание, носещо се над земята. Летеше над планините без никакъв проблем. Очите му съзираха и най-дребните животинки, и най-далечните реки. Приливът на жизненост, какъвто не бе имал от младините си, почти смаза Калтар, но той се пребори с него. Ако се предадеше, рискуваше да загуби самия себе си. Можеше да лети вечно като птица, без някога да си спомни какво е бил преди това.

Внезапно забеляза нередност в природата на света — у вероятната причина за притеснението на гласовете. Имаше нещо, което не би трябвало да е там. Калтар се стрелна в посоката, която му изглеждаше вярна, ставайки все по-нетърпелив с приближаването на целта.

И в най-дълбоките части на планинската верига шаманът откри източника на притеснението.

Умът му на учен осъзнаваше, че в момента вижда само идея, а не реалност. За Калтар то изглеждаше като водна фуния, но такава, която поглъщаше и изхвърляше едновременно. Но това, което потъваше или се появяваше от дълбините ѝ, бяха дни и нощи, месеци и години. Фунията сякаш изяждаше и излъчваше самото време.

Това до такава степен стресна шамана, че той едва успя да забележи навреме, че сега фунията се опитва да засмуче и него.

Веднага започна да се бори да се измъкне от хватката ѝ. Размахваше крила и напрягаше мускули. Умът му се протегна към физическото му тяло, здраво вкопчен в ефирната нишка, която закотвяше душата му, и се опита да прекъсне трансa.

Но фунията го всмукваше все по-силно.

В отчаянието си Калтар призова духовете-водачи и ги помоли за сила. Те дойдоха, както и знаеше, че ще направят, но сякаш реагираха твърде бавно. Фунията изпълни взора му, готова да го погълне...

Внезапно светът се усука около шамана. Вихърът, планините... всичко се преобърна и се завъртя.

И с рязко поемане на въздух Калтар се събуди.

Изтощен дори отвъд годините си, едва успя да не падне по очи в огъня. Непрестанно шептящите гласове бяха заглъхнали. Оркът седеше на пода на колибата и се опитваше да се убеди, че, да, сега отново принадлежи на света на смъртните. Духовете-водачи го спасиха, макар и в последния момент.

Но с тази щастлива сигурност дойде и споменът за видяното... и за значението му.

— Трябва да кажа на Трал — промърмори той и насили изморените си и остарели крака, за да се изправи. — Трябва бързо да му кажа... или ще изгубим дома си... света си... отново...

---

[1] Deathwing (англ.) — крило на смъртта. — Б.пр. ↑

ДВЕ

„Злокобна поличба — мислеше си Ронин, докато яснозелените му очи наблюдаваха резултата от магията му. — Всеки магьосник ще разбере, че е така.“

— Сигурен ли си? — извика Верееса от другата стая. — Провери ли внимателно?

Червенокосият магьосник кимна, след това се намръщи, когато осъзна, че елфата естествено не може да го види. Трябваше да ѝ каже лице в лице. Тя го заслужаваше. „Дано да е силна.“

Облечен в тъмносин панталон и жакет, и двете поръбени със злато, Ронин напоследък изглеждаше повече като политик, отколкото като магьосник, но изминалите няколко години бяха изисквали от него не по-малко дипломация, отколкото магия. А той не беше човек, комуто дипломацията се отдава — не и с неговия подход да се втурва в събитията с главата напред. С гъстата си червена грива и къса брада имаше лъвско излъчване, което прекрасно пасваше на темперамента му, когато му се налагаше да преговаря с разглезени и нагли посланици. Носът му, счупен отдавна и никога — по негов избор — не зараснал правилно, добавяше към огнената му репутация.

— Ронин, има ли нещо, което не си ми казал?

Не можеше да я кара да чака повече. Тя трябваше да знае истината, колкото и да беше ужасяваща.

— Идвам, Верееса.

Прибирайки магическите си инструменти, Ронин си пое дълбоко въздух и отиде при елфата. Въпреки това се спря точно на входа. Можеше да види само лицето ѝ — красив съвършен овал, на който майсторски бяха поставени съблазнителни бадемови очи с чист небесносин цвят, тънък и леко извит нагоре нос и изкусителни устни, които сякаш винаги бяха наполовина усмихнати. Това лице бе обгърнато от буйна сребристойбяла коса, която, ако елфата бе изправена, би стигала до кръста ѝ. При все това Верееса можеше да

мине и за човек, ако не бяха дългите заострени уши, които надничаха от косата ѝ.

— Е? — попита тя търпеливо.

— Ами... ще бъдат близнаци.

Лицето ѝ се озари от светлина, при което в очите му то сякаш стана още по-съвършено.

— Близнаци! Колко неочаквано! Колко прекрасно! Сигурна бях!

Тя се намести по-удобно в дървеното легло. Слаба, но с приятни за око извивки, елфата-рейнджър беше бременна от няколко месеца. Кожената жилетка и металният нагръдник ги нямаше. Сега тя носеше сребърна рокля, която изобщо не можеше да скрие предстоящото раждане.

Трябваше да се доседят по бързината, с която започна да наедрява. Бяха женени само от няколко месеца, когато тя разбра за състоянието си. Тогава и двамата бяха притеснени, защото не само че бракът им бе изключително рядък сред анализите на историята, но и никой не беше документирал успешно раждане на дете, плод на такава връзка.

А сега очакваха не едно, а две деца.

— Не мисля че разбираш, Верееса. *Близнаци!* Деца на елф и магьосник!

Но лицето ѝ продължаваше да излъчва удоволствие и удивление.

— Елфите раждат рядко и много, много рядко имаме близнаци, любов моя! Те ще бъдат предопределени за велики дела!

Ронин едва успя да скрие киселото си изражение.

— Знам. Точно това ме притеснява...

Двамата с Верееса бяха преживели предостатъчно „велики дела“. Заедно бяха принудени да проникнат в оркското укрепление Грим Батол през последните дни от войната срещу Ордата, а там се срещнаха не само с орки, но и с дракони, гоблини, тролове и какво ли още не. След това пътуваха от кралство в кралство, превръщайки се в своеобразни посланици, чиято задача бе да напомнят на Алианса за важността на това да остане цял. Тогава също бяха рискували живота си, защото мирът, последвал войната, се беше оказал в най-добрия случай нестабилен.

И след това, без никакво предупреждение, се появи Пламтящият легион.

Тъкмо тогава връзката, започнала като партньорство между двама изморени агенти, се превърна в изненадващо свързване на две души. Във войната срещу чудовищните демони магьосникът и рейнджърът се бяха борили един за друг в същата степен, в която и за земите си. Не веднъж единият или другият бе мислел, че спътникът му е мъртъв и болката беше непоносима и за двамата.

Може би загубата изглеждаше по-ужасна заради всички други обични приятели и роднини, които вече бяха погубени. И Даларан, и Куел'Талас бяха пометени от немъртвата напаст и хиляди умряха под ударите на разлагащите се извращения, служещи на ужасяващия Краллич^[1], — който пък от своя страна се подчиняваше на Легиона. Цели градове паднаха под ужасяващото нашествие, а нещата се влошаваха още повече от факта, че много от жертвите не след дълго се надигаха отново, прокълнатите им смъртни обвивки вече принадлежаха на Напастта.

Малкото семейство, което Ронин имаше преди това, изчезна по време на войната. Майка му отдавна беше мъртва, но баща му, брат му и двамата му братовчеди умряха при падането на град Андорал. За щастие на всички, отчаяните защитници разбраха, че битката е обречена и запалиха града. Дори Немъртвата напаст не можеше да вдигне мъртвите от пепелта.

Ронин не беше виждал нито един от тях — нито дори баща си — откак стана магьосник, но въпреки това бе почувствал празнина в сърцето си при пристигането на новините. Бездната между него и роднините му, причинена в голяма степен от неговото призвание, бе изчезнала за миг. Всичко, което бе имало смисъл тогава, беше, че е последният член на семейството си.

Съвсем сам.

Докато не осъзна, че чувствата, които изпитваше към смелата елфа-рейнджър до него, са взаимни.

Когато ужасяващият конфликт стигна до своя финал, за тях двамата имаше само една логична посока. Въпреки ужасените гласове, чуващи се и откъм народа на Верееса, и от неговите господари-магьосници, двамата избраха никога повече да не се разделят. Подпечатаха съюза си с брак и се опитаха да започнат колкото се може по-нормален живот в този разцепен свят.

„Естествено — помисли си горчиво магьосникът — на нас просто не ни е било писано да видим мир.“

Верееса се надигна от леглото преди той да успее да ѝ помогне. Дори толкова близо до раждането, елфата се движеше ловко и грациозно. Тя хвана Ронин за раменете:

— Вие, *магьосници!* Винаги виждате само бедите. А аз мислех, че моите хора са мрачни... Любов моя, това ще е едно щастливо раждане на две щастливи деца. Ние ще го направим такава!

Той разбираше, че в думите ѝ има смисъл. Никой от двамата им не би направил нещо, което да застраши близнаците. Когато осъзнаха какво е състоянието ѝ, те прекратиха усилията си за повторното изграждане на разбития Алианс и се заселиха в един от малкото останали мирни региони, достатъчно близо до разрушения Даларан, но не твърде много. Живееха в малък, но съвсем не скромнен дом и хората от близкото градче ги уважаваха.

Нейната увереност и надежда все още го смайваха, имайки предвид собствените ѝ загуби. Докато Ронин бе почувствал дупка в сърцето си от загубата на семейство, което вече почти не познаваше, в това на Верееса със сигурност се беше отворила зееща бездна. Куел'Талас, легендарен и със сигурност по-добре защитен от Даларан, беше напълно разрушен. Дори недостъпни от векове укрепления паднаха за броени дни, а някога гордите народи, живели там, се присъединиха към Напастта също толкова лесно, колкото и жалките човеци. Сред последните жертви бяха и членове на клана на Верееса... и някои от собственото ѝ семейство.

От дядо си научи за отчаяната битка, в която трябвало да убие собствения си превърнал се в зомби син — нейния чичо. Пак той ѝ разказа как по-малкият ѝ брат бил разкъсан на парчета от гладна тълпа немъртви, водена от собствения му голям брат, който после бил запален и унищожен, заедно с останалите съживени трупове от оцелелите защитници. Все още никой не знаеше какво се е случило с родителите ѝ, но всички ги смятаха за погубени.

А това, което Ронин така и не ѝ каза... и може би никога нямаше да посмее да ѝ каже... бяха чудовищните слухове, които чу да се разказват за една от двете сестри на Верееса — Силванас.

Другата сестра на съпругата му, великата Алериа, се беше превърнала в герой по време на Втората война. Но Силванас, на която

Верееса бе подражавала през целия си живот, поведе битката срещу предателя Артас — принца на Лордерон. Някога единствена надежда на своята раса, поквареният слуга на Легиона опустоши собственото си кралство, а после поведе немъртвата си орда срещу столицата на елфите Силвъримуун^[2]. Силванас се изпречваше на пътя му при всеки завой и за известно време изглеждаше, че ще го надвие. Но там, където тромавите трупове, зловещите гаргойли и гнусните изчадия се провалиха, черната некромантия осигури на благородника-предател победата.

Според официалната версия Силванас умряла в героична битка, опитвайки се да спре слугите на Артас да не избият народа на Силвъримуун. Елфските водачи, дори дядото на Верееса, се кълняха, че тялото на рейнджъра-генерал е изгоряло в същия огън, опустошил столицата. Със сигурност от нея не бе останала и следа.

Но въпреки че за Верееса историята свършваше дотам, източниците на Ронин сред Кирин Тор и Куел'Талас бяха подочули неща за Силванас, които смразяваха кръвта във вените му. Един оцелял рейнджър, наполовина изгубил ума си, бръщолевеше, че генералът бил пленен, а не убит. Била подложена на ужасяващи мъчения, а после убита за забавление на Артас. Накрая занесъл тялото ѝ в мрачния храм, който построил в лудостта си, и покварил душата и тялото ѝ, превръщайки героичната елфа в носител на зло... Мрачен и тъжен призрак, наречен банши, който все още бродел из руините.

За момента Ронин не бе успял да потвърди слуховете, но беше сигурен, че в тях има повече от зрънце истина. Молеше се Верееса никога да не чуе тази история.

Толкова много трагедии... не беше чудно, че магьосникът не успяваше да се отърси от притесненията си по отношение на новото си семейство.

Той въздъхна:

— Може би когато се родят, ще се оправя. Вероятно просто съм нервен.

— Което е знак за грижовен родител — отвърна Верееса закачливо и се мушна обратно в леглото. — Освен това не сме сами. Джалиа е от голяма помощ.

Джалиа бе възрастна и едра жена, която вече беше родила шест деца и акушерствала при раждането на няколко дузини повече. Ронин

си мислеше, че един човек винаги би бил подозрителен, ако се занимава с елфа — особено пък елфа със съпруг-магьосник — но Джалиа само хвърли поглед към Верееса и майчинските ѝ инстинкти я завладяха. Въпреки че Ронин ѝ плащаше добре за отнетото ѝ време, той силно подозираше, че старицата от близкия град би помагала и без пари, дотолкова се беше привързала към жена му.

— Сигурно си права — започна той. — Просто бях...

Внезапно глас... много познат глас... изпълни главата му:

„Ронин, имам нужда от тебе...“

— Крас? — изпелтечи магьосникът.

Верееса се надигна, а ведрината ѝ изчезна:

— Крас? Какво за него?

И двамата познаваха отлично майстора-магьосник и член на вътрешния кръг на Кирин Тор. Крас имаше ключова роля в събирането им заедно. И пак той не км бе казал цялата истина за случващото се тогава, особено за собственото му участие в него. Само поради стечение на обстоятелствата те бяха открили, че той е и драконът Кориалстраз.

— Крас... ме вика... — бе единственото, което Ронин можа да прошепне.

„Ронин... имам нужда от теб...“

„Не мога да ти помогна! — отвърна магьосникът моментално. — Вече направих всичко, което искаше от мен! Знаеш, че сега не мога да изоставя Верееса!“

— Какво иска? — настоя да научи елфата. Също като Ронин, и тя знаеше, че Крас не би се свързал с тях, освен ако не е надвиснала ужасна беда.

— Няма значение! Да си намери някой друг!

„Преди да ми откажеш, нека ти покажа... — каза гласът. — Нека покажа и на двама ви.“

Без Ронин да успее да протестира, в главата му нахлуха образи. Изживя удивлението на Крас, когато Властелина на Времето се беше свързал с него, а после и шока от явното отчаяние на Аспекта. Видя всичко, което се бе случило с Кориалстраз наскоро.

Накрая Крас им изпрати всепомитащото видение на мястото, за което вярваше, че е източник на притеснението на Ноздорму — студена и неприветлива планинска верига.

Калимдор.

Всичко това продължи само миг, но остави Ронин потресен. А после чу стон откъм леглото. Когато се обърна, видя, че Верееса се е сгърчила. Спусна се към нея, но тя махна с ръка, за да разсее опасенията му.

— Добре съм. Просто... останах без дъх... Дай ми малко време.

За нея Ронин би дал цяла вечност, но заради друг нямаше да отстъпи дори секунда. Призовавайки образа на Крас в главата си, той отговори:

„Предай мисията си на някой друг! За мен тези дни приключиха! Предстои ми нещо много по-важно.“

Драконът не отговори и магьосникът реши, че острата му реакция е изпратила стария му покровител в търсене на друга марионетка. Уважаваше Крас и дори го харесваше, но този Ронин, когото драконът търсеше, вече не съществуваше. Сега го вълнуваха само Верееса и близнаците.

Но за негова изненада тази, на която най-много разчиташе да го подкрепи, внезапно промърмори:

— Естествено, ще трябва да тръгнеш незабавно.

Той се вторачи в нея невярващо:

— Никъде няма да ходя!

Тя отново се надигна:

— Трябва. Видя същото, което и аз. Той не те вика за някаква своя приумица! Крас е много притеснен... а това, което може да притесни него, мен ме изпълва с ужас.

— Но аз не мога да те изоставя! — Ронин падна на едно коляно до нея и постави ръка върху корема ѝ. — Нито пък тях!

Сянка от миналото ѝ на рейнджър се появи по лицето на елфата. Очите ѝ се стесниха опасно, заплашвайки всяка сила, която би опитала да ги раздели. После тя отвърна:

— Последното, което бих поискала, е да се хвърлиш в някоя опасност! Не искам да жертвам бащата на децата си, но това, което видяхме, предсказва опасност за света, където ще бъдат родени. Трябва да отидеш! Ако не бях в такова състояние, бих застанала до тебе, знаеш го.

— Разбира се, че го знам...

— Непрекъснато си казвам, че Крас е силен. Дори по-силен от Кориалстраз! Повтарям си, че те пускам да отидеш, само защото ще бъдете заедно. Знаеш, че не би те повикал, ако не смяташе, че си способен да се справиш.

Това беше истина. Драконите уважаваха твърде малко смъртни създания. Това, че Крас, в която и да е форма, молеше за помощта му, означаваше много... а като съюзник на левиатана, Ронин не би могъл да бъде по-добре защитен.

Какво можеше да се обърка?

Признал поражението си, човекът кимна:

— Добре. Ще отида. Можеш ли да се справиш с нещата, докато дойде Джалиа?

— С лъка си съм прострелвала орки от триста крачки. Била съм се с тролове, демони и какви ли не други изроди. Прекосих почти цял Азерот... Да, любов моя, мисля, че ще мога да си намествам сама възглавницата, докато пристигне Джалиа.

Той се наведе и я целуна.

— Тогава по-добре да съобщя на Крас, че тръгвам. Доста е нетърпелив като за дракон.

— Поел е на раменете си бремето на света, Ронин.

Дори това обаче не успяваше да направи магьосника изцяло съпричастен. Един безсмъртен дракон би трябвало да е много по-способен да се справя с ужасяващи кризи от обикновен смъртен заклинател, на когото му предстои да става татко.

Призовавайки отново образа на драконовия магьосник, така, както го познаваше най-добре, Ронин се протегна към някогашния си покровител:

„Добре, Крас, печелиш. Ще ти помогна. Къде ще се срещ...“

Внезапно тъмнина обгърна магьосника. Сякаш от много далече дочу тънкия глас на Верееса да зове името му. Зави му се свят...

Изведнъж ботушите му удариха в твърд камък. Всяка кост от тялото му потрепери от удара и той едва успя да се задържи на краката си.

Намираше се в огромна пещера, явно създадена не само от приумиците на природата. Таванът бе почти идеално гладък, стените също — сякаш бяха изравнявани с огън. Мътното осветление с

неопределен източник му позволи да види самотната, облечена с роба фигура, чакаща го в центъра.

— И така... — едва успя да каже Ронин. — Предполагам, че ще се срещнем тук.

Крас посочи със своята дълга, облечена с ръкавица ръка.

— Точно до теб има раница, съдържаща всичко необходимо. Вземи я и ме последвай.

— Едва успях да се сбогувам с жена си... — измърмори Ронин, докато вдигаше тежката раница и я наместваше на раменете си.

— Преизпълнен съм със съчувствие — отговори драконовият магьосник, който вече беше тръгнал. — Погрижил съм се да не остане без подкрепа. Ще бъде добре, докато ни няма.

Докато слушаше дракона, Ронин си спомни колко често древното създание беше правило планове за него без изобщо да изчака решенията на младия магьосник. Крас вече бе приел, че магьосникът ще е съгласен, още преди той самият да го разбере.

Последва високата слаба фигура до входа на огромната пещера. Знаеше, че драконът е преместил леговището си след края на войната, но нямаше представа къде. Сега видя, че пещерата гледа отвисоко позната планинска верига, която изобщо не беше далеч от дома му. За разлика от двойниците им в Калимдор, тези планини излъчваха величествена красота, а не чувство на опасност и заплаха.

— Явно сме почти съседи — отбеляза Ронин сухо.

— Чисто съвпадение, но пък ми позволи да те транспортирам дотук по най-бързия начин. Ако те бях потърсил от леговището на моята кралица, магията щеше да е много по-изтощителна, а аз искам да запазя колкото се може повече от силата си.

Тонът, с който говореше драконът, разсея всякаква враждебност у Ронин. Никога не бе чувал Крас да звучи толкова притеснен.

— Говореше за Ноздорму, Аспектът на Времето. Успя ли отново да се свържеш с него?

— Не... и затова трябва да сме изключително предпазливи. Всъщност е по-добре да не ползваме магия, за да стигнем до онова място. Ще трябва да летим.

— Но ако не използваме магия, как ще летим...

Крас протегна ръце... и те се промениха, покривайки се с люспи. Тялото му бързо нарасна и се разшири, а от гърба му изникнаха

кожести криле. Тесните черти на Крас се разтеглиха и изкривиха, приемайки драконова форма.

— Естествено — измърмори Ронин. — Колко глупаво от моя страна.

Драконът Кориалстраз погледна надолу към своя мъничък спътник и изсумтя:

— Качвай се, Ронин. Трябва да отлитаме.

Магьосникът се подчини неохотно, мъчейки се да си припомни как е най-удобно да се язди дракон. Мушна краката си под алените люспи, а след това се приведе ниско над жилестата шия. Пръстите му се вкопчиха в друга люспа. Макар да знаеше, че Кориалстраз ще направи всичко възможно да не го изпусне, човекът не искаше да рискува. Никога не знаеш какво би могъл да срещне сред небесата дори един дракон.

Огромните ципести криле направиха един мах, втори, а после изведнъж дракон и ездач се издигнаха към небесата. С всеки удар под тях прелитаха мили. Кориалстраз се носеше напред без никакво усилие и Ронин можеше да почувства бясно пулсиращата във вените му кръв. Макар да прекарваше повечето време в маскировката на Крас, драконовият магьосник явно се чувстваше сред небесата като у дома си.

Студеният вятър засвистя край главата на човека и на него му се дощя поне да го бяха оставили да се преоблече в дрехите си за пътуване. Протегна се назад, опитвайки да придърпа яката на палтото си нагоре... и откри, че сега одеянието му има качулка.

Когато погледна надолу, магьосникът осъзна, че наистина е облечен в тъмносино пътно наметало над ризата и панталоните. Без дори една дума, спътникът му бе превърнал дрехите в нещо подходящо за полета.

След като придърпа качулката над главата си, Ронин започна да разсъждава над онова, което им предстоеше. Какво ли би могло до такава степен да притесни Властелина на Времето? Заплахата изглеждаше едновременно непосредствена и катастрофална... и със сигурност много по-голяма от възможностите на един смъртен магьосник.

И въпреки това Кориалстраз се беше обърнал към него...

Ронин се надяваше да се покаже достоен, не само заради дракона... но и в името на живота на нарастващото му семейство.

Колкото и невъзможно да изглеждаше, в един момент от пътуването Ронин заспа. Въпреки това дори тогава той не успя да падне от гърба на дракона. Кориалстраз със сигурност имаше нокът в това, макар отстрани да изглеждаше сякаш безгрижно си лети напред.

Слънцето почти залязваше. Ронин тъкмо мислеше да попита спътника си дали възнамерява да лети и през нощта, когато драконът взе да се спуска. Поглеждайки надолу, магьосникът видя само вода, със сигурност Великото море. Не си спомняше червените дракони да са особено водолюбиви. Нима Кориалстраз смяташе да се приводни като патица?

Само миг по-късно въпросът му получи отговор, когато на хоризонта се появи заплашително парче скала. Не... не скала, а почти оголен от растителност остров.

Ронин усети как у него се заражда предчувствие за опасност — същото, което бе почувствал, когато прекосяваше морето в пътуването си към Каз Модан. Тогава летеше с джуджешки ездачи на грифони, а островът, над който прелетяха, беше Тол Барад — прокълнато място, населено преди много години от орките. Предишните жители били избити, а домът им — опустошен, и чувствителните сетива на магьосника бяга усетили техните духове, крещящи за възмездие.

Сега отново чуваше същите ужасяващи и тъжни вопли.

Ронин извика към дракона, но или вятърът отнесе думите му, или Кориалстраз предпочете да не ги чува. Крилете бавно насочиха спускането им, забавяйки го до внимателно снижаване.

Кацнаха върху малък връх, издигащ се над сенчести и полуразрушени сгради. Бяха твърде малко за град и магьосникът прецени, че са били някакво укрепление или заобиколено от стени имение. Какъвто и да беше случаят, сградите излъчваха мрачно усещане, което само затвърждаваше притесненията му.

— Кога ще потеглим отново? — попита той, надявайки се, че драконът възнамерява само да си отдъхне за момент, преди да продължат към Калимдор.

— Не и преди изгрев. Трябва да минем покрай Маелстрьом преди да достигнем континента, и ще ни бъде нужна цялата сила и съобразителност, за да успеем. Този остров е първият, който виждам от доста време насам.

— Как се нарича?

— Не притежавам чак толкова задълбочени географски познания.

Кориалстраз се разположи на земята и позволи на Ронин да слезе. Магьосникът едва успя да се отдръпне от спътника си достатъчно, за да мерне руините за последно, преди мракът да ги погълне окончателно.

— Тук е станало нещо трагично — изкоментира Кориалстраз внезапно.

— И ти ли го усещаш?

— Да... но не мога да кажа какво е било. Независимо от това обаче, би трябвало да сме на сигурно място тук горе, пък и не възнамерявам да се трансформирам.

Това донякъде успокои Ронин, но въпреки това предпочете да стои колкото може по-близо до дракона. Макар да имаше репутацията на безразсъден човек, магьосникът не беше глупак. Нищо не би могло да го накара да слезе сред онези руини.

Гигантският му приятел заспа почти веднага, оставяйки един доста умърлушен Ронин да съзерцава нощното небе. Образът на Верееса изпълни мислите му. Близнаците скоро щяха да се появят на бял свят и той се надяваше да не изпусне събитието заради това пътешествие. Раждането беше своеобразна магия — такава, каквато той не би могъл да овладее.

Мислите за семейството му донякъде успокоиха напрежението и преди да се усети, Ронин се беше унесъл в дрямка. В сънищата му Верееса и все още неродените близнаци продължиха да му правят компания, макар че така и не можа ясно да разбере от какъв пол са децата.

После Верееса се стопи в нищото, оставяйки го сам с близнаците. Те го викаха, увещаваха го да дойде при тях. В съня си магьосникът започна да тича сред пустошта, а децата все повече се стопяваха в далечината. Това, което започна като игра, се превърна в лов. Първоначално щастливи, виковете се изпълниха със страх. Децата

на Ронин имаха нужда от него, но първо трябваше да ги намери... при това бързо.

— Тате! Тате! — долитаха до него гласовете им.

— Къде сте? Къде сте? — Магьосникът си пробиваше път сред плетеница от клони, които сякаш само се сгъстяваха с всеки натиск. Накрая успя да премине през тях, само за да се озове пред извисяващ се замък.

А нейде от високото близнаците отново извикаха. Ронин видя фигурите им в далечината, протягащи се към него. Направи магия, за да се издигне във въздуха, но в същия миг и замъкът започна да се уголемява, за да се изравни с него.

Испаднал в ужас, той си наложи да се движи още по-бързо.

— Тате! Тате! — викаха гласовете, сега изкривени от вятъра.

Накрая достигна прозореца на кулата, където го чакаха. Ръцете им се протегнаха, опитвайки се да скъсят разстоянието. Пръстите им стигнаха на сантиметри от неговите...

И внезапно огромна фигура се блъсна в замъка и го разтърси до самите му основи, а Ронин и децата му паднаха към земята. Магьосникът се протегна отчаяно да ги спаси, но светкавично бърза ръка го сграбчи и отнесе.

— Събуди се! Събуди се!

Главата на Ронин се тресеше. Всичко около него се въртеше. Ръката изпусна хватката си и той отново се понесе надолу.

— Ронин! Където и да си! Събуди се!

Под него две сенчести фигури протегнаха ръце, за да го хванат... Сега децата му се опитваха да спасят неговия живот. Ронин се усмихна на двойката и те се усмихнаха в отговор.

Усмихнаха се в отговор с жестоки и остри зъби.

И точно навреме Ронин успя да се събуди.

Вместо да пада, лежеше на гърба си. На бледата звездна светлина различи, че се намира сред лишени от покрив руини. Тежката миризма на развала атакува ноздрите му, а до ушите му достигна злокобен съскащ звук.

Вдигна глава... и се оказа очи в очи с лице, излязло от нечий кошмар.

Ако някой вземе човешки череп и го потопи в мек, топящ се восък, а след това остави восъка да тече, би постигнал нещо,

приближаващо се до причиняващото гадене видение, което в момента се изправяше срещу магьосника. Като се добавят остриите като игли зъби, изпълващи устата на съществото, и бездушните червени очи, които го наблюдаваха с гладен поглед, картината на изпълзъл от ада ужас ставаше пълна.

Създанието се придвижи към него на прекалено дългите си крака и протегна кокалести ръце, които завършваха с три дълги и извити пръста, дълбаещи улеи в и без това разбития каменен под. На страховитото си тяло бе надянало останките на очевидно някога скъпо палто и съдран панталон. Чудовището беше невъзможно слабо и отначало Ронин си помисли, че изобщо няма плът по костите си, но после видя почти прозрачната кожа, която покриваше ребрата и другите видими области от тялото му.

Магьосникът започна да пълзи назад, но гадината го хвана за крака. Покритата със слуз уста се отвори, но вместо да изсъска или изкрещи, от нея излезе детски глас.

— Тате!

Същият глас, който Ронин бе чул в съня си.

Потрепери при мисълта за подобен звук, излизащ от тази твар, но в същото време викът създаде у него копнеж. Отново почувства, че собствените му деца го викат, макар да съзнаваше, че е невъзможно.

В този миг разрушената сграда бе разтърсена от яростен рев, който моментално изтри всяка мисъл да се хвърли в обятията на смъртоносните нокти на демона. Вместо това Ронин насочи показалец към съществото и замърмори.

Край бледото чудовище избликна огнен пръстен. Сега то закрепця наистина. Изправи се високо, доколкото недодяланите му крака позволяваха, и опита да прекрачи пламъците.

— Ронин! — изкрещя отвън Кориалстраз. — Къде си?

— Тук! Тук вътре! Сграда без покрив!

Още докато магьосникът отговаряше, мършавото създание изскочи от пламъците.

Въпреки че огънят бе обхванал тялото му на дузина различни места, то отвори пастта си много по-широко отколкото би трябвало да е възможно — достатъчно широко, за да погълне главата на Ронин.

Преди обаче магьосникът да успее да изпрати по него друга магия, огромна сянка закри звездите и гигантска лапа сграбчи

отвратителното същество. С повторен писък все още горящият кошмар прелетя през стаята и се разби в стената с такава сила, че камъните се натрошиха около него.

После огненият дъх на дракона довърши това, което магията на Ронин беше започнала.

Вонята на изгорели кости почти задуши магьосника. Докато наблюдаваше спускането на Кориалстраз, той държеше единия си ръкав пред носа.

— Какво... какво беше това нещо? — едва успя да попита, задъхвайки се.

Дори в тъмното можеше да усети отвращението на левиатана.

— Някога е било сред онези, наричали това място свой дом.

Ронин изгледа изпепелената купчина.

— Това е било човек? Но как е възможно?

— Виждал си ужасите, създадени от Пламтящия легион. Не ти трябва да питаш повече.

— Това тяхно дело ли е?

Кориалстраз въздъхна. Явно този сблъсък го бе притеснил не по-малко от Ронин.

— Не, много по-старо е... и дори по-извратено и порочно от всичко, което Кралят-лич някога е правил.

— Крас... Кориалстраз, то влезе в съня ми! Манипулираше го!

— Да, другите се опитаха да направят същото с мен...

— Другите? — Ронин се огледа наоколо, а на устните му се оформяше нова магия. Беше сигурен, че руините гъмжат от демони.

— В безопасност сме... за сега. От неколцина остана по-малко дори от този твоя, а останалите се разпръснаха по всички възможни дупки сред руините. Мисля, че долу има катакомби, където те спят, когато не ловуват.

— Значи не можем да останем тук.

— Не — съгласи се драконът. — Не можем. Трябва да продължим към Калимдор.

Той се наведе, за да може Ронин да се качи на гърба му, и веднага размаха крила. Двамата се издигнаха в тъмното небе.

— Когато приключим с мисията си, ще се върна и ще прекратя това извращение — закани се Кориалстраз. После с по-мек тон добави: — И без него светът е пълен с твърде много зло.

Ронин не му отговори, а вместо това хвърли последен поглед надолу. Може би беше само игра на светлината, но му се стори, че вижда още от създанията да се показват сега, когато драконът бе отлетял. Всъщност изглеждаха сякаш са дузини, всички гледащи гладно нагоре... към магьосника.

Той откъсна поглед от тях, внезапно обзет от радост, че пътува към Калимдор. След такава нощ беше сигурен, че каквото и да ги очаква, едва ли би могло да бъде по-лошо.

Със сигурност...

---

[1] Lich King — Lich (англ.) — магьосник (обикновено некромант), постигнал огромна магическа сила, превръщайки се в немъртво същество. — Б.пр. ↑

[2] Silverymoon (англ.) — сребриста луна. — Б.пр. ↑

ТРИ

Кориалстраз достигна бреговете на Калимдор късно през деня. Дватамата с Ронин спряха само да хапнат набързо — драконът се отдаде на угощение нейде встрани от погледа на магьосника — и отново продължиха към обширната планинска верига, която покриваше голяма част от западните региони на земята.

Кориалстраз летеше все по-бързо и по-бързо с приближаването към целта. Не бе казал на Ронин, че от време на време се опитва да се свърже с Ноздорму... безуспешно. Скоро обаче това нямаше да има значение, защото щяха да разберат от първа ръка какво е изплашило до такава степен Аспекта на Времето.

— Онзи връх! — извика Ронин. Въпреки че пак беше спал, не се чувстваше особено освежен. Сънищата му бяха изпълнени с кошмарни видения на злокобния остров. — Познат ми е!

Драконът кимна. Последният знак преди крайната им цел. Дори да не го беше видял едновременно с ездача си, веднага щеше да усети нередността в самата тъкан на реалността... а това означаваше, че наистина ги чака нещо ужасяващо.

Въпреки тази увереност, левиатанът само ускори още повече своя полет. Нямаха друг избор. Каквото и да лежеше напред, единствените, способни да го спрат, бяха той и дребният човек, когото носеше на гърба си.

Острият взор на човек и дракон им бе позволил да съзрат целта, ала те не забелязаха очите, които на свой ред следяха тях.

— Червен дракон... — изръмжа първият орк. — Червен дракон с ездач.

— Един от нас ли е, Брокс? — попита вторият. — Друг орк?

Брокс изсумтя по посока на своя спътник. Другият беше млад, твърде млад, за да е бил от голяма полза във войната срещу Легиона, и с абсолютна сигурност не помнеше времената, когато орките, а не

хората, летяха на гърбовете на подобни зверове. Гаскал познаваше само историите... легендите.

— Глупак, сега единственият начин дракон да помъкне орк със себе си е да го сложи в стомаха си!

Гаскал сви рамене безгрижно. Всяка частица от тялото му крещеше „горд оркски войн“ — висок и мускулест, с груба зеленикава кожа и чифт добре оформени бивни, изскачащи напред от широката му долна челюст. Имаше типичните за орк дебел нос и гъсти вежди, а по раменете му се спускаше тъмна грива. В едната си здрава ръка Гаскал държеше голяма бойна брадва, а с другата стискаше презрамките на раницата си от козя кожа. Също като Брокс и той носеше дебело вълнено наметало, под което бе облечен с кожена пола и сандали. Краката му бяха обвити с навуца, за да са топли. Орките бяха издържлива раса и можеха да устоят на всяка стихия, но толкова високо сред планините дори те имаха нужда от повече топлина.

Брокс също беше горд войн, но времето го бе очукало по начин, по който никой враг не би могъл. Беше с няколко сантиметра по-нисък от Гаскал, вината за което отчасти беше на лекото, но постоянно изгърбване. Гривата на ветерана бе оредяла и посивяваше. Широкото му биволско лице бе изпъстрено с бръчки и белези и за разлика от младия си спътник, изражението на нетърпение бе отстъпило на умислено недоверие и бдителност.

Старият войн вдигна излъскания си от дългогодишна употреба боен чук и запристъпва през дълбокия сняг.

— Отиват на същото място, към което вървим и ние.

— Откъде знаеш?

— А къде другаде биха искали да ходят наред тази пустош?

След като не можа да намери отговор, Гаскал замълча и предостави на Брокс шанса да помисли над причината, която ги беше изпратила в това безлюдно място.

Ветеранът не беше присъствал, когато старият шаман бе изискал незабавна аудиенция с Трал, но после научи детайлите. Естествено, Бойният водач бе приел стареца начаса, защото уважаваше древните традиции и смяташе Калтар за ценен съветник. Ако шаманът искаше да го види незабавно, сигурно имаше много добра причина да го стори.

Или пък много лоша.

С помощта на двама от стражите, Калтар влезе и седна пред извисяващия се Боен лидер. От уважение към стареца Трал седна на пода и по този начин очите им бяха на едно ниво. Върху коленете на вождя лежеше масивният квадратен боен чук, ужасявал враговете на Ордата поколения наред.

Новият Боен водач на орките имаше широки рамене и големи мускули, но беше относително млад за позицията, която заемаше. Въпреки това обаче никой не се съмняваше в способността на Трал да управлява. Той бе извел орките от концентрационните лагери и им беше върнал честта и гордостта. После сключи договора с хората, който даде шанс на Ордата да започне нов живот. Орките вече пееха песни за него, които щяха да се предават от поколение на поколение.

Облечен в дебела, гравирана с бронз черна броня — предадена му заедно с огромното оръжие от легендарния Оргрим Дуумхамър — най-великият войн сведе глава ниско и смирено попита:

— Как бих могъл да ти помогна, след като си ме удостоил с честта на присъствието си, велики?

— Само като слушаш — отговори Калтар. — Като *наистина* слушаш.

Бойният лидер стисна силната си челюст и се наведе напред, а разтърсващите му и толкова рядко срещани сини очи — смятани от неговия народ за поличба от съдбата — се присвиха в очакване.

По време на пътешествието си от роб и гладиатор до властелин, Трал бе изучавал пътя на шаманите, дори беше овладял някои от уменията им. Тъкмо затова най-добре от всички съзнаваше, че щом Калтар говори по този начин, трябва да има много важна причина.

И така шаманът разказа на Трал за видението си и фунията, а също и как тя си играе с времето. Каза му за гласовете и предупрежденията им и за неправилността, която бе почувствал.

След това му каза какво се страхува, че ще стане, ако ситуацията остане извън контрол.

Когато Калтар приключи, Бойният лидер се облегна назад. Около гърлото си носеше един-единствен медальон, върху който със злато бяха изобразени чук и брадва. Очите му издаваха бързината на ума и интелигентността, които го правеха толкова добър водач. Когато се

движеше, той го правеше не като кръвожаден орк, а с грацията и равновесието, по-присъщи на човек или елф.

— Това ми намирисва на магия — изръмжа той. — При това голяма. Трябва да пратим вест на Кирин Тор.

— Сигурно вече знаят — отвърна Калтар. — Но не можем да си позволим да ги чакаме, водачо.

Трал наклони глава:

— Значи искаш да пратя някого на мястото, което си видял?

— Изглежда ми най-мъдро. Така поне ще разберем срещу какво се изправяме.

Бойният лидер потърка брада:

— Мисля, че знам кой. Той е добър воин. — После се обърна към стражите: — Брокс! Доведете ми Брокс!

И така Брокс бе призван и изпратен на тази мисия. Трал го уважаваше изключително много, защото възрастният воин бе станал герой в последната война и беше единственият оцелял от групата смели бойци, които удържаха един жизненоважен проход срещу демоните. Брокс бе издълбал дупки в главите на повече от дузина врагове със собствения си чук, а последният му другар беше умрял, прерязан на две, точно когато пристигаха подкрепленията. Покрит с белези и кръв, сам наред жестокото клане, Брокс се бе сторил на новодошлите като видение от старите предания на народа им. Името му беше почти толкова уважавано, колкото това на Трал.

Но репутацията не бе единственото, което му беше заслужило уважението на Бойния лидер и го превръщаше в логичния избор за Трал. Властелинът знаеше, че Брокс е същият като него — бори се не само с ръце, но и с ум. Оркският водач разбираше, че не може да прати армия в планините. Трябваше да остави търсенето на един или двама опитни скаути, които после да му докладват.

Гаскал пък бе избран заради бързината и ловкостта му, както и поради абсолютното му покорство пред заповедите. По-младият орк принадлежеше към новото поколение, израснало в относителен мир с другите раси и нямаше кой знае какъв боен опит, но все пак Брокс бе щастлив, че не са му дали някой новобранец.

Шаманът бе описал маршрута им толкова подробно, че двамата бяха напредвали много по-бързо, отколкото се беше очаквало. Според изчисленията на Брокс, целта им се намиреше отвъд следващия хребет... точно където бяха изчезнали драконът и ездачът му.

Ветеранът затегна хватката си около чука. Орките бяха сключили мир с другите народи, но той и Гаскал щяха да се бият, ако имаше нужда, дори това да значеше сигурна гибел.

Старият войн прогони мрачната усмивка, заиграла по лицето му при последната мисъл. Да, той с готовност би се бил до смърт. Това, което Трал не знаеше, беше ужасната вина, от която страдеше Брокс. Вина, която разяждаше душата му след онзи паметен ден в прохода.

Всички те измряха. Всички освен него и той не разбираше това. Чувстваше се виновен, че е жив, че не е умрял героично с другарите си. За него това, че е жив, беше срамно, означаваше, че не е дал всичко от себе си, когато те са го направили. Оттогава насам той чакаше възможност да изкупи вината си... и да умре.

Може би сега съдбата му предоставяше този шанс.

— Продължаваме — нареди той на Гаскал. — Можем да ги настигнем, преди да са се разположили.

Сега Брокс си позволи широка усмивка, която спътникът му би разчел като типичен оркски ентузиазъм.

— А ако ни създават проблеми... ще ги накараме да си мислят, че цялата Орда се е развилняла отново.

Ако островът, на който кацнаха преди, изглеждаше злокобен, планинският проход, където се спускаха сега, просто създаваше усещане за нещо *погрешно*. Тази дума най-добре описваше за Ронин чувствата, които преминаваха през него. Каквото и да търсеха двамата с дракона... не би трябвало да го има. Сякаш самата тъкан на реалността бе направила някаква ужасна грешка.

Усещането беше толкова интензивно, че на магьосника, който се беше изправял срещу всеки възможен ужас през живота си, му се искаше да завият обратно. Въпреки това не каза нищо, спомняйки си, че вече е разкрил несигурността си на острова. Кориалстраз може би вече съжаляваше, че го е призовал.

Червеният бегемот разпери широко крила и взе последните няколко метра. Масивните му лапи потънаха в снега, докато търсеше стабилно място за кацане.

Ронин стискаше здраво врата на дракона. Можеше да почувства всяко сътресение и се надяваше хватката му да издържи. Раницата се блъскаше в гърба му и го удряше.

Накрая Кориалстраз спря. Драконовата муцуна се обърна към магьосника:

— Добре ли си?

— Дотолкова... доколкото е възможно — изстена Ронин. И преди беше летял на гърба на дракон, но не толкова дълго.

Или Кориалстраз усещаше, че пътникът му е много изморен, или и той самият имаше нужда от почивка след това пътуване.

— Ще останем тук за няколко часа. Да съберем сили. Не усещам промяна в излъчването. Би трябвало да имаме време да се възстановим. Това е най-мъдрият избор.

— Не възнамерявам да споря — отвърна магьосникът, докато се смъкваше от гърба му.

Вятърът духаше яростно през планините, а високите върхове правеха мястото сенчесто и усойно, но с помощта на малко магия и много ругаене Ронин успя да се стопли достатъчно. Докато заклинателят се мъчеше да изпълне изтръпналите си крайници, Кориалстраз тръгна из прохода, за да го проучи. След малко стигна близкия завой и изчезна.

Със спусната над главата качулка, Ронин задряма. Този път мислите му бяха изпълнение от добри... истински образи на Верееса и предстоящото раждане. Магьосникът се усмихна, мислейки си за завръщането.

Събуди се при звука от нещо, което се приближаваше. За негова изненада иззад завоя се показва не драконът Кориалстраз, а облечената в роба фигура на магьосника Крас.

В отговор на учудената физиономия на Ронин, драконовият магьосник обясни:

— Наоколо има нестабилни свлачища. В тази форма е по-малко вероятно да предизвикам срутване. Винаги мога да се трансформирам отново, ако се наложи.

— Откри ли нещо?

Не съвсем човешкото лице се набръчка:

— Мога да почувствам Аспекта на Времето. Той е тук, но същевременно не е. Това ме притеснява.

— Трябва ли да започнем...

Но преди Ронин да довърши мисълта си, откъм планинската верига проехтя ужасяващ вой. Звукът накара космите на тила му да настръхнат. Дори Крас изглеждаше стреснат.

— Какво беше това? — попита магьосникът.

— Не знам — отвърна драконът и се изправи. — Да тръгваме. Целта ни не е далече.

— Няма ли да летим?

— Чувствам, че това, което търсим, се намира в тесен проход между онези върхове. Един дракон не би се поместил вътре, но двама дребни пътници ще могат.

Под водачеството на Крас, двамата се насочиха на североизток. Спътникът на Ронин изглеждаше незасегнат от студа, макар че човекът трябваше да засили защитната магия около дрехите си. Дори така усещаше студа на тези земи по пръстите и лицето си.

Не след дълго стигнаха до отворието на прохода, споменат от Крас. Чак сега Ронин разбра какво е имал предвид другият. Пролуката бе малко по-широка от коридора в къщата му. Двамата можеха да преминат през нея един до друг, без да се чувстват притеснени, но един дракон, опитващ се да се вмъкне, едва щеше да вкара главата си, а какво остава за огромното му тяло. Високите стръмни стени хвърляха дълбоки сенки и Ронин се зачуди дали не трябва да създадат някаква светлина, за да виждат.

Крас продължи напред без колебание, сигурен в пътя си. Движеше се все по-бързо и по-бързо, като обладан от нещо.

Вятърът виеше още по-силно през тесния проход и бързината му се усиливаше с напредването им. Тъй като беше обикновен човек, Ронин едва успяваше да се движи в крачка със стария си покровител.

— Не стигнахме ли вече? — извика накрая.

— Скоро. Намира се точно... — Крас внезапно млъкна.

— Какво има?

Драконовият магьосник се намръщи:

— Вече не е... вече не е, където беше.

— Преместило се е?

— Така бих предположил.

— Очакваше ли да го направи? — запита огненокосият магьосник, взирайки се притеснено в тъмната пътека напред.

— Останал си с погрешното убеждение, че знам какво ни очаква, Ронин. Разбирам съвсем малко повече от теб.

Изявлението изобщо не зарадва човека.

— И какво предлагаш да направим?

Очите на драконовия магьосник буквално пламтяха, докато разсъждаваше.

— Ще продължим. Какво друго ни остава?

Но съвсем малко по-нататък се натъкнаха на друго препятствие, което Крас нямаше как да предвиди от въздуха. Проходът се разделяше на два отделни тунела и макар че бе възможно да се сливат по-нататък, двамата нямаше как да са сигурни.

Крас огледа и двете пътеки.

— И двете се движат близо до целта ни, но не мога да усетя кой ръкав е по-близък. Трябва да ги проучим.

— Разделяме ли се?

— Бих предпочел да не го правим, но мисля, че се налага. И двамата ще продължим петстотин крачки навътре, а след това ще се върнем и ще се срещнем тук. Да се надяваме, че тогава ще знаем по-добре по кой път да поемем.

Ронин влезе в левия коридор, следвайки инструкциите на своя ментор. Броейки крачките, скоро разбра, че изборът му е правилен. Не само че коридорът се разширяваше напред, но и магьосникът имаше чувството, че усеща смущението по-ясно отвсякога. Безспорно уменията на дракона бяха по-големи от неговите, ала дори новак би усетил погрешността, която се разпростираше из района пред него.

Но въпреки своята увереност, че е намерил търсеното място, Ронин не искаше да се връща обратно. Любопитството му го тласкаше напред. Със сигурност още само няколко стъпки не биха имали значение...

Взел това решение, Ронин пристъпи напред и тутакси усети нещо ново. Нещо... много притеснително. Спря, опитвайки да разбере какво се е променило в аномалията.

Тя се движеше, но не само това допринасяше за напрежението.

Движеше се срещу него... при това бързо.

Почувства я още преди да я види. Сякаш времето се забавяше, а после избързваше, след това се забавяше отново. Ронин се почувства едновременно стар и млад, и всички възрасти между тези две крайности. Притиснат от тревожните усещания, магьосникът понечи да се върне.

Ала тъмата пред него внезапно отстъпи място на безброй блестящи цветове, някои от които виждаше за пръв път. Вихрушка от магическа енергия, изпълваща едновременно въздуха и твърдия камък, издигаща се до шеметни висини. Ограниченият ум на Ронин я възприемаше като огромно огнено цвете, което се разлистваше, увяхваше и разцъфтяваше отново... и с всяко разцъфтяване ставаше все по-внушително.

Докато нещото се приближаваше, магьосникът най-накрая дойде на себе си. Обръщайки се, той шеметно затича назад.

Звуци заглушиха ушите му. Гласове, музика, гръмотевици, птици, ромон на вода... *всичко*.

Въпреки опасенията му, че ще го погълне, феноменалното явление остана назад. Ала Ронин не спря да тича, страхувайки се, че всеки момент би могло да промени посоката си и да го застигне.

Едновременно с това продължи да размишлява. Крас със сигурност бе усетил последното раздвижване. Всеки момент щяха да се срещнат. Заедно щяха да измислят...

Из прохода проехтя ужасяващ рев.

Огромен осмокрак звяр падна отгоре му.

Ако беше някой друг, щеше да умре в този момент, превърнал се в храна за диво създание с четири блестящи зелени очи и огромни, завити като сабя зъби, които си пасваха чудесно с осемте му ноктести лапи. Чудовищният звяр го събори, ала Ронин бе пропил дрехите си с магия и те не бяха толкова лесни за пробиване. Ноктите дращеца свирепо по наметало, което би трябвало безпроблемно да разкъсат, но вместо това единият от тях се отчупи.

Сивата козина на звяра настръхна и той изрева яростно. Ронин се възползва от момента и хвърли към него проста, но ефективна магия, която го беше спасявала и в миналото.

Пред смарагдовите очи на чудовището избликна хаос от светлини. То отстъпи назад, размахвайки безсмислено лапи срещу блестящите образи.

Ронин излази извън обсега на дългите нокти и се изправи. Нямахше шансове да избяга; така само щеше да открие гърба си за звяра, а защитните му магии вече отслабваха. Още няколко удара с тези лапи щяха да разкъсат дрехите на магьосника, та чак до костите му.

Огънят му бе послужил срещу чудовището на острова и той не виждаше причина защо такава изпитана и върна магия да не му свърши работа отново. Прошепна думите...

Които необяснимо как прозвучаха наопаки. И още по-лошо, Ронин осъзна, че се движи обратно, връщайки се към свирепите нокти на заслепения звяр.

Времето бе тръгнало *назад*... но как?

Отговорът се появи от дълбините на прохода. Аномалията ги догонваше.

Около Ронин заплуваха призрачни видения. Рицари, яздеци в битка. Сцена от сватба. Буря над морето. Орки, танцуващи бойни танци край огъня. Странни създания, вкопчени в борба...

Внезапно отново можеше да се движи. Магьосникът изтича извън досега на чудовището, а след това се обърна отново към него. Този път не се поколеба, докато призоваваше магията.

Пламъци избликнаха под формата на огромна ръка, но с приближаването си към звяра се забавиха... а после спряха, замръзнали във времето.

Проклинайки, Ронин започна нова магия.

Осмокракият ужас скочи над замръзналия огън и с вой се засили към него.

Ронин хвърли заклинанието.

Земята под изчадието се взриви и избликналата буря от пръст го затрупа. Звярът заскимтя, ала въпреки огромните сили, бореци се срещу него, продължи да се влачи към магьосника.

Около краката и тялото му се оформи кора. Устата също се затвори, затисната от пласт скала. Едно по едно, нечовешките очи потънаха под слоя прах.

Само на няколко стъпки от жертвата си създанието най-накрая замря. Сега изглеждаше не като истинското чудовище, а като съвършена негова статуя.

В този миг гласът на Крас изпълни съзнанието на Ронин.

„Най накрая ме чуваш! — извика облекчено драконовият магьосник. — Ронин, смущенията се разширяват! Почти са стигнали до теб!“

Разсеян от страшния звяр, Ронин не бе обръщал поглед към аномалията. Когато го стори, очите му се разшириха.

Сега тя изпълваше място десет пъти по-високо и без съмнение десет пъти по-широко от прохода. Плътният камък сякаш нямаше никакво значение за нея. Просто минаваше през него, сякаш не съществува. Ала по пътя ѝ пейзажът се променяше. Част от скалата изглеждаше по-остаряла — обветрена и ерозирала; на други места сякаш току-що се беше охладила от титаничните си родилни мъки. Най-страшните промени явно се извършваха там, където се докосваше ръбът на огненото цвете.

Ронин не искаше да си представя какво ще се случи, ако вихрушката се допре до него.

Отново се затича.

„Скоростта и големината се увеличиха внезапно, а не мога да разбера причините — продължи Крас. — Страхувам се, че няма да те достигна навреме! Телепортирай се веднага чрез магия!“

„Магиите не функционират нормално! — отвърна магьосникът. — Аномалията им влияе.“

„Ще останем свързани. Това би трябвало да подсили заклинанието. Ще те насоча към себе си.“

Ронин нямаше намерение да се телепортира на места, които никога не е виждал, най-малкото от страх, че би могъл да се окаже в центъра на твърдата скала на планината, но ако беше свързан с Крас, рискът намаляваше неимоверно.

Той се фокусира върху драконовия магьосник, извиквайки образа му в главата си. Магията започна да се оформя. Ронин усети как светът около него се изкривява.

Изведнъж огненият цвят се разшири до размери, двойно по-големи от досегашните.

Твърде късно магьосникът осъзна какво става. Очевидно аномалията реагираше на магия... на неговата магия. Понечи да спре заклинанието, ала твърде късно.

„Крас! Прекъсни връзката! Прекъсни я, преди и ти...“

Аномалията го погълна.

„Ронин?“

Но магьосникът не можеше да отговори. Летеше напред-назад, подхвърлян като листо в торнадо. С всяко завъртане се носеше все по-бързо и по-бързо. Звучите и образите отново го атакуваха. Виждаше минало, настояще и бъдеще, осъзнавайки значението на всяка от картините. В един момент мерна вкаменения звяр, който също хвърчеше в бесния вихър на нещо, което можеше да бъде определено само като водовъртеж от време.

Около него прелитаха и други неща — случайни предмети и дори същества. Цял кораб с разкъсани платна и смазан откъм кърмата корпус премина покрай смаяния му поглед и изчезна. Последва го дърво, на което все още стоеше накацало ято птици. Някъде от далечината се появи огромен кракен, петдесет стъпки от върха на главата до края на пипалата, и се протегна към него, ала не успя да го придърпа към себе си преди и той да се стопи в нищото.

Отнякъде дойде тихият глас на Крас: „Ронин...“

Магьосникът отговори, но не последва реакция.

Вихърът изпълни зора му.

И докато го засмукваше, последните мисли на Ронин бяха за Верееса и децата, които никога нямаше да види.

ЧЕТИРИ

Усещаше бавния, но постоянен растеж на листата и клоните, и корените. Чувстваше безвременната мъдрост и вечните мисли в тях. Всеки гигант имаше свой уникален облик, както е и с всяка личност.

„Това са пазителите на гората — прозвуча гласът на учителя му. — В такава степен са част от душата ѝ, в каквата и аз. Те са гората. А сега... ела при нас...“

Умът на Малфурион Стормрейдж^[1] учтиво се оттегли от чудовищните дървета, най-старите в тази гъсто изпълнена с гори земя. Докато се отдръпваше, заобикалящата го физическа реалност бавно изплува, макар и бледа в началото. Той примигна два пъти със сребърните си, лишени от зеници очи, за да върне света на фокус. Дъхът му излизаше на накъсани хрипове, ала сърцето му щеше да се пръсне от гордост. Никога преди не беше стигал толкова далече!

— Усвоил си знанията на нощните елфи добре, младежо — прогърмя глас, подобен на мечешко ръмжене. — По-добре, отколкото очаквах.

По лицето на Малфурион се стичаше пот. Учителят му бе настоял да направи тази монументална стъпка в зенита на деня, когато народът му беше най-слаб. Ако грееше луна, младият нощен елф би бил по-силен, но Ценариус повтаряше отново и отново, че това би обезсмислило усилието. Това, на което го учеше менторът му, не беше магията на нощните елфи. Всъщност представляваше нещо почти противоположно на нея.

Малфурион се беше превърнал в противоположност на народа си и в много други аспекти. Например, противно на навика км да носят пищни дрехи, неговото облекло бе съвсем семпло. Платнена туника, проста кожена жилетка и панталони, високи до коленете ботуши... Ако не бяха умрели при злополука преди толкова години, родителите му със сигурност биха се споминали сега. От срам.

Със стигаща до раменете му зелена коса, обгърнала тясно лице с вълчи черти, Малфурион вечно беше „черната овца“ на своята раса.

Задаваше въпроси, позволяваше си да предполага гласно, че старите традиции не са непременно най-доброто, а веднъж дори посмя да спомене, че може би поданиците на обичната кралица Азшара не винаги са на първо и единствено място в мислите ѝ. Подобни действия го оставиха с малко сподвижници и още по-малко приятели.

Всъщност, за себе си Малфурион можеше да нарече истински приятели само трима. На първо място беше неговият близък, не по-малко проблематичният Илидан. Въпреки че не странеше от традициите и магията на нощните елфи колкото Малфурион, той имаше навика да оспорва властта на старейшините да управляват, което също беше голямо престъпление.

— Какво видя? — попита нетърпеливо брат му, който седеше до него. Илидан щеше да е идентичен с Малфурион, ако не бяха тъмносинята му коса и кехлибарените очи. Като деца на луната, почти всички нощни елфи имаха очи от сребро. Малцината, родени със злато в погледа, се смятаха предопределени за велики дела.

Но ако Илидан го чакаше величие, първо трябваше да обуздае темперамента и нетърпението си. Бе дошъл с близка си, за да изучава тази нова пътека, която черпеше от силата на природата — учителят им я наричаше „друидство“ — с вярата, че ще бъде по-бързият от двамата в усвояването ѝ. Вместо това често бъркаше при призоваването на магиите или не успяваше да се концентрира достатъчно, за да задържа транс си. Това, че беше много добър в традиционната магия не го успокояваше. Искаше да изучи пътя на друида, защото подобни уникални умения щяха да го открият като различен, приближавайки го към потенциала, за който говореха всички още от раждането му.

— Видях... — Как да го обясни дори на брат си? Челото на Малфурион се набръчка. — Видях в сърцата на дърветата, в душите им. Видях... Мисля, че надникнах в душата на цялата гора!

— Колко прекрасно! — ахна женски глас от другата му страна.

Малфурион се опита да спре потъмняването на бузите си, показващо смущение при нощните елфи. Напоследък се чувстваше все по-притеснен около другия си спътник... Ала не можеше и да си представи да бъде далеч от нея.

Заедно с близнаците в гората бе дошла и Тиранде Уиспъруинд^[2], най-добрата им приятелка от детинството. Тримата бяха израснали

заедно, неделими до миналата година, когато тя бе облякла робата на послушница в храма на Елун, Лунната богиня. Там се беше научила да бъде в хармония с духа на божеството, а също и да ползва даровете, които всяка жрица получава, за да разпростира думите на своята господарка. Именно Тиранде бе окуражила Малфурион, когато той реши да се отвърне от магията на нощните елфи, за да се обърне към друга, по-земна сила. Младата елфа виждаше в друидството черти, сходни с уменията, които щеше да получи от богинята си, когато завърши своето обучение.

Ала слабото бледо момиче, което неведнъж бе побеждавало и двамата братя при надбягвания или лов, след постъпването си в храма се беше превърнало в стройна и добре оформена красавица. Гладката ѝ кожа бе добила лек виолетов оттенък, а здрачно-синята ѝ коса се беше посребрила. Мишите ѝ някога черти бяха станаха по-плавни и много по-женствени и привлекателни.

Може би дори твърде привлекателни.

— Х-м-м — провлачи Илидан, недостатъчно впечатлен. — Това ли беше всичко?

— Това е добро начало — изръмжа учителят им. Огромната му сянка надвисна над тримата млади нощни елфи, задържайки дори неспиращата уста на Илидан.

Макар всеки от тях да бе над два метра висок, младежите изглеждаха като джуджета пред Ценариус, който се издигаше над три. От кръста нагоре тялото му приличаше на елфите от расата на Малфурион, независимо от лекия смарагдов оттенък на кожата. Само дето беше много по-мускулист и от двамата си ученици. Надолу обаче всякаква прилика изчезваше. Все пак Ценариус не беше обикновен нощен елф. Дори не беше смъртен.

Беше полубог.

Само той знаеше произхода си, но поне едно беше сигурно. Ценариус бе не по-малка част от великата гора, колкото и тя от него. Когато се бяха появили първите нощни елфи, полубогът отдавна беше там. Претендираше за родство с тях, но никога не каза каква е връзката му с тяхната раса.

Малцината, които идваха при него за напътствия, винаги се връщаха докоснати, променени. А други никога не се връщаха, до такава степен повлияни от ученията му, че предпочитаха да се

присъединят към полубога в защитата на неговите владения. Вече не бяха нощни елфи, а пазители на гората, промени дори физически.

От главата на Ценариус се спускаше гъста мъхестозелена грива, изпод която наблюдаваше доволно учениците си с очи от чисто злато. Потупа нежно Малфурион по рамото с ръка, завършваща с нокти като от чепато старо дърво — които при все това можеха да разкъсат елфа на парчета без капка усилие — а после отстъпи... на своите четири силни крака.

Горната част от тялото на полубога може и да приличаше на елф, ала долната принадлежеше на огромен благороден елен. Ценариус се движеше без усилие, бърз и ловък колкото всеки един от тримата приятели. Притежаваше скоростта на вятъра и силата на дърветата. В него се отразяваха животът и здравето на земята. Той бе едновременно нейно дете и баща.

И също като елен, Ценариус имаше рога — дълги и величествени рога, които хвърляха шарена сянка върху суровото му, но бащинско лице. В съревнование с дългата му гъста брада, те бяха най-яркото доказателство, че каквато и връзка да имаше между полубога и нощните елфи, тя се криеше нейде далеч в миналото.

— Всички се справихте добре — добави той с глас, който винаги звучеше като гръмотевица. В брадата му в буквален смисъл растяха листа и клонки, а косата му се люлееше всеки път, когато божеството заговореше. — Сега вървете. Върнете се сред своите за известно време. Ще ви бъде от полза.

И тримата се изправиха, но Малфурион се поколеба. Той се обърна към спътниците си и каза:

— Вие вървете напред. Ще се срещнем в края на пътеката. Трябва да поговоря с Ценариус.

— Можем да те изчакаме — отвърна Тиранде.

— Няма нужда. Не смятам да се бавя.

— Добре тогава — бързо ги прекъсна Илидан и хвана момичето за ръката. — Да го оставим. Ела, Тиранде.

Тя хвърли на Малфурион един последен дълъг поглед, а той се извърна, за да прикрие своите емоции. Изчака двамата да се отдалечат и после отново се обърна към полубога.

Залязващото слънце създаваше сенки в гората, които изглеждаха така, сякаш танцуват за забавление на Ценариус. Кентавърът се засмя

на играта им, а дърветата и другите растения закимаха в унисон.

Малфурион падна на едно коляно, вперил поглед в земята.

— Шан'до — започна той, обръщайки се към Ценариус с титлата на древния език, която означаваше „почетен учител“. — Прости ми за въпроса...

— Не бива да се държиш така пред мен, младежо. Изправи се...

Нощният елф се подчини с нежелание, но задържа погледа си сведен.

Това накара полубога да се засмее нежно, а звукът беше подчертан от внезапното чуруликане на пойни птици. Когато Ценариус правеше нещо, природата реагираше в синхрон.

— Оказваш ми дори по-голяма почест, отколкото онези, които претендират да проповядват в мое име. Брат ти никога не подгъва коляно пред мен, а при цялото й уважение към моята сила, Тиранде Уиспъруинд се отдава само на Елун.

— Ти предложи да ме... да ни учиш... — отвърна Малфурион — на нещо, което никой нощен елф не е познавал досега.

Той все още си спомняше деня, когато за първи път се приближи до свещената гора. Малфурион знаеше безброй легенди за Ценариус, но искаше да научи истината. При все това, когато призова полубога, не бе очаквал да получи отговор.

Също така не очакваше, че Ценариус ще му предложи да стане негов учител. Малфурион не бе могъл да разбере за какво му е на толкова могъщо създание като божеството да се захваща с толкова... обикновено начинание. И въпреки това сега бяха тук заедно. И бяха нещо повече от учител и ученик... Бяха приятели.

— Никой друг от народа ти не желае истински да усвои ученията ми — отвърна Ценариус. — Дори тези, които поеха наметалото на гората... никой от тях не последва истински пътеката, на която те уча. Ти си първият, който притежава нужната наклонност и воля *наистина* да разбере как да овладее силите, скрити в природата. И като казвам „ти“, млади нощни елфе, имам предвид единствено теб.

Малфурион не беше останал, за да говори за това и думите го натъжиха.

— Но... но Тиранде и Илидан?

Полубогът поклати глава:

— За Тиранде вече говорихме. Тя се е отдала на Елун и аз няма да навляза в селенията на Лунната богиня. Що се отнася до брат ти обаче, мога само да кажа, че той е изключително обещаващ... но мисля, че това обещание лежи на друго място.

— Аз... аз не знам какво да кажа...

Наистина не знаеше. Да научи толкова внезапно, че двамата с Илидан няма да следват един и същ път, че брат му може би хаби напразно своите усилия... За първи път близнаците нямаше да споделят успеха си.

— Не! Илидан ще се научи! Той просто е по-твърдоглав! Подложен е на толкова много напрежение! Очите му...

— Да, те са знак за някаква следа върху света в бъдеще, ала той няма да остави тази следа, следвайки моите учения. — Ценариус се усмихна нежно на Малфурион. — Но ти ще се опиташ да го научиш сам, нали? Дали би могъл да успееш там, където аз се провалих?

Нощният елф се изчерви. Защо изобщо му беше хрумнало, че ще успее да скрие мислите си от своя учител. Да, Малфурион възнамеряваше да направи всичко възможно, за да насочи Илидан по пътя... но знаеше, че ще му бъде много трудно. Да се учиш от полубога беше едно; ученето от Малфурион би било съвсем различно. Това би показало, че Илидан не навсякъде е първи.

— Да оставим това настрана — добави тихо господарят на гората, докато малка червена птичка кацаше на рогата му. — Нали искаше да ме питаш нещо...

— Да. Велики Ценариус... Тревожи ме един сън, който непрекъснато се повтаря.

Златните очи на кентавъра се присвиха:

— Просто сън? Това ли те притеснява?

Малфурион се намръщи. Вече се беше сгълчавал за това, че изобщо му минава през ум да тревожи полубога със собствените си проблеми. Какво толкова можеше да му направи един кошмар, пък дори повтарящ се? В крайна сметка всички сънуват.

— Да... Връща се всеки път, когато заспя, а откак започнах да се уча от теб... става по-силен. По... настоятелен.

Очакваше Ценариус да му се изсмее, но вместо това повелителят на гората, го изгледа сериозно. Малфурион чувстваше златните очи, много по-поразителни и впримчващи вниманието дори от тези на брат

му, да дълбаят в него, разчитайки и най-съкровениите мисли на нощния елф.

Накрая Ценариус се отдръпна. Кимна сякаш на себе си и с тържествен глас заяви:

— Да, мисля, че вече си готов.

— Готов за какво?

Вместо отговор, Ценариус протегна ръка. Червената птичка кацна на предложената длан. Полубогът я погали по гръбчето, а след това ѝ прошепна нещо и я пусна да лети.

След това отново погледна надолу към нощния елф:

— Илидан и Тиранде ще бъдат информирани, че ще изостанеш за известно време. Предадох им да тръгват без теб.

— Но защо?

Златните очи проблеснаха:

— Разкажи ми за съня си.

Малфурион си пое дълбоко въздух и започна. Сънят започваше винаги еднакво, с Кладенеца на вечността. В началото водите му бяха спокойни, но после в центъра се образуваше вихър... и от дълбините на водовъртежа избликваха странни създания, някои от които безобидни, но други — невероятно опасни. Немалко дори не можеше да разпознае, сякаш идваха от други светове, от други времена. Разпростираха се във всички посоки, бягайки от погледа му.

Внезапно вихърът изчезваше и Малфурион се озоваваше нейде из Калимдор... но един Калимдор, изцяло лишен от живот. Ужасяващо зло бе опустошило земята и не беше оставило дори стрък трева или малко насекомо. Някога гордите градове, обширните гори... нищо не беше пощадено.

Но още по-ужасно, навсякъде, докдето му стигаше погледът, бяха разхвърляни напуканите кости на нощни елфи. Черепите бяха натрошени. Миризма на смърт изпълваше въздуха. Никой не бе пощаден — нито старите, нито сакатите, нито дори младенците.

В този момент ужасяваща жегата заливаше Малфурион. Когато се обърнеше, виждаше в далечината чудовищен пожар, адски вихър, протягащ се към небесата. Той изгаряше всичко, до което се докоснеше, дори самия вятър. Нищо... абсолютно нищичко не оставаше там, откъдето минеше. И въпреки това, колкото и ужасяваща

да бе тази сцена, не тя събуждаше елфа, облян в студена пот, а по-скоро нещо друго, което чувстваше около огъня.

Пламъците бяха *живи*. Те осъзнаваха ужаса, който причиняват, осъзнаваха го и се къпеха в него. И копнееха за още.

Докато Малфурион приключи разказа си, всякакво веселие изчезна от лицето на Ценариус. Погледът му пробяга към обичната му гора и създанията, живеещи в нея.

— И този кошмар се повтаря при всяка дрямка?

— Всяка. Без изключение.

— При това положение се страхувам, че е поличба. Още при първата ни среща почувствах у тебе дара на провидението. Това е една от причините, заради които избрах да ти се разкрия. Но тази твоя дарба е много по-силна, отколкото предполагах.

— Но какво значат тези сънища? — с молба в гласа попита елфът. — Щом казваш, че са поличба, трябва да знам какво предсказват.

— Скоро ще се опитаме да разберем това. Както ти казах преди малко, вече си готов.

— Готов за какво?

Ценариус скръсти ръце. Тонът му стана по-мрачен:

— Готов да извървиш *Смарагдовия сън*.

В нито едно от ученията на полубога до момента не се беше споменавал никакъв Смарагдов сън, но тонът, с който Ценариус го назова, накара Малфурион да осъзнае важността на тази следваща стъпка.

— Какво представлява той?

— По-скоро, какво не представлява. Смарагдовият сън е светът отвъд този на будните. Светът на духовете и на спящите. Светът, такъв, какъвто е можел да бъде, ако разумните същества не се бяха появили, за да го съсипят. В Смарагдовия сън е възможно, ако имаш нужните умения, да видиш всичко и да отидеш навсякъде. Тялото ти ще влезе в транс, а мисловното ти аз може да отлети до всяко място, което би искал да видиш.

— Звучи...

— Опасно? Наистина е такова, млади Малфурион. Дори добре обучените и опитни могат да се изгубят в Смарагдовия сън. Забелязваш, че го наричам *Смарагдов*, нали? Това е цветът на неговата

господарка Изера, Великия Аспект. Това е нейното царство. Нейно и на ятото ѝ дракони. Тя го пази добре и позволява само на малцина да навлязат в него. Моите собствени дриади и пазители ползват Смарагдовия сън в задълженията си, но съвсем слабо.

— Досега не бях чувал за него — призна Малфурион, поклащайки глава.

— Вероятно защото никой нощен елф, освен тези, които ми служат, никога не е навлизал в него. А горските пазители го посещават чак след като вече не принадлежат към расата ви. Ти ще си първият от народа си, който ще извърви тази пътека... ако го искаш.

Мисълта едновременно изнервяше и привличаше Малфурион. Това щеше да бъде следваща голяма стъпка в обучението му, а може би и начин да разбере постоянния си кошмар. Но... Ценариус ясно бе заявил, че Смарагдовият сън може да бъде и смъртоносен.

— Какво... какво може да ми се случи? Какво мога да сбъркам?

— Дори опитните са в състояние да се загубят, ако се разсеят по пътя — отвърна полубогът. — Дори аз. Трябва винаги да оставаш концентриран, да имаш ясна представа за целта си. Иначе... иначе тялото ти може да спи вечно.

Нощният елф подозираше, че има и още, но по някаква причина Ценариус искаше той да го научи сам. Ако Малфурион избере да навлезе в Смарагдовия сън, разбира се.

Изведнъж осъзна, че не вижда други алтернативи:

— Как да започна?

Ценариус погали главата на ученика си със задоволство:

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Тогава просто седни така, както за другите ни уроци. — Когато елфът се подчини, Ценариус се снижи на четирите си крака към земята. — Ще те напътствам в този първи опит, но оттам нататък всичко зависи от теб. Гледай ме в очите, млади елфе.

Златният поглед на полубога впримчи този на Малфурион. Дори да искаше, щеше да му коства колосални усилия да отвърне очи. Почувства как потъва в ума на Ценариус, как се озовава в свят, където всичко е възможно.

Обгърна го усещане за лекота.

„Чувстваш ли песните на камъка, танца на вятъра и смеха на бързащата вода?“

В началото Малфурион не усещаше нищо подобно, но после чувството постоянно стържеше и разместване на земята. Със закъснение осъзна, че това е начинът, по който скалите и камъните говореха, движейки се през хилядолетията от една част на света към друга.

След това всичко останало стана по-ясно. Всяка част от природата имаше свой собствен глас. Вятърът се въртеше с весели стъпки, когато чувстваше задоволство, или с яростни изблици, ако настроението му помрачнееше. Дърветата люлееха короните си, а бясната вода от близката река се смееше, докато рибите в нея се движеха нагоре по течението, за да хвърлят хайвера си.

Но на този фон... Малфурион си мислеше, че усеща някакъв далечен дисонанс. Опита да се концентрира върху него, но се провали.

„Все още не си навлязъл в Смарагдовия сън. Първо трябва да се отърсиш от смъртната си обвивка... — напътстваше го гласът в ума му. — Докато навлизаш в Съня, ще свалиш тялото си, сякаш е палто. Започни от сърцето и ума си, защото те са връзките, които най-здраво те свързват със света на живите. Виждаш ли? Така се прави...“

Малфурион се докосна до сърцето си в своите мисли, отвори го като врата и освободи духа си от него. После стори същото и с ума си, макар земната и рационална страна на живата му същност да се противеше на това решение.

„Дай път на подсъзнанието си. Остави го да те води. То знае за царството на сънуващите и винаги е щастливо да се завърне там.“

Елфът се подчини и изведнъж последните бариери паднаха. Чувстваше се все едно е свлякъл кожата си като змия. Усещаше се ободрен и почти забрави с каква цел прави всичко това.

Но Ценариус го беше предупредил да остане съсредоточен, така че Малфурион се пребори с тази еуфория.

„Сега... стани.“

Малфурион се надигна... но тялото му, все още със скръстени крака, остана на мястото си. Неговото аз в Съня се издигна на няколко стъпки от земята, свободно от всички задръжки. Съзнаваше, че ако поиска, може да стигне и до самите звезди.

Но Смарагдовият сън се намираще в друга посока.

„Трябва отново да се обърнеш към подсъзнанието си — насочи го полубогът. — То ще ти покаже пътеката, защото тя се намира вътре, а не вън.“

И докато следваше напътствията на Ценариус, нощният елф видя как света се променя още повече. Всичко се замъгли. Безкрайни образи се застъпваха един-друг, но концентрирайки се, Малфурион откри, че може да вижда всеки отделно. Чуваше шепот и скоро разбра, че това са вътрешните гласове на сънуващите навсякъде по света.

„Оттук нататък трябва сам да поемеш по пътя.“

Младият елф усети как връзката му с кентавъра се топи плавно. Полубогът бе принуден да отстъпи, за да запази концентрацията на ученика си. Въпреки това остана като присъствие, готов да помогне на Малфурион, ако се наложи.

Докато нощният елф напредваше, светът около него доби ярки, сякаш кристални зелени краски. Мъглата се усили и шепотите станаха по-различими. Едва видимите хоризонти го приканваха да ги посети.

Той се беше превърнал в част от Смарагдовия сън.

Следвайки инстинктите си, Малфурион се понесе към изменящия се хоризонт. Както каза и Ценариус, той изглеждаше както би изглеждал светът, ако нощните елфи и другите мислещи създания не се бяха появявали. В Смарагдовия сън се усещаше спокойствие, което изкушаваше просто да останеш там завинаги, но Малфурион отказа да се поддаде на желанието. Трябваше да разбере истината за сънищата си.

Малфурион летеше над празния рай, дивейки се на това, което вижда. В началото нямаше представа къде го води подсъзнанието му, но по някакъв начин беше сигурен, че ще го насочи право към отговорите, които търси.

Но след това, докато пътуваше към неизвестната си цел, отново усети нещо нередно. Лекият дисонанс, който беше почувствал по-рано, се усили. Опита се да го игнорира, но каквото и да бе, нещото непрекъснато го гризеше като прегладнял плъх. Най-накрая елфът обърна духа си към него.

Внезапно се оказа застанал срещу огромно черно езеро. Малфурион се намръщи, сигурен, че познава злокобната водна маса. Тъмните води миеха бреговете, а от центъра извираше усещане за сила.

„Кладенецът на вечността.“

Но ако това бе Кладенецът, къде се беше дянал градът?

Малфурион огледа сънувания пейзаж, където знаеше, че трябва да се намира столицата, опитвайки се да призове картината ѝ в главата си. Беше дошъл тук с определена цел и сега разбираше, че тя има нещо общо с града. Сам по себе си Кладенецът на вечността беше нещо зашеметяващо, ала бе само източникът на силата. Дисонансът, който усещаше нощният елф, извираше от друго място.

Той се загледа в празния свят, настоявайки да види реалността.

И без предупреждение неговото нематериално аз се озова над Зин-Азшари, столицата на нощните елфи. На стария език името се превеждаше като „Величието на Азшара“. Кралицата била толкова обичана при възкачването си на престола, че народът бе настоял да прекръсти столицата си в нейна чест.

Докато мислеше за кралицата, Малфурион неусетно се беше пренесъл до самия дворец — величествена сграда, обградена от добре пазена стена. Той се намръщи, защото добре познаваше мястото. Това, разбира се, беше жилището на неговата кралица. Макар понякога да коментираше неща, които смяташе за нейни недостатъци, Малфурион всъщност ѝ се възхищаваше повече, отколкото си мислеха неговите познати. Като цяло кралицата беше направила много добрини за народа му, но понякога младежът смяташе, че Азшара губи фокуса си. И също като много други нощни елфи, Малфурион подозираше, че проблемът идва до голяма степен от Аристократите, които управляваха кралството от нейно име.

Нередността се усили с приближаването към двореца. Очите на Малфурион се разшириха, когато видя причината. Призовавайки видението на Зин-Азшари, той също така бе създал и непосредствена визия на Кладенеца. Сега черното езеро бушуваше яростно и нещо, приличащо на чудовищни пипала от многоцветна енергия, извираше от центъра му. Някой теглеше могъща магическа енергия към най-високата кула на замъка. Единствената причина за това би могла да бъде призоваването на магия с невъзможни мащаби.

Тъмните води отвъд замъка се движеха с такава ярост, че в очите на Малфурион те сякаш кипяха. Гневът на елементите ставаше все поужасяващ, докато намиращите се в кулата призоваваха мощта на Кладенеца. Над него небесата блестяха и крещяха, разкъсвани от

бурята. Някои от сградите край езерото заплашваха да бъдат пометени от стихията.

„Но какво правят? — зачуди се Малфурион, а собственото му търсене бе забравено. — И защо продължават дори насред най-безлюдните часове на деня?“

Ала думата „ден“ бе неподходяща за странната обстановка. Слънцето, което притъпяваше уменията на нощните елфи, просто го нямаше. Макар вечерта да бе още далеч, над Зин-Азшари бе тъмно като в полунощ... не, дори по-черно. Това не бе естествено и със сигурност не беше безопасно. С какво си играеха тези в двореца?

Младежът се понесе над стените, отвъд каменоликите стражи, които не усещаха присъствието му. Отлетя до самия замък, но когато се опита да влезе, уверен, че сънуваното му аз ще мине безпроблемно през нещо толкова просто като камъка, нощният елф усети непреодолима бариера.

Някой беше обвинил замъка със защитни магии с такава сила и майсторство, че той не можеше да ги преодолее. Но това само засили любопитството и решителността му. Малфурион се издигна край сградата, стигайки до въпросната кула. Трябваше да има път навътре. Трябваше да види що за лудост се извършва там.

Протегна едната си ръка към защитните магии, търсейки мястото, където са вплетени една в друга и откъдето също така можеха да бъдат разплетени...

Внезапно го разтърси невъобразима болка. Изкрещя в тишина, защото сънуваното му аз нямаше глас, чрез който да изрази агонията си. Визията за двореца и Зин-Азшари изчезна. Малфурион се озова в смарагдова бездна, обгърнат от магическа буря. Стихията заплашваше да разкъса същността му на хиляди парченца и да ги разпръсне във всички посоки.

Ала насред чудовищния хаос се чу тихият повик на познатия глас:

„Малфурион... дете мое... върни се при мен... Малфурион... Трябва да се върнеш...“

Нощният елф смътно разпозна отчаяните позиви на Ценариус. Той се вкопчи в тях така, както удавник насред морето би стискал малка отломка от потъващия кораб. Усети как умът на горското божество се протяга към него и го насочва в правилната посока.

Болката започна да намалява, но той беше невъобразимо изтощен. Една част от него искаше просто да се носи със сънуващите, а душата му никога да не се върне в тялото. Но също така осъзнаваше, че това би означавало смъртта му, затова се пребори с изкушението.

И докато болката утихваше, а досегът на Ценариус се усилваше, младежът усети собствената си връзка със своята смъртна форма. Той я последва с готовност, движейки се все по-бързо и по-бързо през Смарагдовия сън...

И с рязко поемане на въздух се събуди.

Неспособен да се удържи, Малфурион се срина в тревата. Могъщи, но внимателни ръце го вдигнаха и го изправиха до седнало положение. В устата му потече вода.

Той отвори очи и пред тях се появи угриженото изражение на Ценариус. Учителят му държеше манерката на Малфурион.

— Ти направи нещо, което малцина биха могли да постигнат — промърмори богът-елен. — И почти се изгуби завинаги. Какво се случи с теб, Малфурион? Стигна дори отвъд моя поглед...

— Аз... почувствах... нещо ужасно...

— Причината за кошмарите ти?

Нощният елф поклати глава:

— Не... не знам... Аз... Оказах се привлечен към Зин-Азшари.

Той се опита да обясни това, което бе видял, но думите не му изглеждаха достатъчни.

Ценариус изглеждаше дори по-притеснен от него, което допълнително изплаши елфа.

— Това не е добър знак... Сигурен ли си, че беше дворецът? Значи трябва да са Азшара и нейните Аристократи?

— Не знам защо, но не мога да потисна чувството, че кралицата е част от ставащото. Азшара има твърде силна воля. Дори Ксавиус не може да я контролира... или поне така мисля.

Ксавиус, съветникът на кралицата беше мистериозна личност, бъдеща почти толкова силно недоверие, колкото бе силна любовта към Азшара.

— Трябва да мислиш какво говориш, млади Малфурион. Току-що предположи, че владетелката на нощните елфи, чието име се пее в легенди, е въввлечена в магия, която може да заплашва не само вашия

вид, но и останалата част от света. Разбираш ли значението на казаното?

Образът на Зин-Азшари се смеси със сцената на разрушение от съня му... и Малфурион осъзна, че двете идеално пасват една на друга. Може и да не бяха директно свързани, но имаха нещо общо. Той обаче не знаеше какво. Все още.

— Разбирам само едно... — промърмори младежът, спомняйки си съвършеното лице на кралицата и радостните възгласи, съпровождащи всяко нейно появяване. — Разбирам, че трябва да открия истината, каквато и да е тя... дори да ми струва живота...

Сенчестата фигура докосна с нокътя си малката златна сфера в другата си люспеста длан, събуждайки я за живот. Вътре в нея се появи още една сянка, почти същата като първата. Светлината от сферата изобщо не успяваше да намали мрака, обгръщащ фигурата, също както от другата страна сферата, използвана от другия, се проваляше. Магията, призована да прикрие идентичността на осъществяващите контакта, беше стара и много силна.

— Кладенецът все още е разкъсан от ужасен катаклизъм — каза този, който бе осъществил контакта.

— Така е от известно време — отвърна втория, а зад гърба му се размахваше опашка. — Нощните елфи си играят със сили, които не разбират.

— Да не би от твоята страна да се е оформило някакво мнение?

Тъмната глава в сферата се поклати отрицателно:

— Засега нищо важно... но пък и какво ли биха могли да постигнат, освен да се самоунищожат? Няма да е за първи път някоя от мимолетните раси да го стори и със сигурност няма да е последен.

Първият кимна:

— Така изглежда в очите ни... и тези на другите.

— На всички други? — изсъска вторият, разкривайки за първи път някакво любопитство. — Дори тези от ятото на Земния Пазител?

— Не... те не разкриват мислите си... както обикновено става напоследък. Те са съвсем малко повече от бледо отражение на Нелтарион.

— Значи нямат значение. Също като вас и ние ще продължим да наблюдаваме глупостта на нощните елфи, но се съмнявам да доведе до нещо повече от унищожението на вида им. Ако все пак стане нещо различно, ще действаме, но само в случай че господарят Малигос ни заповяда.

— Тогава договорът остава в сила — отвърна първият. — И ние ще действаме само ако нейно величество славната Алекстраза ни заповяда.

— В такъв случай разговорът ни приключи.

И с това сферата потъна в тъмнина. Втората фигура бе прекъснала връзката.

Другият се изправи, отпусайки своето кълбо. Разтърси глава със съскане, дивейки се на глупостта на низшите раси. Постоянно се бъркаха в неща отвъд способностите им и често плащаха фатална цена за това. Грешките им принадлежаха на тях самите и щяха да страдат от тях сами, доколкото останалата част от света оставаше незасегната. Ако пък възникнеше по-сериозна опасност, драконите щяха да се намесят.

— Глупави, глупави нощни елфи...

Ала нейде в пустошта между световете, сред възплъщението на хаоса, старанието на Азшара и нейните Аристократи бе достигнало чифт огнени очи, които се огледаха с внезапен интерес.

Някъде някой бе призовал силата.

Някой бе почерпил от магията с погрешната вяра, че той и само той знае за нея и как да я овладее... но къде?

Наблюдателят потърси и почти намери източника, но сетне го изгуби. Все пак разбра, че се намира близо. Много, много близо.

Щеше да почака. Бе започнал да огладнява, но ако изчакаше още малко, щеше да усети точно къде из световете се намират призователите. Можеше да подуши тяхното нетърпение, техните амбиции. Нямахше да се удържат. Щяха да изтеглят още малко от магията. Скоро... скоро щеше да намери път към техния свят...

И тогава той и останалите щяха да се *нахранят*.

---

[1] Stormrage (англ.) — ярост на бурята. — Б.пр. ↑

[2] Whisperwind (англ.) — шептящ вятър. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Брокс имаше много лошо предчувствие за мисията им.

— Къде са? — промърмори той — Къде са се дянали?

Оркът много искаше да разбере как можеш да скриеш дракон. Дирите бяха явни до едно място, но след него единственото, което двамата с Гаскал успяха да открият, бяха следите на човек или може би на двама. И тъй като орките бяха достатъчно близо, за да забележат, ако един дракон се издигне във въздуха — а такава зашеметяваща гледка не бяха забелязвали — оставаше само левиатанът все още да е някъде наоколо.

— Може би е натам? — предположи по-младият войн, а веждите му бяха смръщени неразбиращо. — Към онзи проход.

— Твърде тесен е — изръмжа Брокс и подуши въздуха. Миризмата на дракона изпълваше ноздрите му. Почти изгубена под нея беше и тази на човека. Дракони и магьосници.

Договор или не, днес бе добър ден за умиране... ако Брокс успееше изобщо да си намери враговете.

Коленичи и огледа отново следите, след което му се наложи да признае, че предположението на Гаскал има най-много смисъл. Двамата чифта стъпки водеха към въпросния проход, докато драконовите просто изчезваха. Въпреки това Брокс беше сигурен, че ако се сблъскат с другите нарушители, драконът моментално ще се появи.

Без да дава на спътника си какъвто и да било знак за истинските си намерения, по-старият войн се изправи.

— Да тръгваме.

С извадени оръжия двамата пристъпиха в прохода. Брокс го огледа внимателно и изсумтя. Определено твърде тесен за дракон, ако и недорасъл. Къде беше изчезнал звярът?

Изминали бяха съвсем малко разстояние, когато чуха от дълбините чудовищния рев на някакъв звяр. Двамата орки се спогледаха, но не забавиха ход. Никой истински войн не се обръща при първия знак за опасност.

Навлязоха още по-навътре. Сенките играеха и сякаш навсякъде около тях се спотайваха странни и неестествени животни. Дишането на Брокс се учести, докато се опитваше да не изостава от Гаскал. Брадвата тежеше в ръката му.

Внезапно чуха вик — човешки вик — при това съвсем наблизко.
— Брокс... — започна по-младият орк.

Но в този момент гледката пред тях се изпълни от чудовищно видение — огнен хаос, какъвто никой от двамата не беше виждал.

Изпълваше прохода, преливайки дори в скалите. Не изглеждаше като живо, но въпреки това се движеше сякаш с цел. Звуци — случайни и хаотични — изпълниха ушите на орките и когато Брокс се вгледа в центъра на вихъра, доби чувството, че се взира в средата на вечността.

Орките не бяха раса, която лесно се плаши, но чудовищното и със сигурност магическо видение наистина порази двамата войни. Брокс и Гаскал замръзнаха срещу него, наясно, че обикновените оръжия едва ли могат да го отблъснат.

Старият орк искаше героична смърт, а не нещо подобно. Нямахше достойнство в такъв край. Нещото изглеждаше готово да го погълне без изобщо да му обърне внимание, както би постъпило с хлебарка.

И това му помогна да вземе решение.

— Гаскал! Движи се! Бягаме!

Но самият той не успя да изпълни командата си. Да, обърна се да бяга, но се подхлъзна като непохватно дете, за първи път видяло сняг. Едрият орк се стовари на земята и удари главата си. Оръжието му издрънча нейде встрани.

Гаскал, който не бе видял какво е станало с другаря му, не избяга, а се затича към едната стена и се свря в цепнатина между скалите. Настани се там, сигурен в защитата на плътния камък.

Докато все още се опитваше да прочисти главата си, Брокс осъзна грешката на младежа. Изправяйки се на колене, той извика:

— Не там! Надалеч!

Но какофонията от звуци удави предупреждението. Страшната аномалия се придвижи напред... и Брокс с ужас видя как Гаскал попада в ръба ѝ. Поразеният орк издаде хиляда крясъка едновременно и започна да старее и да се подмладява едновременно. Очите му се

подуха, а тялото му се развълнува като течност. Той се разтегна и сви...

С един последен ужасяващ писък, по-младият войн се нагъна в самия себе си, още и още... докато не изчезна напълно.

— В името на Ордата... — ахна Брокс и се изправи. Гледаше в мястото, където допреди миг бе стоял Гаскал, все още надявайки се, че по някакъв начин спътникът му ще се появи невредим като по чудо.

След това осъзна, че го делят секунди от участието да бъде погълнат от същия ужас.

Брокс се обърна, инстинктивно сграбчи оръжието си и затича. Не чувстваше срам. Никой орк не би могъл да се бори с такова нещо. Щеше да е напразен жест да умре по начина, по който си бе отишъл Гаскал.

Но колкото и бързо да тичаше, огненото видение беше много по-бързо. Почти оглушен от безбройните звуци и гласове, Брокс стисна зъби. Знаеше, че не може да го надбяга, не и сега, но продължи да се опитва...

Успя да направи още две стъпки, преди да бъде погълнат.

Всяка кост, всеки мускул и нерв в тялото на Крас крещеше. Само поради тази причина успя изобщо да се измъкне от черната бездна на безсъзнанието.

„Какво стана?“

Все още не беше сигурен. В един момент се опитваше да се свърже с Ронин, а в следващия по някакъв начин също бе засмукан от аномалията, макар да не се намираше близо до нея. Мисловната му връзка с човешкия магьосник буквално беше завлякла Крас след него.

През объркания му ум отново проблеснаха образи. Пейзажи, създания, артефакти. Крас бе станал свидетел на самото време в най-крайния му и цялостен аспект, при това на всички епохи едновременно.

Аспект?

Думата призова друго мрачно видение, което до момента с радост бе забравил. Насред вихрещия се хаос Крас бе мярнал гледка, която беше разбила сърцето и надеждите му.

Там, в центъра на яростта, бе видял Ноздорму, великият Аспект на Времето... впримчен като муха в паяжина.

Самият Ноздорму, в цялата си ужасяваща красота. Дракон не от плът, а от златните пясъци на вечността. Блестящите му, подобни на кристали очи с цвета на слънцето, бяха широко отворени, но не виждаха маловажната фигурка на Крас. Великият дракон се намираще наред битка и агония, хванат, но и борец се да задържи всичко заедно... наистина *всичко*.

Ноздорму бе едновременно жертва и спасител. Попаднал в капана на времето, той също така го предпазваше от разпадане. Ако го нямаше Аспекта, материята на реалността би се разнищила моментално. Светът, познат на Крас, би изчезнал завинаги. И никога нямаше да е съществувал.

През тялото му премина нов пристъп на болка. Изкрещя на древния език на драконите и за миг изгуби контрола, който поддържаше обикновено. Но с агонията дойде и осъзнаването, че още е жив. Това го накара да се бори, за да си върне ясното съзнание...

Отвори очи.

Погледът му бе посрещнат от дървета. Извисяващи се огромни колоси, покрити със зелен балдахин, които почти скриваха небето. Гора, изпълнена с живот. Птиците пееха сред клоните, други животни шумоляха и припкаха между храстите. Смътно забеляза, че небето е покрито с перести облачета, а слънцето залязва.

Гледката беше толкова успокояваща, че драконовият магьосник за момент се запита дали не е умрял и сега съзерцава отвъдното. Но после чу не чак толкоз райски звук — сподавено проклятие. Това привлече вниманието му и той погледна наляво.

Ронин разтриваше тила си, опитвайки да стане бавно. Огнекосият човек се беше приземил с лице надолу само на няколко стъпки от бившия си учител. Магьосникът изплю малко трева и пръст, после примигна. По чиста случайност погледна първо в посоката на дракона.

— Какво...? — беше единственото, което успя да изхрипти.

Крас понечи да отговори, но първоначално и от неговата уста излезе само прегракнала кашлица. Преглътна, после опита пак:

— Нямам... представа. Ранен... Ранен ли си някъде?

Ронин раздвижи ръце и крака с болезнена гримаса.

— Всичко ме боли... но... но май нямам нищо счупено.

След подобен тест драконовият магьосник стигна до същото заключение за самия себе си. Това, че са пристигнали невредими, го изпълваше с удивление... но после си спомни магията, която Ноздорму правеше насред аномалията. Може би Аспектът на Времето все пак ги беше забелязал и се бе постарал да ги спаси.

Ако обаче случаят беше такъв...

Ронин се обърна по гръб.

— Къде сме?

— Не знам. Чувствам, че би трябвало да познавам мястото, но...

— Крас млъкна, защото внезапно му се зави свят. Падна обратно на земята и затвори очи, докато усещането отмина.

— Крас? Какво ти стана?

— Всъщност нищо... мисля. Още не съм се свестил от станалото. Слабостта ще отшуми. — Ала Крас забеляза, че Ронин изглежда вече много по-добре, дори бе седнал и се протягаше. Защо един крехък човек издържаше хаоса на аномалията по-лесно от дракона?

С мрачна решителност Крас също се изправи до седнало положение. Замайването отново се появи, но магьосникът се пребори с него. Огледа се наоколо в опит да откъсне мислите си от собствените си проблеми. Да, определено гледката му изглеждаше позната. Някога беше посещавал това място, но кога?

Кога?

Този простичък въпрос внезапно го изпълни с ужас. *Кога...*

„Ноздорму, впримчен във вечността... и цялото време е подвластно на аномалията...“

Плътната гора и издължаващите се сенки, създадени от залязващото слънце правеха почти невъзможно да се види достатъчно, за да се разпознае земята. Трябваше да се издигне в небето. Един кратък полет сигурно щеше да бъде безопасен. Пък и местността изглеждаше необитавана.

— Ронин, чакай ме тук. Ще проуча територията отгоре, а после се връщам.

— Мъдро ли е това?

— Не знам, но мисля, че е наложително. — Без повече думи Крас протегна ръце и започна да се изменя.

Или по-скоро се *опита* да го стори. Вместо това драконовият магьосник се преви на две от болка и обзелата го слабост. Чувстваше цялото си тяло като обърнато отвътре навън и загуби равновесие.

Силни ръце го хванаха преди да падне. Ронин внимателно го изтегли до едно място, покрито с мека трева, и го настани.

— Добре ли си? Изглеждаш сякаш...

Крас го прекъсна:

— Ронин... не можах да се променя. Не можах да се променя...

Младият магьосник се намръщи неразбиращо:

— Още си слаб, Господарю. Пътуването през онова нещо...

— Да, но ти стоиш изправен. Не се обиждай, човеко, но това, през което преминахме, би трябвало да те остави в много по-лошо състояние от мен.

Другият кимна.

— Просто реших, че си изхабил силите си в опити да ме опазиш.

— С голяма доза страх трябва да призная, че щом веднъж попаднахме във вихъра, не можех да направя повече за теб, отколкото за себе си. Всъщност, ако не беше Ноздорму...

— Ноздорму? — Очите на Ронин се разшириха. — Той какво общо има с оцеляването ни?

— Ти не го ли видя?

— Не.

Драконът си пое дълбоко дъх и разказа онова, на което беше станал свидетел. Докато го правеше, изражението на Ронин ставаше все по-мрачно.

— Невъзможно... — възкликна накрая човекът.

— Ужасяващо — поправи го Крас. — Ала също така трябва да ти кажа, че макар да ни спаси от суровите сили в аномалията, Ноздорму не ни е пратил там, откъдето дойдохме... или дори *откогато* дойдохме.

— Мислиш... че се намираме в друго време?

— Да... но в кой период... не мога да кажа. Също така не знам как ще успеем да се върнем в собствената си епоха.

Ронин отстъпи назад с препъване и се загледа в празното пространство.

— Верееса...

— Имай смелост! Казах, че не знам как ще се върнем обратно, но това не значи, че няма да опитаме! Първата ни работа сега е да потърсим храна, вода и убежище... както и някаква информация къде сме. По-късно ще умуваме над ситуацията... А сега ми дай ръка.

С помощта на човека Крас се изправи. След няколко несигурни стъпки той обяви, че вече е достатъчно добре, за да ходи. След кратък спор относно най-подходящата посока, решиха да поемат на север, където в далечината се забелязваха някакви хълмове. Оттам двамата щяха да виждат достатъчно високо над дърветата, за да разберат дали наоколо няма някое селище.

Слънцето изчезна зад хоризонта едва час след началото на пътуването им, но те продължиха напред. За щастие Ронин носеше в кесия на колана си малко храна, а и един от храстите, който подминаха, ги снабди с няколко шепи ядивни, макар и кисели боровинки. В добавка слабото, почти елфско тяло на Крас имаше нужда от много по-малко храна, отколкото истинската му форма. Въпреки всичко обаче и двамата съзнаваха, че на другия ден ще трябва да потърсят нещо по-питателно, ако искат да оцелеят.

Дебелите им облекла, предназначени за планините, се оказаха перфектни, за да им пазят топло след спускането на мрака. Отличното зрение на Крас също помагаше, докато заобикаляха урвите по пътя си. И все пак напредваха твърде бавно, а жаждата отнемаше допълнително от силите им.

Накрая чуа слабо бълбукане и го последваха до един малък поток. Двамата с благодарност паднаха на колене и започнаха да пият.

— Слава на Петимата — рече драконът, докато лочеха. Ронин кимна, твърде зает в опитите си да погълне целия ручей.

След като се напиха, двамата седнаха да починат. Крас искаше да продължат, но явно нито той, нито човекът имаха нужната сила. Налагаше се да прекарат нощта тук и да продължат щом изгрее слънцето.

Драконът го предложи на Ронин, който прие с готовност.

— Не мисля, че мога да направя дори още една крачка — изпъшка човекът. — Но все още съм в състояние да спретна малък огън, ако искаш.

Идеята изглеждаше привлекателна, ала някакво предчувствие глождеше дракона.

— Ще ни бъде достатъчно топло с тези дрехи. Бих предпочел за момента да бъдем по-предпазливи.

— Вероятно си прав. Като нищо може да се намираме насред първото нашествие на Ордата.

На Крас му се струваше малко вероятно, имайки предвид спокойствието на горите, но в миналото бе имало и други опасности. За щастие мястото, където се намираха, щеше да ги заслонява от погледите на случайните пътници. Издигащата се извивка на хълма пък им предлагаше естествена стена, зад която да се скрият.

По-скоро от изтощение, отколкото по взаимно съгласие, двамата останаха където си бяха и скоро задрямаха. Сънят на Крас обаче беше неспокоен и включваше видения от скорошните събития.

Отново видя Ноздорму, борец се срещу собствената си природа. Цялото време беше усукано и объркано, а нестабилността се усилваше с всяка секунда от съществуването на аномалията.

Видя и нещо друго — мимолетен огнен поглед; очи, които гледаха гладно към всичко, което виждаха. Драконовият магьосник се намръщи насън, а подсъзнанието му се опита да разбере защо това видение изглежда толкова ужасяващо познато...

Но точно тогава тихо триене на метал в метал наруши съня му и разпръсна парченцата във всички посоки, миг преди магьосникът да се сети какво представляват горящите зеници.

Ръката на Ронин покри устата му, преди да е успял да се размърда. По-рано в неговия дълъг, дълъг живот, подобен жест би накарал дракона да даде на смъртното създание болезнен урок по възпитание, но сега Крас не само бе по-търпелив отколкото в младостта си, но имаше и повече доверие на спътника си.

Скоро звънтенето на метала се повтори. Беше съвсем леко, но в тренираните уши на двамата магьосници звучеше като гръмотевица.

Ронин посочи нагоре. Крас кимна. Двамата се изправиха внимателно, опитвайки да надзърнат отвъд възвишението. Явно бяха минали часове, откакто бяха заспали. В гората цареше тишина, като се изключи бръмченето на насекомите. Ако не бяха кратките неестествени звуци, които бяха чули, Крас би казал, че всичко е наред.

А след това отвъд хребета се показаха две едри фигури. В началото бяха неразличими, но после невероятното зрение на дракона му помогна да осъзнае, че не са две, а по-скоро *четири*.

Двама ездачи седяха върху две мускулести пантери.

Бяха високи и слаби, но очевидно войни. Носеха броня с цвета на нощта и високи, покрити с гребени шлемове със защитни плочки на носовете. Крас не можеше да види ясно лицата им, но и двамата се движеха с плавност, каквато рядко се срещаше у човеците. И ездачите, и техните лъскави черни зверове изглеждаха така, сякаш нямат никакъв проблем с мрака, което накара драконовия магьосник бързо да предупреди спътника си:

— Ще те видят, преди да се усетиш. Не знам какво са, но не принадлежат към твоя вид.

— Идват и още! — отвърна Ронин. Въпреки по-слабото си зрение, той бе гледал в подходящата посока, за да мерне още чифт ездачи.

Четиримата войни се движеха почти безшумно. Само случайно донесеното от вятъра тежко дишане на пантерите издаваше присъствието им. Изглеждаха като участници в лов...

Крас стигна до неприятния извод, че пляката са те двамата.

Един от предните ездачи спря чудовищното си саблезъбо животно, а след това вдигна ръка към лицето си. Малка синя светлинка огря за кратко местността край него. В покритата си с метална ръкавица ръка ездачът държеше малък кристал, насочен към тъмнината. След миг докосна артефакта с другата си ръка, с което прекрати сиянието.

Употребата на магически кристал само отчасти притесни дракона. Малкото, което бе успял да види от намръщеното виолетово лице на ловеца го разтревожи много повече.

— Нощни елфи... — прошепна той.

Ездачът, носещ магическия кристал, веднага се обърна в неговата посока.

— Видяха ни — измърмори Ронин.

Проклинайки глупостта си, Крас издърпа магьосника към себе си.

— Към дълбоките лесове! Това е единствената ни надежда!

Един-единствен вик изпълни нощта... и горите се изпълниха с ездачи. Страшните им, но пъргави пантери скачаха ловко между клоните, а покритите им с възглавнички лапи не издаваха звук, докато се движеха. Също като господарите си, и те имаха блестящи сребърни

очи, които им позволяваха да виждат плячката си, независимо от тъмнината. Животните ръмжаха, издавайки страстното си желание да хванат жертвите.

Ронин и Крас се спуснаха надолу по хълма и навлязоха в гъсталака. Един от ездачите премина край тях, но друг се обърна и продължи преследването. Зад гърба им повече от дузина ловци се разпръснаха, за да отрежат пътя на бегълците.

Двамата навлязоха в по-гъсто обрасла местност, но най-предният ездач почти ги беше настигнал. Ронин се извърна рязко и извика една-единствена дума.

Заслепяващо кълбо от чиста енергия удари нощния елф право в гърдите и го отнесе назад, събаряйки го от пантерата му. Преследвачът се удари в едно дърво с кънтящ звук.

Тази яростна атака само още по-силно настърви останалите елфи да ги заловят. Въпреки по-трудния терен, ездачите не щадяха животните си. Крас хвърли бърз поглед на изток и видя, че другите ловци вече са започнали да се извържат към тях.

Инстинктивно каза заклинание; произнесено на езика на чистата магия, то трябваше да създаде стена от пламъци, която да задържи нападателите им. Вместо това на случайни места избликнаха малки огънчета, безполезни за каквато и да било защита. В най-добрия случай успяха да послужат за моментно разсейване на няколко от ездачите, ала повечето нощни елфи дори не им обърнаха внимание.

По-лошото беше, че драконовият магьосник отново се преви от болка и слабост.

Ронин побърза да се притече на помощ. Повтори по-слаба версия на магията на Крас, но за разлика от дракона, възнаграден за усилията си с агония и мизерни резултати, магьосникът пожъна небивал успех. Горите пред техните преследвачи лумнаха с гладни и агресивни пламъци, които отблъснаха елфите и ги захвърлиха в пълен хаос.

Ронин изглеждаше не по-малко изненадан от резултата, но успя да се окопите по-бързо. Изтича при Крас и помогна на падналия магьосник да се отдръпне от пожара.

— Те скоро... — драконът трябваше да си поеме дълбоко въздух, за да продължи: — Скоро ще намерят път около огъня! Очевидно добре познават територията.

— Как ги нарече?

— Това са нощни елфи, Ронин. Спомняш ли си за тях?

И драконовият магьосник, и човекът бяха прекарвали войната срещу Пламтящия легион близо до Даларан, но от далечните земи дойдоха слухове за появата на нощни елфи — легендарна раса, от която произлизаше народът на Верееса. Появиха се, когато катастрофата изглеждаше неизбежна и не бе пресилено да се твърди, че ако не се бяха присъединили, изходът от конфликта можеше да се окаже различен.

— Но ако това са нощни елфи, не трябва ли да бъдем съюзници?

— Забравяш, че не е задължително да се намираме в същия времеви отрязък. Всъщност, преди повторното им появяване всички, дори ние, драконите, смятаха, че видът им е бил изтребен след края на... — Изведнъж Крас млъкна потиснато, несигурен, че иска да продължи мислите си до очевидния им завършек.

Наоколо се чува викове. Трима ездачи се засилиха срещу тях с оголени ятагани. Най-отпред яздеше този със синия кристал. Пламъците на Ронин озаряваха лицето му и разкриваха, че красотата, присъща на всеки елф, е била завинаги съсипана от грозен белег, преминаващ по лявата буза от окото почти до устните.

Крас се опита да направи друга магия, но това само го свлече на колене. Ронин го положи на земята, а след това се извърна към нападателите.

— *Ритонус Зерак!* — изкрещя той.

Клоните, намиращи се най-близо до елфите, внезапно се сгъстиха и оформиха подобна на паяжина бариера. Единият ездач се оплете в тях и падна от пантерата си. Вторият успя да спре своето животно, преди да попадне в капана.

Водачът им преряза клоните, сякаш режеше въздух, а острието му оставяше смъртоносна дيريا от червена мълния след себе си.

— Ронин! — успя да изграчи Крас. — Тичай! Махай се оттук!

Ала неговият ученик имаше също толкова малко намерение да изпълнява подобна заповед, колкото би имал и той на негово място. Ронин бръкна в кесията на колана си и извади нещо, което първоначално изглеждаше като лента, направена от блестящ живак, която бързо се оформи в хвърлящо отблясъци острие — подарък от един елфски командир в края на войната.

На светлината на острието на магьосника надменното изражение на водача на нощните елфи се смени с изненада. Въпреки това той посрещна меча на Ронин със своя собствен.

Захвърчаха алени и сребристи искри. Цялото тяло на магьосника потрепери, а елфът почти падна от седлото. Пантерата изръмжа, но ездачът ѝ пречеше да достигне врага с остриите си като бръснарски нокти.

Отново размениха удари. Ронин можеше и да е магьосник, но през живота си беше научил, че ръкопашният бой е незаменимо и безценно умение. Верееа го тренира така, че да може да удържи на атаките дори на най-опитните войни... а с елфското острие имаше шансове срещу всеки противник.

Но не и срещу много. Докато държеше водача на разстояние, към тях притичаха още двама, които носеха мрежа. Крас чу звук зад гърба си и обърна поглед през рамо, за да види още трима ездачи, които също носеха голяма мрежа.

Ала колкото и да се мъчеше, не успяваше да произнесе думите на силата. Той, един дракон, беше безсилен.

Ронин видя първата мрежа и отстъпи. Държеше меча си в готовност, в случай че нощните елфи се опитат да го впримчат. Водачът подкара пантерата си напред, за да задържи вниманието на магьосника върху себе си.

— 3-зад теб! — извика Крас, а слабостта го обхвана отново. —
Още една...

Тежък ботуш го изрита в главата. Запази съзнание, но вече не можеше да фокусира погледа си. С премрежени очи видя как тъмните фигури обграждат спътника му. Ронин отблъсна две остриета и прогони една от големите котки... а след това мрежата го оплете.

Успя да прореже отвор в нея, но втората също падна върху него. Магьосникът отвори уста, но водачът се хвърли напред и го удари в челюстта с бронирания си юмрук.

Човекът се свлече на земята.

Вбесен, Крас успя да се отърси донякъде от вцепенението. Промърмори нещо и насочи пръст към водача.

Този път магията проработи, но изхвърча накриво. Мълния от златна светлина удари не целта, а близкото дърво, макар да бе невинно. Три дълги клона се откъснаха и паднаха върху друг от ловците, погребвайки него и пантерата му под саван от листа.

Водачът се вторачи злобно в дракона. Без успех Крас опита да се предпази, но тежки юмруци и ритници го повалиха на земята... а после и в безсъзнание.

Водачът наблюдаваше безучастно, докато подчинените му пребиваха странното същество, което повече с късмет, отколкото чрез някакво умение, бе убило един от техните. Дълго след като стана очевидно, че жертвата не усеща нищо, остави войните да изливат яда си върху безчувственото тяло. Пантерите съскаха и ръмжаха, надушили кръвта, и нощните елфи едвам ги удържаха да не се включат в кръвопролитие.

Когато прецени, че са стигнали границите на безопасното и че по-нататъшният побой може да застраши живота на затворника им, той им нареди да спрат.

— Лорд Ксавиус ги иска живи — отсече белязаният елф. — А ние не го искаме разочарован, нали?

Другите дойдоха на себе си; в очите им се появи страх. И по-добре да се страхуват, мислеше си той, защото Ксавиус имаше навика да награждава немарливостта със смърт... мъчителна и бавна смърт.

И често избираше ръката на изпълнения с готовност Варо'тен, за да извърши наказанието.

— Много внимавахме, капитан Варо'тен — бързо каза един от войниците. — И двамата ще оцелеят през пътуването...

Капитанът кимна. Все още го удивляваше как съветникът на кралицата изобщо бе усетил присъствието на тези особени странници. Всичко, което Ксавиус каза, когато призова верния Варо'тен, беше, че се е случило нещо странно и той иска капитанът да разучи и да доведе всеки подозрителен субект, когото намери в околността. Варо'тен, наблюдателен както винаги, забеляза лекото набръчкване на челото на съветника, което намекваше, че Ксавиус е по-силно притеснен от това „странно явление“, отколкото иска да признае.

Елфът наблюдаваше затворниците, докато хората му ги завързваха и товареха върху гърба на пантерите. Каквото и да бе очаквал лорд Ксавиус, със сигурност не бяха тези двамата. По-слабият, който бе успял да направи последната магия, приличаше смътно на нощен елф, но кожата му беше бледа, почти бяла. Другият, очевидно

по-млад и много по-силен магьосник... Варо'тен не знаеше какво да мисли за него. Не че се различаваше чак толкова от нощните елфи, но... явно не беше такъв. Не приличаше и на никое друго същество, което ветеранът беше виждал.

— Няма значение, лорд Ксавиус ще разбере всичко — промърмори си той. — Дори ако трябва да ги нареже на парченца или да ги изпече живи, за да стигне до истината...

Каквото и решение да вземеше съветникът, добрият лоялен капитан Варо'тен щеше да е на своя пост, за да помогне със своя опит.

ШЕСТ

Когато Малфурион се върна в дома си близо до яростните водопади отвъд големия елфски град Сурамар, сърцето му беше натежало от притеснения. Беше избрал мястото заради тишината и непроменената природа около хълмовете. Никъде другаде не чувстваше такова спокойствие, освен може би в скритата сред дълбоките гори градина на Ценариус.

Ниско и кръгло, убежището му бе изградено от дървета и пръст и по този начин контрастираше ярко с жилищата на повечето нощни елфи. Той не харесваше крещящите цветове, които показваха жаждата на народа му да се съревновават едни с други по бляскавост. Неговият дом носеше шарките на земята и живота, горското зелено и богатото кафяво на земята, а също и техните многобройни отсенки. Опитваше се да се адаптира към обкръжението си, а не да го променя към себе си, както правеха неговите сънародници.

Но тази нощ къщата на Малфурион не му носеше успокоение. Мислите и виденията, които преживя, докато пътешестваше из Смарагдовия сън, бяха яростно ярки в главата му. Бяха отворили врати във въображението му, които той отчаяно искаше да затвори отново, но знаеше, че няма да успее.

— Виденията ти в Смарагдовия сън могат да означават много неща — настоя Ценариус. — Независимо колко явни може да изглеждат. Дори това, което мислим за истинско, като видението на Зин-Азшари, може и да не е такова, защото земята на сънищата играе собствени игри с ограничените умове...

Малфурион обаче знаеше, че полубогът просто се опитва да го успокои, защото това, което нощният елф видя в Съня, беше истина. Усещаше, че Ценариус всъщност е не по-малко притеснен от ученика си заради безотговорната магия, която се създаваше в двореца на Азшара.

Силата, която призоваваха Аристократите... за какво ли можеше да им послужи? Не усещаха ли колко е напрегната тъканта на

реалността около Кладенеца? Все още не можеше да си представи, че кралицата наистина може да намери извинение за подобно невнимателно и вероятно унищожително начинание... но въпреки това Малфурион не успяваше да се отърси от сигурността, че тя е също толкова част от това, колкото всеки от подчинените ѝ. Азшара не можеше да бъде обикновена фигурантка. Тя наистина управляваше, даже арогантните Аристократи.

Той се опита да се върне към ежедневните си занимания с надеждата, че това ще му помогне да забрави тревогите си. В дома на младия елф имаше само три стаи — поредният пример за простотата на избрания от него начин на живот, сравнен с този на други. В едната се намираще леглото му и няколко книги и свитъци, свързани с природата и моментните му увлечения. В съседната, близо до дъното на къщата, стоеше килерът и малка гола маса, където си готвеше.

Малфурион считаше и двете стаи за най-обикновена необходимост. Третата, общата стая беше неговото любимо място. Тук, където лунната светлина нощем озаряваше всичко и откъдето можеха да се видят блестящите води на водопадите, той обичаше да сяде в центъра и да медитира. И сега седеше в нея и докато отпиваше глътки от любимия на расата си меден нектар, преглеждаше записките си и се опитваше да разбере това, на което го бе научил Ценариус в предишните уроци. Тук, край малката масичка от слонова кост, където понякога сервираше храна, той се срещаше с Тиранде и Илидан.

Но тази вечер те нямаше да дойдат. Тиранде се беше върнала в храма на Елун, за да продължи собственото си обучение, а близъкът на Малфурион напоследък предпочиташе безредицата на Сурамар пред спокойствието на гората. Още един признак за нарастващите различия помежду им.

Младежът се облегна в стола си, а лицето му блестеше на лунната светлина. Затвори очи с надеждата, че така ще успокои нервите си...

Но в следващия миг нещо огромно заслони светлината и за миг остави Малфурион в пълен мрак.

Очите на нощния елф се отвориха рязко точно навреме, за да мярнат огромна и зловеща сянка. Малфурион веднага скочи към вратата и рязко я отвори.

Но за негова изненада напрегнатият му поглед бе посрещнат единствено от бързите води на водопадите.

Той излезе навън и се огледа наоколо. Със сигурност нито едно така огромно създание не би могло да се движи толкова бързо. Бикоподобните таурени и подобните на мечки фърболги не му бяха непознати, но въпреки че съвпадаха по размери със странната сянка, нито една от двете раси не бе известна с бързината си. Няколко клона изшумоляха, подхванати от вятъра, и нощна птица пропя нейде в далечината, но Малфурион не намери следи от предполагаемия неканен гост.

„Това са собствените ти нерви — сгълча се накрая. — Собствената ти несигурност.“

Нощният елф се върна обратно в жилището си и отново седна, а умът му пак подхвана новите проблеми. За разлика от призрания нарушител, той беше сигурен, че не си е въобразил, нито сгрешил в разчитането на знаците, свързани с двореца и Кладенеца. По някакъв начин Малфурион трябваше да научи още. Повече, отколкото би могъл да му разкрие Смарагдовият сън, поне засега.

И подозираше, че ще трябва да го разбере много, много бързо.

Почти го бяха хванали. Досуц като малко дете, едва-що проходило, за малко да се набути в леговището на съществото. Едва ли това би било достойна демонстрация на добре наточените умения, с които един ветеран-орк се славеше.

Брокс не се притесняваше за способността си да се защитава, ако съществото го беше хванало, но сега не беше подходящият момент да търси славната си смърт. А и доколкото бе успял да мерне от самотната фигура, битката нямаше да е равностойна. Висока, но твърде слаба и незащитена. Хората бяха много по-интересни и достойни опоненти...

Не за първи път главата го заболя. Брокс постави длан на челото си, борейки се с болката. В ума му царяха хаос и объркване. Оркът все още не можеше със сигурност да каже какво се бе случило с него през последните няколко часа. Вместо да бъде разкъсан като Гаскал, както очакваше, той пропадна в лудостта. Неща, които обикновеният войн не можеше да разбере, се появяваха и изчезваха пред очите му и Брокс си

спомняше, че бе летял сред вихър от хаотични сили, докато безброй гласове и звуци го атакуваха почти до степента на оглушаване.

Накрая всичко това се беше оказало твърде много. Брокс бе припаднал, сигурен, че никога няма да се събуди.

Естествено, скоро отвори очи, но не се оказа на сигурно място сред планините или все още в капана на лудостта. Вместо това се беше озовал в почти съвършеното спокойствие на земя, покрита с високи дървета и пасторални хълмове докъдето му стигаше погледът. Слънцето залязваше и единствените звуци, подсказващи наличието на живот, идваха от песента на птиците.

Дори да се бе озовал насред ужасяваща битка, вместо в тази тиха природна идилия, Брокс нямаше да направи нищо друго, освен да остане да лежи на място. Отне му повече от час да се възстанови достатъчно, за да успее дори да седне, а какво остава да пътува. За щастие, в това изпълнено с нетърпение време, оркът откри поне една утеха. Бравата му, която дотогава смяташе за изгубена, се оказа погълната във вихъра заедно с него и захвърлена само на няколко крачки. Тъй като все още не можеше да използва краката си, той излази до оръжието. Не успя да го вдигне, но стискането на дръжката му донесе поне малко утеха, докато чакаше да възвърне силите си.

В мига, когато усети, че може да ходи, Брокс потегли. Не беше умно да се седи на едно място, когато си в странна земя, независимо колко мирно изглежда. Ситуацията лесно можеше да се промени, дори в най-спокойните места, и опитът му нашепваше, че обикновено промяната не е на добро.

Оркът опита да разбере какво се е случило с него. Беше чувал за магьосници, които пътуват от едно място на друго, ползвайки специални магии, но ако това беше някакво подобно заклинание, който и да го беше създал, със сигурност е бил луд. Или това, или магията не работеше както се очаква. Всъщност последното изглеждаше вероятна възможност.

Оказал се сам и изгубен, инстинктите на Брокс взеха превес. Независимо какво се беше случило до момента, Трал би искал той да открие повече за обитателите на това място и евентуалните им намерения. Ако те носеха отговорност, неволно или умишлено, за магията, нахлула в новите земи на орките, значи представляваха

възможна заплаха. Брокс можеше да умре и по-късно; първият му дълг беше да защити народа си.

Сега поне знаеше що за раса живее тук. Не бе чувал за расата, наречена нощни елфи, преди войната срещу Легиона, но никога нямаше да забрави невероятната им външност. По някакъв начин се беше озовал в кралство, където техният вид господстваше, което поне му даваше надежди, че ще може да се завърне у дома си, след като събере нужната му информация. Нощните елфи се биха рамо до рамо с орките в Калимдор; това означаваше, че Брокс просто е попаднал в някоя по-затънтена част на континента. С малко разузнаване, той бе сигурен, щеше да намери посоката, където се намират оркските земи, и щеше да се върне там.

Войнът не възнамеряваше просто да отиде до някой нощен елф и да го пита за посоката. Дори да бяха същите същества, които се съюзиха с орките и човеците, той не можеше да е сигурен, че обитателите на тези земи ще са приятелски настроени към един натрапник. Предпазливият орк смяташе да остане скрит, докато не научи повече.

Въпреки че в околността нямаше повече жилища, оркът видя светлини в далечината, вероятен знак за някое по-голямо селище. След моментен размисъл, той вдигна брадвата си и пое към него.

Едва бе взел решението си обаче, когато от обратната посока внезапно се приближиха сенки. Брокс се шмугна зад едно широко дърво и се загледа в двамата ездачи. Очите му се разшириха от изненада, когато видя, че вместо на обичайните коне, двамата се носеха на гърбовете на гигантски пантери. Оркът стисна зъби и се подготви за в случай, че някой от ездачите или зверовете им го усети.

Но бронираните фигури профучаха покрай него, очевидно решени бързо да стигнат някъде. Изглежда се чувстваха доста удобно да яздят на малкото светлина, което пък подсети воина, че нощните елфи виждат в тъмното така добре, както той на дневна светлина.

Това предвещаваше неприятности. Орките виждаха доста добре в мрака, но не и наполовина толкова ясно, колкото тези създания.

Отново вдигна брадвата. Може би не разполагаше с предимство, що се отнася до зрението, но можеше да надвие физически всяка от слабите фигури, които бе видял до момента. Ден или нощ, една достатъчно остра брадва в ръцете на опитен оркски войн с достатъчно

опит в употребата ѝ, щеше да нанесе все същите дълбоки и фатални рани. Дори майсторската броня, която виждаше върху ездачите, нямаше да издържи дълго срещу любимото му оръжие.

Когато елфите изчезнаха от поглед, Брокс продължи напред предпазливо. Трябваше да разбере повече за тези деца на нощта и единственият начин да го направи, беше да шпионира града им. Може би там щеше да разбере и къде точно се намира и накъде е домът му. После можеше да се върне при Трал. Вождът щеше да знае какво да предприеме. Щеше да се справи с тези елфи, които си играеха с опасна магия.

Звучеше толкова невероятно просто...

Брокс премигна, дотолкова погълнат от мислите си, че чак сега видя изправената срещу него висока женска фигура, облечена в сребриста роба, която проблясваше на лунната светлина.

Тя изглеждаше толкова изненадана, колкото се чувстваше и оркът... а след това устата ѝ се отвори и нощната елфа изкрещя.

Брокс тръгна към нея с единственото намерение да заглуши вика ѝ, но преди да направи каквото и да било, отвсякъде се чува крясъци и нощните елфи започнаха да се появяват от всички посоки.

Една част от него искаше да остане на място и да се бие до смърт, но другата част, онази, която служеше на Трал, му напомни, че с това няма да постигне нищо. Щеше да се е провалил в мисията пред народа си.

С яростно изсумтяване той се обърна и затича обратно в посоката, от която бе дошъл.

Ала сега елфите изскачаха сякаш иззад всеки широк дънер, от всеки висок хълм... и всеки надаваше предупредителен вик при вида на широкоплещестия орк.

Засвириха рогове. Брокс изпсува, защото знаеше какво предзнаменува звукът. И наистина, само след няколко минути чу котешко ръмжене и решителни викове.

Хвърли поглед през рамо и видя, че преследвачите му се приближават. За разлика от двамата ездачи, от които се скри преди малко, тези нови войни носеха само роби и нагръдници, но това едва ли ги омаловажаваше като заплаха. Не само че всичките бяха въоръжени, но и животните под тях представляваха дори по-голяма

опасност. Един удар на тези лапи можеше да разпори корема на орка, а ухапка с остриите като меч зъби щеше да му откъсне главата.

Брокс искаше да вдигне брадвата си и да премине през редиците им, помитайки ездаци и животни едновременно, и да остави след себе си следа от кръв и осакатени тела. Но въпреки желанието си за погром над тези, които го заплашваха, ученията на Трал взеха връх над кръвожадните пориви. Оркът изръмжа и посрещна първите ездаци с плоската страна на брадвата. Свали един нощен елф от пантерата му, а след това, избягвайки ноктите на котката, той се извърна, за да сграбчи друг ездач за крака. Зеленокожият войн хвърли втория ловец върху първия, като по този начин изкара въздуха и на двамата.

Край главата му изсвистя острие. Брокс с лекота разби тънкия меч на парчета с могъщата си брадва. Нощният елф предвидливо се отдръпна, все още здраво стискайки строшеното си оръжие.

Оркът се възползва от предимството, което му даваше тази празнина, и се плъзна покрай преследвачите си. Някои от нощните елфи изобщо не изглеждаха нетърпеливи да го последват, което повдигна духа му. Повече дори от собствената му чест, доверието, което Трал оказваше на избрания от него войн, спираше Брокс да се обърне и да отстоява глупаво позицията си до край. Нямаше да разочарова вожда си.

Но точно когато бягството вече изглеждаше възможно, друг нощен елф се появи пред него. Беше облечен в блестяща роба в яркозелено със златни и рубинени звезди на гърдите. По-голямата част от тясното издължено лице на нападателя беше скрито от качулка, но той изобщо не изглеждаше притеснен от огромния агресивен орк, насочил се право срещу него.

Брокс размаха брадвата си и изкрещя в опит да изплаши нощния елф.

Качулатата фигура вдигна една ръка на нивото на гърдите си, а показалецът и средният му пръст бяха насочени към озареното от луната небе.

Брокс разбра, че става дума за магия, но вече беше твърде късно.

За негово удивление, от луната се откъсна кръгла люспа и падна от небето. Тя се спусна върху орка като меко и мъгливо одеяло. Когато го покри, ръцете на орка натезаха, а краката му омекнаха. Трябваше да се бори, за да задържи очите си отворени.

Брокс падна на колене, а брадвата се изплъзна от хватката му. През сребрилата мъгла сега виждаше, че наоколо му са се събрали и други елфи, облечени в роби. Качулатите фигури стояха търпеливо, явно наблюдавайки действието на магията.

Дива ярост изпълни орка. С тихо ръмжене той успя да се изправи на крака. Това не беше славната смърт, която желаше! Нощните елфи искаха да падне в краката им като безпомощно пале, ала той нямаше да го направи!

С треперещи пръсти Брокс успя да хване отново брадвата си. За негово удоволствие забеляза, че някои от закачулените изглеждат много стреснати. Явно досега не бяха срещали подобна съпротива.

Но докато се опитваше да вдигне оръжието си, върху него се спусна второ сребърно покривало. Силата, която бе успял да събере, изчезна отново. И когато брадвата му отново падна, той знаеше, че няма да успее да я вдигне повече.

Оркът направи една несигурна стъпка, а после падна. Дори тогава Брокс продължи да пълзи към враговете си, решен да не им дава лесно победата.

Покри го трети воал... и войнът загуби съзнание.

„Три нощи... три нощи и все още никакъв знак, че усилията ни са възнаградени...“

Ксавиус не беше доволен.

Трима от магьосниците Аристократи отстъпиха от непрестанно плетящата се магия. Веднага ги замениха тези, които бяха успели да възстановят силите си с малко закъсняла почивка. Фалшивите черни очи на Ксавиус се обърнаха към тримата, които се оттегляха. Един от тях забеляза тъмните кълба, вперени в негова посока, и се сви от страх. Аристократите може и да бяха най-величавите сред слугите на кралицата, но лорд Ксавиус беше най-величавият и най-опасен сред Аристократите.

— Утре през нощта... утре ще усилим магическото поле десетократно — обяви той, а алените ивици върху очите му проблеснаха.

Неспособен да срещне погледа му, един от другите магьосници все пак посмя да проговори:

— С... с цялото ми уважение, лорд Ксавиус, но рискуваме твърде много с това! Такова допълнително усилване може да дестабилизира всичко, което сме постигнали.

— А какво е то, Перот'арн? — Ксавиус надвисна над другите облечени в роби фигури, а сянката му сякаш се движеше по собствена воля на лудешката светлина на магията. — Какво сме постигнали?

— Като за начало командваме повече магическа сила, отколкото някой нощен елф е удържал!

Ксавиус кимна, а после се намръщи:

— Да, и с нея можем да смажем всяко насекомо с чук, голям колкото планина! Ти си късоглед глупак, Перот'арн! Считай се за късметлия, че уменията ти са нужни за това начинание.

Стиснал здраво уста, другият нощен елф сведе глава боязливо.

Съветникът на кралицата изгледа останалите Аристократи с презрение:

— За да извършим това което искаме, ни трябва съвършен контрол над Кладенеца! Трябва да сме в състояние да убием насекомото без изобщо да разбере какво го чака, дори преди да се е родило! Трябва да сме толкова прецизни и да пипаме толкова леко и фино, че да няма съмнение в съвършеното изпълнение на голямата ни цел! Ние...

— Отново ли изнасяш проповеди, скъпи ми Ксавиус?

Мелодичният глас би впримчил в магията си всеки друг от Аристократите дотам, че да се самоубие на място, ако това би зарадвало говорещата, но с черноокия съветник нещата не стояха така. С небрежен жест той освободи изморените магьосници, а после се обърна към единствената личност в двореца, която не му оказваше уважението, което заслужава.

Докато влизаше в залата, тя блестеше като видение на съвършенството, което магическите му очи допълнително усилваха. Символизираше величието на нощните елфи и беше тяхната обична господарка. Когато дишаше, тълпите притаяваха дъх. Докоснеше ли бузата на някой заслужил воин, той с готовност отиваше да се бие с дракони или дори нещо по-страшно, независимо дали това ще означава смъртта му.

Кралицата на нощните елфи бе висока за жена, по-висока дори от много мъже. Единствен Ксавиус наистина се извисяваше над нея.

Но въпреки височината си, тя пристъпяше като вятъра, тиха и грациозна във всяка крачка. Нито една котка не можеше да се движи толкова безшумно, колкото Азшара и никой друг не ходеше с такава самоувереност.

Тъмнотилаватата ѝ кожа беше гладка почти колкото широкото копринено одеяние, което носеше. Косата ѝ бе дълга, гъста и със сребристия цвят на лунната светлина. Спускаше се надолу по нейните раменете и изкусително извития гръб. Контрастирайки с предишното си посещение, когато облеклото ѝ бе пасвало с цвета на очите, сега тя носеше дълга рокля в същия прекрасен цвят като великолепната ѝ коса.

Дори лорд Ксавиус я желаше тайно, но при неговите собствени условия. Амбициите му го водеха много по-далеч, отколкото нейните желания някога биха достигнали. Въпреки това той виждаше голяма полза в присъствието ѝ, по същия начин, по който добре знаеше, че и тя вижда такава в неговото. Те споделяха обща цел, но с различни награди, чакащи ги в края.

И когато тази цел бъдеше постигната, „съветникът“ щеше да покаже на Азшара кой управлява в действителност.

— О, светлина на Луната — започна той с покорен тон. — Проповядвам само в името на Вашата чистота и съвършенството Ви. Просто напомням на останалите за дълга им... не, за *любовта* им към Вас. Щом си спомнят за това, те не биха искали да се провалят...

— Защото така ще провалят и теб, скъпи ми съветнико. — Зад гръба на зашеметяващата кралица две слугини внесоха шлейфа на дългата ѝ прозрачна рокля. После го преместиха встрани, докато Азшара седеше на специалния трон, който бе накарала Аристократите да издигнат така, че да може да наблюдава усилията им в удобство. — И започвам да си мисля, че страхът им от това е по-голям от любовта им към мен.

— Едва ли, Господарке!

Кралицата се разположи и се загледа към борещите се с магията заклинатели, а роклята ѝ се нагъна, за да очертава по възможно най-добрия начин съвършените ѝ форми.

Ксавиус не се трогна от тази маневра. Щеше да я притежава, както и каквото друго пожелае, стига само да завършеха великата си мисия.

Внезапен проблясък прикова погледите и на двамата към работата на магьосниците. Яростно пламтящо кълбо от чиста енергия се носеше в центъра на символите, изписани от Аристократите, и непрекъснато се самовъзстановяваше. Безбройните цветове, преплитащи се вътре, имаха хипнотичен ефект, който в голяма степен се дължеше на илюзията, че сякаш отваряха проход към *някъде другаде*. Ксавиус бе отделил дълги часове в наблюдения на създаденото от нощните елфи, а изкуствените му очи виждаха неща, които никой друг не можеше.

Докато наблюдаваше сега, челото на съветника се покри с бръчки. Той присви очи, изучавайки безкрайните дълбини във вътрешността на сферата. За един съвсем кратък миг можеше да се закълне, че вижда...

— Струва ми се, че не ме слушаш, скъпи Ксавиус! Нима това наистина е възможно?

Той успя да се съвземе:

— Почти толкова, колкото е възможно да живея без да дишам, о, Дъще на Луната... но признавам, че бях достатъчно разсеян, за да не Ви дочуя съвсем ясно. Говорехте за...

Кралица Азшара се изкикоти гърлено, но реши да не му противоречи.

— Какво толкова има за разбиране? Просто отново казах, че наистина скоро ще триумфираме! Ще имаме силата да отгървем земята от нейните несъвършенства и ще създадем перфектния рай...

— Несъмнено ще стане така, кралице моя. Несъмнено ще стане. Намираме се само на сантиметри от създаването на велика златна ера. Кралството, да, Вашето кралство, ще бъде прочистено. И светът ще познае вечната слава! — Ксавиус си позволи тънка усмивка. — А вредните и нечисти раси, които в миналото са предотвратявали създаването на такава ера, ще спрат да съществуват.

Азшара възнагради добрите му думи с доволна усмивка и отвърна:

— Щастлива съм да чуя, че смяташ това да стане скоро. Днес имах още повече молители, лорд съветнико. Те дойдоха, изпълнени със страх от бушуващите около и вътре в Кладенеца стихии. Поискаха от мен съвет за опасността и напътствия какво да предприемат. Разбира се, насочих ги към теб.

— Така е трябвало, Господарке. Ще успокоя страховете им за достатъчно дълго време, за да може безценната ни задача да даде плод. След това ще можете с удоволствие да обявите какво е било сторено за доброто на народа Ви...

— И те ще ме обикнат още повече заради това — промърмори Азшара, а очите ѝ се присвиха, все едно си представяше изпълнените с благодарност тълпи.

— Ако изобщо е възможно да Ви обичат повече, отколкото сега, прекрасна моя кралице.

Повелителката на нощните елфи прие комплимента му с моментно притваряне на тесните си очи, а след това се изправи от стола с плавната грация, на която само тя беше способна. Слугините ѝ бързо преместиха шлейфа на роклята, за да не затруднява дори мъничко нейното движение.

— Скоро ще обявя чудесната новина, лорд Ксавиус — каза тя и се обърна с гръб към съветника. — Погрижи се всичко да е готово, когато го сторя.

— Това ще погълне всеки миг, в който не спя — отвърна той, покланяйки се на оттеглящата се фигура. — И ще го сънувам в дрямката си.

Но в мига, когато кралицата и слугините ѝ излязоха, студеното лице на съветника се смръщи. Той привика един от каменоликите стражи, които винаги стояха на пост при входа на залата.

— Ако не ме предупредят следващия път, когато нейно величество реши да се присъедини към нас, ще взема главата ти. Ясен ли съм?

— Да, господарю — отвърна стражът без дори мускулче да трепне на лицето му.

— Също така очаквам да науча за пристигането на капитан Варо'тен *преди* нейно величество. Неговата задача не е нещо, заради което тя трябва да цапа ръцете си. Погрижи се капитанът, както и евентуалните му пленници, да ми бъдат пратени незабавно.

— Да, господарю.

Ксавиус освободи стража и се върна към това да наблюдава магията на Аристократите.

Сега огнената сфера бе покрита с воал от танцуваща магическа енергия, който се възстановяваше непрестанно, въпреки хаоса,

затворен вътре. Докато съветникът гледаше, сферата се сви навътре в себе си, сякаш искаше да се самопогълне.

— Невероятно... — прошепна той. От това разстояние можеше да почувства мощните излъчвания и едва сдържаните сили, които идваха от магическия източник на нощните елфи. Ксавиус беше първият предположил, че расата му едва докосва повърхността на потенциала на тъмната вода. Кладенецът на вечността неслучайно се казваше така, защото колкото повече го изучаваше, толкова по-ясно осъзнаваше, че силата му няма предел. Физическите измерения на Кладенеца бяха само заблуда на ограничения ум... истинският Кладенец на вечността съществуваше в хиляда измерения на хиляда места едновременно.

И Аристократите щяха да се научат да теглят каквото пожелаят от всеки негов аспект и вариант.

Потенциалът зашеметяваше дори него.

Енергии и цветове, които другите не можеха да видят, танцуваха и се бореха пред магическите очи на Ксавиус. Те го примамваха, силата им го изкушаваше. Лорд съветникът се къпеше във фантастичната гледка срещу него...

Но изведнъж той почувства как отвътре, от дълбините отвъд физическия свят... нещо го гледа на свой ред.

Този път нощният елф знаеше, че не греши. Ксавиус усети присъствие. Далечно присъствие. Но въпреки невероятното разстояние, силата, която долавяше, беше смразяваща.

Той се опита да се отдръпне, но вече беше твърде късно. В невъобразимите дълбини на Кладенеца, умът на съветника изведнъж бе засмукан отвъд границите на реалността, отвъд вечността... докато...

„Дълго те търсих...“ — дойде гласът. Звучеше като живот, смърт, съзидание и разруха... и могъщество без граници.

Дори да искаше, Ксавиус не би могъл да отскубне поглед от бездната. Други очи вече го държаха здраво... очите на новия бог на лорд съветника.

„Най-сетне дойде при мен...“

Водите бълбукаха, все едно вряха. Огромни вълни се издигаха и после се разбиваха с грохот, отново и отново. И от небесата, и от тъмния Кладенец проблясваха мълнии.

След това започна шепотът.

Първите нощни елфи, които го чуха, помислиха, че е просто дивият вятър. Скоро спряха да му обръщат внимание, по-притеснени от възможното унищожение на елегантните им домове.

Ала неколцина други, по-проницателни и в по-пълна хармония с неземните енергии, разпознаха шепота. Гласове, идещи от самия Кладенец. Но дори просветените не можаха да разберат какво казват гласовете.

Само един или двама успяха да разпознаят думите и наистина да се уплашат... ала не разказаха за страха си на другите, за да не бъдат обявени за луди. Така никой не се вслуша в единственото предупреждение, което щяха да получат.

Гласовете говореха единствено за глад. Те гладуваха за всичко. Живот, енергия, души... те искаха да нахлуят в света, да влязат в непорочното кралство на нощните елфи.

И веднъж влезли, да го погълнат...

СЕДЕМ

Похитителите им започнаха да стават неспокойни... и това ги превърна в още по-голяма заплаха в очите на Ронин.

Притеснението им явно бе свързано с новата част от гората, в която навлизаха. Тази местност му изглеждаше различна в сравнение с пътя, който бяха изминали до момента. Тук нощните елфи изглеждаха не толкова като властелини на гората, колкото като нежелани натрапници.

Зората се приближаваше бързо. Двамата с Крас, който все още изглеждаше в безсъзнание, бяха завързани и безцеремонно хвърлени на гърба на едно от животните. Всяко по-рязко движение на огромната пантера заплашваше да му счупи ребрата, но той се насили да не издава звук и да не се движи, за да не разберат нощните елфи, че е буден.

Но всъщност какво значение имаше, ако разберат? На няколко пъти вече се опитваше да направи магия, но от тези опити си докара единствено силно главоболие, което щеше да му пръсне черепа. Около врата му бе поставен малък амулет с кристал. Простичък на вид, той бе източникът на безсилието му. Всеки път, когато опиташе да се съсредоточи върху магиите си, мислите му се разфокусираха и главата го заболяваше. Дори не можеше да свали медальона от врата си. Нощните елфи го бяха закрепили здраво. Крас също носеше такъв, но похитителите май нямаха причина да се притесняват от него. Ронин също бе забелязал какво се случваше всеки път, когато старият му учител се опиташе да помогне в битката. Крас имаше дори по-малък контрол върху магията и това силно тревожеше човека.

— Това не е пътеката, по която поехме — изръмжа белязаният водач, към когото Ронин чу да се обръщат с името Варо'тен. — Не така трябва да изглежда...

— Но ние я следвахме точно както трябваше, капитане — отвърна един от другите. — И нямаше разклонения...

— Това на хоризонта прилича ли ти на кулите на Зин-Азшари? — прекъсна го белязаният. — Не виждам нищо друго, освен още и още проклетите дървета, Колтариус, и около тях има нещо, което не ми харесва! По някакъв начин, дори с ясни умове и пътека, сме се отклонили от правия път.

— Може би трябва да се върнем? Да проследим стъпките си?

Ронин не можеше да види лицето на капитана, но ясно си представяше ядосаното му изражение.

— Не... не... още не...

Но въпреки че Варо'тен все още не искаше да се отказва от пътеката, магьосникът също започваше да се притеснява от нея. С всяка стъпка навътре в сгъстяващата се гора, той усещаше все по-силно нечие нарастващо присъствие, каквото никога не беше срещал. По някакъв начин му напомняше за начина, по който чувстваше Крас, когато се свържеше с него, но това тук беше по-силно... много по-силно.

Какво беше обаче?

— Слънцето почти ни застигна — измърмори друг от войниците.

От дочутото до момента Ронин бе разбрал, че похитителите им могат да живеят под светлината на деня, но не я обичаха. Те бяха същества на магията — дори да не можеха да ползват голяма част от нея — но тяхната сила беше свързана с нощта. Ако само можеше да се освободи от амулета, след като изгрее слънцето, Ронин вярваше, че шансовете ще се обърнат на негова страна.

Когато беше сигурен, че никой не го гледа, той силно разтърси глава. Кристалът се разклати напред-назад, но не пожела да падне. Накрая магьосникът вдигна рязко глава с надеждата, че това може да размести камъка, макар че по този начин рискуваше да го забележат елфите.

В мрака на настъпващата зора едно лице го наблюдаваше от близкия листак.

Не... лицето беше част от храста. Оформяха го листа и клечки, създаваха и буйната му брада. Вместо очи имаше боровинки, а празнината между зеленината представляваше пакостливо ухилена уста.

Лицето изчезна сред храстите толкова бързо, колкото се беше появило, и Ронин се зачуди дали не си го е въобразил. Игра на

приближаващата светлина? Невъзможно! Не и в такива детайли.

И все пак...

Звук на извадено от ножницата оръжие привлече вниманието му. Един по един нощните елфи се приготвяха за битка, която не разбираха, но знаеха, че предстои. Дори свирепите котки усещаха опасността, защото ускориха и без това бързия си ход, изпънаха гърбове и оголиха свирепите си зъби.

Варо'тен внезапно посочи надясно.

— Натам! Натам! Бързо!

И в този миг гората се изпълни с живот.

Огромни, покрити с листа клони се спуснаха надолу, пречейки на ездачите да виждат. Храстите наскачаха и оформиха ниски пъргави фигурки с мълчаливи и засмени зелени лица. Горският килим сякаш впримчваше ноктите на всяка пантера и не един ездач падна на земята. Нощните елфи безразсъдно си крещяха един на друг в опит да се организират, но само добавяха към засилващия се хаос.

В околността се чу нисък стон. Ронин успя само бегло да мерне ставащото, но беше сигурен, че вижда масивно дърво, което се наведе и отнесе с гъстата си корона двама от нощните елфи и животните им.

Проклятия изпълниха гората, а Варо'тен се опитваше да си върне контрола над отряда. Малцината елфи, които още бяха по седлата си, се виждаха в чудо, докато едновременно сечаха нападащите ги клечки и правеха всичко възможно да държат под контрол превъзбудените пантери. Въпреки огромния им ръст, големите котки явно не харесваха това, срещу което се бяха изправили, и се опитваха да се дръпнат назад, макар ездачите им да ги пришпорваха.

Варо'тен извика нещо и внезапно към различни части от гората изхвърчаха бързи виолетови пипала от блестяща енергия. Едно от тях удари приближаващ се храст и го превърна в пламтяща факла. Но въпреки ужасяващото си състояние съществото продължи напред без да спира, оставяйки огнена диря след себе си.

Почти веднага вятърът, който до момента почти не духаше, зави и заръмжа, сякаш вбесен от атаката. Беше толкова силен и яростен, че кал, счупени клони и листа се разхвърчаха във всички посоки и изпълниха въздуха, като по този начин още повече влошиха видимостта на елфите. Пламъците изгаснаха, ала жертвите им обърнаха точно толкова малко внимание на невероятното си спасение,

колкото и на предхождащата го огнена гибел. Един голям клон удари нощния елф, който стоеше до Варо'тен.

— Прегрупирайте се! — извика белязаният капитан. — Прегрупирайте се и отстъпвайте! Бързо, мътните ви взели!

Внезапно покрита с листа ръка запуши устата на Ронин. Отново видя същото смайващо лице, после усети втори чифт ръце, които хванаха краката му.

Съвсем безцеремонно двете безтелесни ръце запратиха магьосника встрани.

Пантерата усети това и заръмжа. Още от малките същества-храсти се затичаха около звяра и започнаха да го тормозят. Докато светът се въртеше около него, Ронин забеляза, че Варо'тен се обръща, за да види какво става. Намръщеният елф прокле, когато разбра, че безценните му затворници са откраднати, но преди да успее да вдигне ръка, за да ги спре, от дърветата се спуснаха още клони, които впримчиха ръцете и лицето на капитана.

Съществата-храсти хванаха Ронин доста преди да се забие с главата напред в земята. После го помъкнаха към гората подобно на пън тихо и без излишни движения. Магьосникът можеше само да се надява, че и Крас е бил спасен, защото не виждаше нищо друго, освен обвитата в листа фигура пред себе си. Въпреки размерите си, малките му спътници явно бяха много силни.

След това, за негово удивление, пътят им бе прерязан от самотен нощен елф и ръмжащата му пантера. Ронин го разпозна като онзи, наречен Колтариус. Гледаше отчаяно, сякаш бягството на магьосника означава смърт за него. А от малкото, което човекът бе научил за капитана, не се съмняваше, че случаят е точно такъв.

Без да хаби думи, ловецът смушка звяра си. Елфите, които Ронин познаваше, особено обичната му Верееса, бяха същества, които безкрайно силно почитаха природата. Расата на Колтариус обаче, явно хич не се интересуваше от нея. Той посичаше клонките и храстите, изпречили се на пътя му, с несдържана ярост. Нищо нямаше да го спре да достигне жертвата си.

Или може би така си мислеше. Изведнъж от клоните над тях се изсипа ято големи черни птици, които наобиколиха и безмилостно започнаха да кълват нощния елф. Колтариус бясно размахваше меча си, но не можа да откъсне дори перце от въздушните си нападатели.

Войнът беше толкова погълнат от атаката, че не забеляза другата опасност, която се издигна от земята. Дърветата, през които трябваше да мине, се извисиха с почти три стъпки, сякаш застанаха на връхчетата на корените си.

Животното на Колтариус бе изпаднало в лудост заради птиците и изобщо не обръщаше внимание къде стъпва. Инак пъргава, котката първо залитна, а после се спъна и се стовари на земята, когато лапите ѝ се оплетоха в корените. Бедното животно изпищя жаловито, докато се сригваше като подкосено. Ездачът ѝ се опита да се задържи прав, но уви — безуспешно.

Голямата пантера се изви и елфът се озова притиснат между нея и две големи дървета. Попаднал в капан, Колтариус бе премазан между тях, а бронята му се разпадна като хартия под невероятната сила. Котката нямаше много по-голям късмет, защото при удара откъм врата ѝ се чу изпукване.

Покритите с листа спътници на Ронин продължиха, все едно нищо не се беше случило. В продължение на няколко минута магьосникът още чуваше звуци от битката на предишните им похитители с гората, ала скоро и те заглъхваха. Може би Варо'тен бе успял да подкара разбития си отряд към бягство... А може би не беше.

Дребните създания носеха своя товар все по-навътре и по-навътре. Магьосникът мерна движение от дясната си страна и му се стори, че вижда тялото на Крас, носено по същия начин. За първи път обаче Ронин започна да се страхува какво ли точно са намислили да правят спасителите им с тях двамата. Дали не ги бяха измъкнали изпод носа на нощните елфи, само за да срещнат още по-неприятна съдба?

Горските духове забавиха ход и накрая спряха край по-открита местност. Първите слънчеви лъчи вече огряваха поляната. Дребни пойни птички чуруликаха жизнерадостно, безброй цветя преливаха в стотици различни цветове, а високата трева се люлееше нежно, почти примамващо.

Лицето, направено от листа, отново изпълни кръгозора на магьосника. Отворената уста се усмихна и Ронин с изненада видя, че вътре цъфти малко, чисто бяло цвете.

Тънка струя цветен прашец изхвърча напред и опръска носа и устата на човека.

Магьосникът се закашля. Главата му се завъртя. Почувства, че създанията отново се движат, отнасяйки го към слънчевата светлина.

Но преди дори един лъч да докосне лицето му, Ронин заспа.

Противно на това, което си мислеше човекът, Крас не беше в безсъзнание през по-голямата част от времето. Наистина се чувстваше слаб и почти готов да се остави на мрака да го погълне, но драконовият магьосник се пребори със своята немощ и ако не победи, поне не претърпя пълно поражение.

Той също беше забелязал наблюдателите сред листата, но веднага ги бе разпознал като слуги на гората. Сетивата му все още бяха по-остри от тези на човешкия му спътник и той разбра, че нощните елфи са били привлечени умишлено на това място. Някаква сила искаше нещо от бронираните ловци и не бяха необходими големи напъни на интелигентността, за да се предположи, че той и Ронин са въпросното нещо.

Затова драконовият магьосник стоя напълно неподвижен по време на хаоса. Насили се да не предприема нищо, когато групата попадна под обсада и горските същества го отвлякоха заедно с човека, точно под носа на нощните елфи. Крас не усещаше злонамереност у спасителите им, но това не значеше, че двамата няма да пострадат по-късно. По време на пътуването в гората остана нащрек, но без да се издава, с надеждата, че ще може да действа по-късно.

Ала когато стигнаха до огряната от слънцето поляна, той не успя да реагира. Лицето се появи твърде бързо и издиша своя прашец твърде изненадващо срещу него. Досуц като Ронин и Крас изгуби съзнание.

За разлика от човека обаче, той спа само няколко минути.

Събуди се, сякаш заради някаква игра на съдбата, от малка червена птичка, кацнала на покритото му с роба коляно. Нежната гледка толкова изненада дракона, че той рязко си пое въздух и изплашеното пернато отлетя към клоните над него.

Крас огледа заобикалящата го среда с голямо внимание. По всичко личеше, че двамата с Ронин се намират наред мистична поляна — място с невероятна магическа сила, древна поне колкото тази на драконите. Не случайно слънцето тук светеше така ярко, а тревата,

цветята и птичките излъчваха такова спокойствие. Тук се намираше убежището на създаване, което Крас трябваше да познава... но по никакъв начин не можеше да си спомни кое е.

А това беше проблем, за който не бе говорил откровено със спътника си. Спомените на дракона бяха изпълнени с празнини. Лесно разпозна нощните елфи, ала други неща, много от които съвсем обикновени, бяха изчезнали напълно. Когато се опиташе да мисли за тях, драконовият магьосник откриваше само празно пространство. Умът му беше отслабнал също като тялото.

Но защо? Защо бе пострадал повече от Ронин? Макар магьосникът да имаше впечатляващи умения като за човек, все пак бе само един крехък смъртен. Ако някой трябваше да бъде разбит и слаб след лудешкия им полет през времето и пространството, това по право трябваше да бъде по-низшият от двамата пътешественици.

В мига, когато го помисли, Крас се почувства виновен. Каквато и причина да се криеше зад по-доброто здраве на Ронин, драконът само се посрамваше с желанието си ролите им да са сменени. Навремето човекът почти се беше пожертвал на няколко пъти за своя учител.

Въпреки своята слабост и незатихващата болка, драконът се надигна. Не виждаше следи от създаванията, които ги бяха донесли тук. Вероятно се бяха върнали към нормалното си битие на част от гората, грижейки се за нуждите ѝ, докато техният повелител не ги призовеше отново. Ако си спомняше правилно, те бяха най-простите и дребни от горските защитници. Явно нощните елфи не представляваха особено голяма заплаха за господаря им.

Но какво искаше от двамата пътешественици силата, която управляваше това място?

Ронин все още спеше дълбоко и съдейки по собствената си реакция към прашеца, Крас очакваше човекът да не се събуди още доста време. Реши да остави магьосника да спи, тъй като наоколо нямаше очевидни заплахи. След това тръгна да проучи границите на свободата си.

Плътено покритата с цветя земя обираше меката трева като ограда. Някои от тях бяха насочени навън, но чашките на други гледаха навътре. Крас се приближи към най-близките, като ги наблюдаваше предпазливо.

Когато стигна на няколко крачки от цветята, те се обърнаха към него и разтвориха своите венчелистчета.

Драконът моментално се отдръпна... и растенията се върнаха към нормалното си състояние. Простичка мека стена от ефективни пазачи. Двамата с Ронин бяха на сигурно място от всяка опасност, появила се отвън, а същевременно не можеха да навредят на гората.

В сегашното си състояние Крас дори не си и помисли да скача над цветята. Освен това подозираше, че ако го направи, само ще събуди някой друг скрит страж, при това вероятно не толкова нежен и внимателен.

Оставаше само един път за действие. За да запази силите си, той седна и скръсти крака. След това си пое дълбоко въздух, огледа внимателно поляната за последен път... и заговори на въздуха:

— Искам да поговорим.

Вятърът пое думите му и ги отнесе към гората, където те отекнаха отново и отново. Птиците притихнаха. Тревата спря да се движи.

След това вятърът се върна... а с него и отговорът:

„И наистина ще говорим.“

Крас зачака.

Не след дълго дочу трополене на копита. Намръщи се, когато шумът взе да се приближава, а после забеляза сенчестата фигура, която се движеше сред дърветата.

Рогат ездач, възседнал чудовищен жребец?

Но тогава съществото стигна до цветните стражи и слънцето, което не спираше да грее, го освети. Драконът в човешка форма зяпна като дете срещу невъзможната гледка.

— Аз те познавам... — започна Крас. — Чувал съм за теб...

Но името, както толкова други неща, отказа да се появи в съзнанието му. Дори не можеше да си спомни дали някога преди се е срещал с митичното създание. Това говореше много за мащабите на пораженията в паметта му.

— И аз знам малко за теб — отвърна извисяващата се фигура с торс, подобен на нощен елф и еленска долна половина. — Но не и наполовина толкова, колкото ми се иска...

Господарят на гората пристъпи през бариерата от цветя на четирите си силни крака, а растенията му направиха път като верни

хрътки на собственика си. Някои от стръковете дори нежно и с обич галеха копитата му.

— Аз съм Ценариус — рече той на слабата фигура, седнала срещу него. — Това е моето царство.

Ценариус...

Значения на това легендарно име прехвърчаха през разкъсания ум на Крас. Някои от тях пуснаха корен, но повечето изчезнаха обратно в нищото. Ценариус. За него говореха елфите и обитателите на гората. Не бог, но... почти. По свой собствен начин той притежаваше не по-малко сила от Великите Аспекти.

Имаше и още, още толкова много. Но колкото и да се опитваше, драконовият магьосник не съумяваше да си спомни нищо повече.

Усилията му явно проличаха върху лицето, защото строгото изражение на Ценариус стана по-благо.

— Ти не си добре, пътешественико. Може би трябва да починеш...

— Не. — Крас се надигна с мъка и застана изпънат срещу полубога. — Не... Искам да говорим сега.

— Както желаш. — Рогатото божество наклони брадатата си глава на една страна, изучавайки госта си. — Ти си нещо повече от това, което изглеждаш, пътнико. Виждам намеци за елф, но усещам и нещо много, много повече. Почти ми напомняш на... Не, това е невъзможно.

Огромното създание посочи Ронин:

— А той не прилича на ни едно същество, което съм виждал вътре или извън пределите си.

— Дойдохме от много далеч и, честно казано, сме изгубени, Велики. Не знаем къде се намираме.

За изненада на магьосника тези думи накараха полубога да се засмее гръмотевично. Заедно със смеха на Ценариус още и още цветя разцъфтяваха, птиците накачаха по клоните около тримата, а нежният вятър докосна бузите на Крас като любима.

— Значи наистина идвате отдалече! Къде другаде бихте могли да бъдете, приятелю? Къде другаде, освен в Калимдор?

Калимдор. Поне в това имаше смисъл, защото къде другаде можеха да се намерят толкова много нощни елфи накуп? Ала този отговор повдигаше твърде много други въпроси.

— Така подозирах и аз, Господарю, но...

— Почувствах притеснителна промяна в света — прекъсна го Ценариус. — Дисбаланс, разместване. Потърсих произхода му, без да се разкривам... и макар да не открих всичко, което търсех... бях доведен до вас двамата. — Той пристъпи покрай Крас, за да разгледа още веднъж спящия Ронин. — Двама странници отникъде. Две изгубени души, идещи от нищото. И двамата сте загадка за мен. Бих предпочел да ви нямаше.

— Но все пак ни спаси от пленничеството...

Владетелят на гората изсумтя със силата на най-могъщия елен:

— Нощните елфи стават все по-арогантни. Вземат неща, които не им принадлежат, и навлизат в земи, където не са желани. Въобразяват си, че всичко им е позволено... Макар че не бяха навлезли дълбоко в царството ми, реших да им дам урок по смирение и обноски. — Кентавърът се усмихна мрачно. — Освен това ме улесниха, като донесоха това, което исках.

Крас усети, че колената му се подгъват. Усилието да стои изправен се оказваше твърде голямо. Той обаче остана прав със силата на волята си.

— Те също изглеждаха предизвестени за внезапното ни пристигане.

— Зин-Азшари не е лишен от умения. Все пак той е построен над самия Кладенец.

Драконовият магьосник се олюля, но този път не заради слабостта си. В последното си изказване Ценариус бе произнесъл две имена, които изпълниха сърцето му със страх.

— Зин... Зин-Азшари?

— Да, смъртни! Столицата на кралството на нощните елфи! Намира се на самия бряг на Кладенеца на вечността. Не знаеш дори това?

Без да обръща внимание на слабостта, която разкрива пред полубога, Крас седна на земята и сред спокойствието на тревите се опита да осмисли смразяващата реалност на ситуацията.

Зин-Азшари. Кладенецът на вечността.

Дори при сегашното състояние на паметта си прекрасно знаеше и двете имена. Някои неща имаха такава легендарна значимост, че за да ги забрави, драконът трябваше да бъде лишен от цялата си памет.

Зин-Азшари и Кладенецът на вечността. Първото име принадлежеше на центъра на империя на магията. Империя, управлявана от нощните елфи. Колко глупаво беше да не го е осъзнал по време на пленничеството си. Зин-Азшари е бил центърът на света в продължение на еони.

Кладенецът пък бе мястото на самата магия, безкрайно дълбокият източник на сила, за който се говореше в изпълнените със страхопочитание легенди на магьосници и заклинатели през вековете. Той служел за ядро на силите на нощните елфи и им позволявал да правят магии, които дори драконите уважаваха.

Но всичко това бе част от миналото... от *далечното* минало. Нито Зин-Азшари, нито невероятният и зловец Кладенец съществуваша вече. Отдавна бяха изчезнали при катастрофа, която... която...

И тук паметта на Крас отново изгуби почва. Беше се случило нещо ужасяващо, което бе унищожило и града, и източника на силата му, а след това бе разкъсало света на парчета... но дори с цената на живота си не можеше да си спомни какво.

— Все още не си се възстановил — повтори Ценариус, а в гласа му звучеше загриженост. — Трябваше да те оставя да почиваш.

Все още опитвайки се да върне спомените си, магьосникът отговори:

— Ще се... ще се оправя, докато приятелят ми се събуди. Ще... ще си тръгнем веднага щом можем и няма да те притесняваме повече.

Божеството се намръщи:

— Не ме разбра правилно, малки ми приятелю. Вие сте едновременно загадка и мои гости... И докато продължавате да бъдете първото, ще останете и второто.

Ценариус му обърна гръб и се насочи към цветята-пазачи.

— Мисля, че ви трябва нещо, с което да се подкрепите. Скоро ще ви бъде доставено. А дотогава почивайте.

Кентавърът не изчака да чуе възражения, но и Крас не си направи труда да протестира. Когато същество като властелина на гората настояваше за присъствието им, драконът разбираше, че е невъзможно да се спори по въпроса. Дватамата с Ронин бяха негови гости, докато Ценариус желаше... което за един полубог би могло да значи до края на живота им.

Но не това притесняваше Крас толкова. Повече го тревожеше фактът, че този живот може да бъде доста кратък.

Зин-Азшари и Кладенецът били унищожени при някаква чудовищна катастрофа... и колкото повече драконът си блъскаше главата върху това, толкова повече чувстваше, че времето за нея приближава.

— Предупреждавам те, скъпи ми съветнико. Обожавам изненадите и очаквам тази да бъде много, много специална.

Ксавиус само се усмихна, докато водеше кралицата си за ръка към залата, където работеха Аристократите. Бе отишъл при нея с толкова учтивост, колкото успя да събере, молейки я да се присъедини към него и да види какво са постигнали магьосниците му. Съветникът знаеше, че Азшара очаква чудо, и не смяташе, че ще я разочарова... дори чудото да не беше това, което владетелката е очаквала.

Стражите коленичиха при влизането им. Въпреки че израженията им стояха непроменени както винаги, и те, като Ксавиус, бяха докоснати. Сега всички в залата разбираха. Всички, освен Азшара.

И тя щеше да осъзнае. Само след миг.

Кралицата се загледа към бурята, затворена в символите по пода. Когато заговори, в тона ѝ се четеше разочарование:

— Не изглежда по-различно.

— Трябва да го видите отблизо, о, Светлина на Хиляди Луни. Тогава ще разберете какво сме постигнали...

Азшара се намръщи. Бе дошла тук без слугите си по негово желание и сега съжаляваше. Но независимо от всичко тя бе кралицата и трябваше, независимо от това, че е сама, да покаже, че контролира ситуацията.

С грациозни стъпки Азшара отиде до ръба на символите. Първо разгледа това, което Аристократите правеха в момента, а после насочи поглед към адските пламъци в центъра.

— Все още ми изглежда непроменено, скъпи ми Ксавиус. Очаквах повече от...

Изведнъж кралицата си пое рязко дъх и макар съветникът да не можеше да разчете ясно лицето ѝ, виждаше достатъчно, за да знае, че

сега Азшара разбира.

Тогава гласът, който бе чул преди, гласът на неговия бог,
проговори пред всички...

„Аз идвам...“

ОСЕМ

Ритуалът на Високата луна приключи и сега Тиранде разполагаше с повече време, което да посвети на себе си. Елун очакваше отдаденост от своите жрици, но не искаше от тях да живеят всеки миг заради нея. Майката Луна бе нежна и изпълнена с любов богиня и точно това бе привлякло младата нощна елфа към храма ѝ. В присъединяването си към жриците Тиранде намери някакъв вътрешен мир, който да успокои конфликтите, бушуващи в сърцето ѝ.

Но един от тях не ѝ даваше мира. Времето изменяше отношенията между нея, Малфурион и Илидан. Те вече не бяха просто млади приятели. Невинността на детството бе отстъпила на сложните взаимоотношения между възрастни.

Чувствата ѝ към двамата се бяха променили, а тя знаеше, че и те вече я възприемат различно. Съревнованието между братята винаги досега бе било приятелско, но напоследък започваше да се ожесточава по начин, който тя не харесваше. Изглеждаха така, все едно се борят един с друг за някаква награда.

Тиранде разбираше — дори ако те не успяваха — че не друго, а тя е наградата.

Макар послушницата да се чувстваше поласкана, не искаше никой от двамата да пострада. Но именно Тиранде щеше да нарани поне един от братята, защото в сърцето си знаеше, че когато дойде времето да избира своя спътник в живота, това ще е или Илидан, или Малфурион.

Облечена в сребрилата качулата роба на послушница, Тиранде тичаше тихо през високите мраморни зали на храма. Над нея магически стенописи изобразяваха небесата. Илюзията бе толкова съвършена, че един обикновен посетител можеше дори да помисли, че там няма покрив. Но единствено голямата зала, където се провеждаха ритуалите, наистина беше отворена към небето. Там Елун се появяваше под формата на лунни лъчи и докосваше верните ѝ жрици както майка децата си.

Тиранде премина покрай извисяващите се скулптури, изобразяващи земните инкарнации на богинята — тези, които бяха служили като върховни жрици в миналото — и накрая премина по обширния мраморен под на фойето. Тук чрез фина мозайка бе изобразено сътворението на света от Елун и другите богове, а Майката Луна естествено стоеше начело. С няколко изключения, боговете представляваха само сенчести фигури с размити лица, а не създания от плът, заслужаващи да бъдат детайлно изографисани. Само полубоговете — деца и помощници на върховните — имаха реални черти. Един от тях, разбира се, беше Ценариус, за когото мнозина вярваха, че е дете на Луната и Слънцето. Той самият не казваше нищо по въпроса, но Тиранде харесваше историята и предпочиташе да вярва в нея.

Студеният нощен въздух навън я успокои донякъде. Тя се спусна по белите алабастрови стъпала и се сля с тълпите. Мнозина скланяха глави в знак на уважение към сана ѝ, а други учтиво ѝ правеха път. Имаше предимства в това да бъдеш дори послушница в храма на Елун, но в момента Тиранде би предпочела да бъде единствено самата себе си.

Сурамар не беше толкова величествен, колкото Зин-Азшари, но имаше мащабно излъчване. Пред погледа ѝ се носеха ярки и блестящи цветове, докато влизаше в централния площад, където всякакви търговци предлагаха стоките си на населението. Наоколо се разхождаха благородници в богато украсени ѝ покрити с диаманти роби в огненочервено и слънчево оранжево, с навирени носове и очи, вперени единствено в пътя напред. Рамо до рамо с тях крачеха елфи от средната класа, носещи по-обикновени дрехи в зелено, жълто, синьо или някаква смесица от тези цветове. На пазара всеки искаше да се покаже в най-добрата си светлина.

Дори сградите служеха за надпреварата в пищността. Пред погледа на Тиранде се виждаха всички цветове на дъгата. Някои носеха дори по седем отсенки на един и същ цвят, а по стените на повечето имаше изобразени драматични картини. Светлината на факли осветяваше повечето, защото играта на пламъците се считаше за оживяващ сцените елемент.

Малцината, непринадлежащи към расата ѝ, които младата послушница беше срещала през краткия си живот, изглежда намираха

вкуса на нощните елфи към цветове за твърде крещящ, а някои дори изказваха предположение, че народът ѝ е съставен изцяло от далтонисти. Макар нейните собствени вкусове също да бяха по-консервативни, ако и не до крайността на Малфурион, Тиранде просто смяташе, че децата на Луната имат по-развита чувствителност към разнообразието от модели и шарки, които съществуват по света.

В центъра на площада забеляза струпана тълпа. Повечето жестикулираха и сочеха, а някои коментираха или с отвращение, или с подигравка. Любопитството я надви и тя отиде да види какво може да бъде толкова интересно.

В началото зяпачите дори не я забелязаха, което говореше, че гледката явно е много рядко чудо. Тя докосна учтиво най-близкия елф и когато я разпозна, той веднага ѝ стори път. По този начин Тиранде успя да навлезе дълбоко сред тълпата.

Насред всичките тези елфи бе поставена клетка, малко по-ниска от нея. Беше изградена от здрави железни пръти и явно съдържаше някакъв силен звяр, защото от време на време се разтърсваше и се чуваше животинско ръмжене, което разбуждаше нови приказки сред зяпачите.

Тези непосредствено пред нея не пожелаха да се преместят, дори когато видяха кой ги тупа по рамото. Ядосана и любопитна, слабата нощна елфа се извъртя в опит да види между двама души.

Гледката пред очите ѝ я накара да ахне.

— Какво е това? — изпелтечи послушницата.

— Никой не знае, сестро — отвърна ѝ един пазач, стоящ наблизко, носещ бронята на войн от Сурамарската полиция. — Лунната стража трябваше да хвърли три удържащи магии, за да го усмири.

Тиранде се огледа инстинктивно за някой от качулатите, облечени в зелени роби магьосници, но не видя никого. Вероятно бяха омагьосали клетката, а след това бяха оставили окованото създание в ръцете на стражите, докато решат какво да го правят.

Но какво бяха оставили?

Не беше джудже, макар в някои отношения фигурата му да приличаше. Ако се изправеше, щеше да бъде около една стъпка по-ниско от елф, но поне два пъти по-широко. Очевидно звярът притежаваше брутална сила, защото тя никога не беше виждала такава

мускулатура. Тиранде беше изненадана, че дори при тези защитни магии, създаването още не е успяло да изкриви решетките и да избяга.

Един от по-високопоставените наблюдатели внезапно смушка изгърбената фигура със златния си жезъл... което поднови яростта в клетката. Нощният елф едва успя да дръпне пръчката извън обсега на огромните дебели лапи. Широкото кръгло лице на съществото се изкриви, докато ръмжеше яростно. Вероятно щеше да успее да хване жезъла, ако не бяха веригите около китките, глезените и врата му. Тежките брънки бяха причината не само да стои изгърбено, но и да не може по никакъв начин да се справи с решетките, макар да имаше нужната сила.

От ужас и отвращение, чувствата на Тиранде се промениха в жалост. И храма, и Ценариус я учеха да уважава живота, дори този, който в началото би изглеждал само чудовищен. Зеленокожото същество носеше примитивно облекло, което значеше, че притежава някаква форма на интелигентност. Тогава не беше редно да го излагат на показ като някое животно.

Две празни кафяви паници показваха, че на затворника поне е било дадено някакво ядене, но съдейки по масивната му фигура, младата жрица подозираше, че надали е било достатъчно.

Тя се обърна към стража:

— Нуждае се от още храна и вода.

— Не са ми дадени такива заповеди, сестро — отвърна учтиво пазачът, а очите му не се откъсваха от тълпата.

— Не трябва да чакаш заповеди за такова нещо.

За думите си Тиранде бе възнаградена с леко свиване на рамене.

— Старейшините още не са решили какво да правят с него. Може би не смятат, че ще му трябват повече храна и вода.

Предположението му я отврати. Понякога правосъдието на нощните елфи можеше да бъде много драконовско.

— Ако, аз му донеса нещо да се подкрепи, ще се опиташ ли да ме спреш?

Сега стражът изглежда се почувства неудобно.

— Наистина не бива, сестро. Има опасност звярът да ти откъсне ръката и да изяде нея, вместо храната. По-мъдро е да го оставиш на мира.

— Ще рискувам.

— Сестро...

Но преди да довърши, Тиранде вече се беше обърнала. Насочи се право към най-близкия продавач на храна, за да купи кана с вода и паница супа. Съществото в клетката определено изглеждаше месоядно, затова реши да му вземе и парче пресен бут. Собственикът отказа да ѝ вземе пари — още едно предимство на призванието ѝ. Затова тя му даде благословия, знаейки, че той се надява на това, а после му благодари и се върна на площада.

Докато Тиранде стигне до центъра, голяма част от тълпата се беше стопила, вероятно под влияние на скуката. Така поне по-лесно се добра до затворника. Той се взря в послушницата и в началото явно я взе за още един от забавляващите се зяпачи. Чак когато видя какво носи в ръцете си, по лицето му се забелязаха наченки на интерес.

Седна удобно доколкото можа, имайки предвид веригите му, а дълбоко разположените му очи я наблюдаваха под дебелиите гъсти вежди. Тиранде предположи, че съществото е превалило зенита на живота си, защото косата му беше посивяла, а животинските му черти носеха много белези на сурово съществуване.

Точно отвъд досега му, младата нощна елфа се поколеба. С ъгълчето на окото си забеляза, че стражът предпазливо наблюдава действията ѝ. Разбра, че той ще използва копието си, за да изкорми съществото, ако се опита да я нарани. Тиранде се надяваше, че няма да се стигне дотам. Щеше да е жалка ирония, ако с желанието си да намали страданията му, допринесеше за смъртта на съществото.

С грация и предпазливост, тя коленичи пред решетките.

— Разбираш ли ме?

Той изсумтя, но накрая кимна.

— Донесох ти нещо — Тя протегна първо супата.

Изморените очи, толкова различни от нейните собствени, се заковаха върху храната. Тя виждаше пресметливостта в тях. За миг погледът му пробяга почти незабележимо към най-близкия страж. Дясната ръка се сви в юмрук, после отново се отпусна.

Бавно, много бавно той протегна длан напред. Когато тя се приближи към нейната собствена, Тиранде осъзна колко огромна и здрава беше наистина — достатъчно, за да обхване и двете ѝ ръце без никакви трудности. Тя си представи каква сила се съдържаше в тази длан и едва не се отдръпна.

След това затворникът пое купата от хватката ѝ с внимание, което я изненада, и я постави на сигурно място пред себе си, като същевременно наблюдаваше Тиранде очаквателно.

Това, че прие дара, я накара да се усмихне, но той не ѝ отвърна. Вече малко по-спокойна, послушницата му подаде месото, а после и каната с водата.

Когато и трите дара бяха на сигурно място до него, зеленокожият бегемот започна да се храни. Погълна съдържанието на купата на една глътка, а част от кафеникавата течност се разля по врата му. Последва я парчето месо, като дебелите и изострени жълти зъби се впиваха в суровата плът без колебание. Тиранде преглътна, но по никакъв друг начин не показва притесненията си от чудовищните маниери на затворника. При подобни условия тя едва ли щеше да се държи много по-изискано.

Неколцина от зяпачите явно се забавляваха от представлението, но тя ги игнорира. Чакаше търпеливо, докато той поглъщаше храната. Всяко парче месо по кокала си отиде, а след това съществото го строши на две и изсмука остатъка с такова удоволствие, че тълпата не можа да понесе животинската гледка и най-сетне се разпръсна.

Когато и последните зяпачи се разотидоха, той внезапно захвърли парчетата от костта и с изненадващо дълбок кикот посегна към каната. Погледът му не се отклони нито веднъж от този на жрицата за повече от секунда.

Когато и водата свърши, той избърса широката си уста с ръка и изсумтя:

— Добре.

Тиранде беше изумена да чуе истински думи от него, макар още преди това да бе предположила, че щом разбира нормална реч, трябва и да може да говори. Това я накара да се усмихне и дори рискува да се наведе към решетките — действие, което ужаси стражите.

— Сестро! — извика един пазач. — Не бива да се приближаваш толкова! Той ще откъсне...

— Нищо няма да ми направи — увери ги бързо тя. После, хвърляйки поглед на съществото, добави: — Нали?

Той поклати глава и в знак на миролюбивост сви ръце пред гърдите си. Стражите отстъпиха, но останаха нащрек.

Тиранде пак спря да им обръща внимание и попита:

— Искаш ли още нещо? Повече храна?

— Не.

Тя млъкна за момент, после каза:

— Името ми е Тиранде. Аз съм жрица на Елун, Майката Луна.

Създанието в клетката явно не искаше да продължава разговора, но когато видя, че тя смята да чака колкото трябва, накрая отвърна:

— Брокс... Броксигар. Заклет слуга на Бойния лидер Трал, владетелят на орките.

Тиранде се опита да разбере казаното току-що. Още от външността му ставаше ясно, че е воин. Явно служеше на някакъв водач, на споменатия Трал. Име, което будеше повече любопитство от това на затворника, защото тя разбираше значението му и двусмислеността на водач с подобно название^[1].

Та този Трал беше водач на орките. Жрицата предположи, че така се нарича народът на Брокс. Библиотеката в храма беше изключително богата, но нито там, нито някъде другаде беше чела за раса, наречена орки. Ако всички изглеждаха като този, със сигурност нощните елфи щяха да ги помнят.

Тя реши да задълбае във въпроса:

— Откъде си, Брокс? Как попадна тук?

Веднага осъзна, че е сгрешила. Очите на орка се свиха и той стисна здраво устни. Колко глупаво от нейна страна да не се сети, че Лунната стража вече го е разпитвала... при това без вниманието, което тя му оказваше. Сигурно бе решил, че са я изпратили да научи с добрина това, което не бяха успели да измъкнат насила.

Брокс вдигна купата и я пъкна обратно през решетката, очевидно с желанието да прекрати разговора. Изражението му беше мрачно и недоверчиво.

Без предупреждение иззад гърба на послушницата прелетя енергийна мълния и удари ръката на орка.

С дивашко ръмжене Брокс хвана изгорените си пръсти с другата си ръка и ги стисна здраво. После впи поглед в Тиранде с такава убийствена омраза, че тя се стресна и отстъпи крачка назад. Стражите веднага притичаха и принудиха с копията си орка да се дръпне.

Две силни ръце я стиснаха за раменете и добре познат й глас загрижено прошепна:

— В безопасност ли си, Тиранде? Този гнусен звяр не успя да те нарани, нали?

— Той не възнамеряваше да ме наранява! — извика тя и се обърна към предполагаемия си спасител — Илидан! Как можа?

Красивият нощен елф се намръщи, а магнетичните му златни очи загубиха част от блясъка си.

— Просто се изплаших за теб! Този звяр би могъл да...

Тиранде го прекъсна:

— Там вътре би могъл да направи много малко... и не е звяр!

— Не е ли? — Илидан се наведе, за да разгледа Брокс. Оркът оголи зъби, но не направи нищо, с което да предизвика нощния елф. Братът на Малфурион изсумтя презрително.

— Не ми изглежда като цивилизовано създание...

— Просто се опитваше да ми върне купата. И ако се беше появила опасност, стражите така или иначе бяха на пост.

Илидан се намръщи:

— Съжалявам, Тиранде. Може би преиграх малко. Но трябва да признаеш, че малцина други, дори с твоето призвание, биха поели такъв ужасен риск! Може би не знаеш, но казват, че когато се събудил, за малко да изтръгне гръкляна на един от Лунната стража!

Послушницата погледна към каменоликия пазач, който с нежелание кимна. Беше забравил да ѝ спомене този малък детайл. Но Тиранде се съмняваше, че това би променило нещата. Брокс си оставаше онеправдан и тя почувства нужда да му помогне.

— Оценявам загрижеността ти, Илидан, но още веднъж ти повтарям, че не бях в опасност. — Погледът ѝ се присви, когато видя раната на орка. Пръстите бяха почернели, а болката в очите на Брокс личеше ясно, но суровият ветеран не проронваше ни дума.

Изоставяйки Илидан, Тиранде отново приклепна до клетката. Без колебание протегна ръце през прътите.

Приятелят ѝ протегна ръка към нея.

— Тиранде!

— Назад! Всички стойте назад! — След това посрещна гибелния поглед на орка и прошепна: — Знам, че не ми мислеше злото. Мога да те излекувам. Моля те. Просто ми позволи.

Брокс изръмжа, но по начин, който издаваше, че не е ядосан, а просто преценява ситуацията. Илидан все още стоеше до нея и тя

осъзна, че той ще удари орка отново при най-малкия намек за опасност.

— Илидан... Ще те помоля да се обърнеш настрани за малко.

— Моля? Тиранде...

— Заради мен, Илидан.

Можеше да усети едва сдържаната му ярост. Независимо от това обаче, той се подчини на желанието ѝ и се завъртя на пета с лице към една от заобикалящите площада сгради.

Тиранде отново погледна Брокс. Очите му се бяха преместили върху Илидан и за един кратък миг тя видя удовлетворението в тях. После оркът отново се обърна към нея и той предпазливо ѝ предложи осакатената си ръка.

Тя я пое в своята и шокирано разгледа раната. На места върху два от пръстите кожата бе прогорена, а трети беше зачервен и подут.

— Какво му направи? — обърна се тя към Илидан.

— Нещо, което научих наскоро — беше единственото, което ѝ отговори.

Със сигурност не нещо, научено в гората на Ценариус. Това беше типична магия на нощните елфи, при това от висок порядък. Заклинание, което той беше хвърлил почти без никаква концентрация. Това само показваше колко талантлив е братът на Малфурион, когато има стимул. Очевидно предпочиташе манипулацията на магията пред по-спокойното и бавно друидство.

Тиранде не беше сигурна, че одобрява избора му.

— Майко Луна, чуй молитвите ми...

Без да обръща внимание на ужасените погледи на стражите, тя пое пръстите на орка и целуна нежно всеки от тях. След това Тиранде прошепна на Елун и я замоли да ѝ даде силата да намали бремето на Брокс, да сътвори наново това, което Илидан в припряността си бе развалил.

— Протегни ръката си колкото можеш — нареди тя на затворника.

Брокс се придвижи напред и докато предпазливо наблюдаваше стражите, се опита да протегне огромната си ръка извън решетките. Тиранде очакваше някаква магическа съпротива, но нищо не се случи. Тя предположи, че клетката не реагира, защото оркът не се опитва да избяга.

Послушницата обърна поглед към небесата, където точно над нея се носеше луната.

— Майко Луна... изпълни ме с твоята чистота, добрина и обич... дай ми силата да излекувам тази...

И докато Тиранде повтаряше молитвата си, чу как един от стражите ахна. Илидан понечи да се обърне, но после явно реши да не го прави, за да не засегне приятелката си още повече.

Лъч от сребриста светлина... светлината на Елун... обгърна младата жрица. Тиранде заблестя, сякаш бе самата луна. Усети как великолепието на богинята става част от нея.

Брокс едва не се дръпна назад, удивен от невероятната гледка. Но въпреки това той ѝ се довери и я остави да притегли доколкото може ръката му в светлината.

И когато лунният лъч докосна пръстите му, изгорената плът се излекува, дупките, където прозираше костта, изчезнаха и ужасната рана, нанесена от Илидан изчезна напълно.

Цялото това начинание отне само няколко кратки секунди. Оркът остана неподвижен, а очите му бяха разширени като на дете.

— Благодаря ти, Майко Луна — прошепна Тиранде и пусна ръката на Брокс.

Стражите до един паднаха на едно коляно и наклониха глави в почит към послушницата. Оркът приближи ръка към лицето си, като изучаваше всеки пръст и го движеше учуден. Докосна кожата — първо внимателно, а после с огромна радост, когато не усети болка. От животинската фигура се чу доволно изсумтяване.

Внезапно Брокс започна да се извива в клетката. Тиранде се уплаши, че е пострадал и на друго място и чак сега му проличава, но после оркът спря да се движи.

— Приеми почитта ми, шамане — промълви той и се просна на пода, доколкото му позволяваха веригите. — Имам дълг към теб.

Благодарността му беше толкова дълбока, че Тиранде усети как бузите ѝ потъмняват от неудобство. Тя се изправи и отстъпи крачка назад.

Илидан незабавно се обърна и я хвана за ръката, сякаш да я задържи.

— Добре ли си?

— Аз... то е... — Но как можеше да обясни как се чувства, когато е била докосната от Елун? — Готова съм — довърши, неспособна да отговори нормално.

Стражите се изправиха, а уважението им към нея бе нараснало неимоверно. Най-близкият се приближи смирено.

— Сестро, мога ли да получа благословията ти?

— Разбира се! — Благословията на Елун се даваше даром, защото ученията на Майката Луна гласяха, че колкото повече бъдат докоснати от нея, толкова повече ще разберат обичта и единството, които тя представлява, и ще ги разпространят сред други.

С отворена длан Тиранде докосна всеки страж над сърцето, после по челото, което символизираше единството на мисълта и духа. Всеки ѝ благодари от дъното на душата си.

Илидан отново я хвана за ръката.

— Имаш нужда от нещо да се подкрепиш, Тиранде. Ела! Знаем едно място...

От клетката се дочу грубият глас на Брокс:

— Шамане, може ли и недостойният да получи благословията ти?

Стражите се стреснаха, но не казаха нищо. Ако дори един звяр молеше така учтиво за божественото докосване на избраницата на Елун, как биха могли те да спорят?

Те не можеха, но Илидан успя:

— Направи достатъчно за това същество. Направо трепериш! Ела...

Но тя нямаше да откаже на орка. Откъсвайки се от хватката на приятеля си, послушницата отново коленичи до Брокс. Пресегна се без колебание и докосна необработеният космат елек и челото на зеленокожия войн.

— Нека Елун бди над теб и близките ти... — прошепна тя.

— Нека ръката ти, която държи брадвата, бъде силна — отвърна ѝ той.

Странният му отговор я накара да се намръщи, но после си спомни какъв тежък живот трябва да е водил. Неговото пожелание по своя странен начин носеше надежда за здраве и дълъг живот.

— Благодаря ти — отвърна му тя с усмивка.

Когато Тиранде се изправи, Илидан пак се натрапи на ситуацията.

— Сега можем ли да...

В този момент тя се почувства уморена. Но това бе сладка отмала. Все пак беше работила дълго и упорито за своята господарка и бе постигнала много в нейно име. Изведнъж си спомни колко отдавна не е спала. Повече от ден. Мъдростта на Майката Луна със сигурност би я насочила да се върне в храма и да си легне.

— Прости ми, Илидан — измърмори тя. — Чувствам се уморена. Бих искала да се върна при сестрите си. Разбираш ме, нали?

Очите му се присвиха за момент, но после се успокоиха.

— Да, така сигурно ще е най-добре. Да те изпроводя ли дотам?

— Няма нужда. Бих предпочела да вървя сама.

Илидан не каза нищо, само леко се поклонил в знак на уважение към решението ѝ.

Тя се усмихна за последно на Брокс. Оркът кимна. Тиранде си тръгна, чувствайки се странно освежена в ума си, въпреки физическата умора. Смяташе да говори с върховните жрици за орка в първия възможен момент. Със сигурност храмът можеше да направи нещо за този странник.

Лунната светлина огряваше послушницата, докато ходеше. Тя все по-силно чувстваше, че тази нощ с нея се е случило нещо, което завинаги ще я промени. Със сигурност срещата ѝ с Брокс бе предрешена от Елун.

Нямаше търпение да говори с жриците...

Илидан наблюдаваше отдалечаващата се Тиранде, която дори не се обърна да го погледне. Познаваше начина ѝ на мислене достатъчно добре, за да разбира, че тя все още разсъждава над службата си към нейната богиня. Това задушаваше всякакво друго влияние, включително и неговото.

— Тиранде...

Той се бе надявал да поговори с нея за чувствата си, но шансът му бе опропастен. Беше чакал часове наред в наблюдения на храма, докато тя излезе. Знаейки, че няма да изглежда добре, ако отиде до нея

в мига, когато стъпи на улицата, Илидан я бе проследил с намерението да се престори, че случайно я среща на площада.

Ала след това тя се беше натъкнала на създаването, донесено от Лунната стража, и всичките му планове отидоха на вятъра. Не само бе изпуснал възможността си, но и се изложи пред нея, излезе като злодей... и всичко това заради *нещо* като онова там!

Преди да успее да се удържи, безмълвно изказани думи избягаха от устата му, а дясната му ръка се стегна в юмрук.

Откъм клетката прозвуча вик. Той бързо се обърна към нея.

Решетките блестяха ярко, но не със сребристите светлина на луната. Вместо това клетката бе обкръжена от яростна червена аура, която сякаш се опитваше да я погълне... заедно с обитателя ѝ.

Гнусното създание вътре ръмжеше от болка. Междувременно стражите се суетяха наоколо объркани.

Илидан бързо прошепна думите, които прекратиха заклинанието.

Аурата изчезна. Затворникът спря да крещи.

Тъй като никой не го наблюдаваше, нощният елф бързо изчезна от мястото. Бе оставил ядът да го овладее и да се излее върху най-очевидната цел, Илидан се чувстваше благодарен, че никой от стражите не бе осъзнал истината и че Тиранде вече бе напуснала площада и не беше станала свидетел на неовладяната му ярост.

Също така беше благодарен на Лунната стража, която бе хвърлила защитни магически бариери около клетката... защото само тези магии спасиха създаването от това да бъде убито.

---

[1] Thrall (англ.) — роб. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Те измираха край него.

Накъдето и да се обърнеш, Брокс виждаше другарите си да падат. Гарно, с когото беше отраснал, който му беше като брат, се свлече покосен, а надвесената огнена фигура с адско рогато лице и остри зъби го нарязва на парчета с крещящото си острие. Секунди по-късно демонът също умря под ударите на Брокс, който скочи върху него и с вика си накара дори страховитото създание да се поколебае. С два удара той унищожил убицеца на Гарно, въпреки огнената му броня.

Но Легионът напирал безспирно, а орките ставаха все по-малко. От защитниците бе останала едва една шепа, но с всяка минута и те изчезваха под напора на яростната атака.

Трал беше наредил проходът да бъде блокиран и Легионът да не премине. Събирал се помощ, но Ордата се нуждаеше от време. Нуждаеше се от Брокс и другарите му.

Но те ставаха все по-малко и по-малко. Дуун внезапно падна на колене, а главата му отскочи по напоената с кръв земя няколко пъти, докато тялото му се свлече в купчина. Фежар вече беше убит, а останките му не можеха да се разпознаят. Един от демоните го беше обгърнал с вълна от неестествени зелени пламъци, които не толкова изгориха тялото му, колкото го разтопиха.

Брадвата на Брокс отново и отново се стоварваше срещу чудовищните врагове и сякаш нито веднъж не удряше еднакви на вид същества. Но всеки път, когато спреше за момент, за да избърше потта от челото си, всичко, което виждаше, бяха още и още демони.

И още, и още...

И накрая само той стоеше срещу тях. Сам срещу крещящо гладно море от чудовища, решени да унищожат всичко.

И когато те се нахвърлиха върху самотния оцелял... Брокс се събуди.

Оркът потрепери в клетката си, но не от студ. След хилядното повторение на този сън си мислеше, че вече е имунизиран срещу

ужасите, които подсъзнанието му съживяваше от прахта. Ала всеки път, когато кошмарите се връщаха, носеха нова и по-голяма болка.

И още вина.

Брокс трябваше да умре тогава. Да загине с другарите си. Те дадоха най-голямата възможна жертва за Ордата, но той оцеля и продължи да живее.

Не беше справедливо.

„Аз съм страхливец... — помисли си за кой ли път. — Ако се бях борил по-добре, сега щях да съм сред тях.“

Но дори когато каза това на Трал, Бойният лидер само поклати глава и му отговори:

— Никой не се е борил по-добре от теб, стари приятелю. Белезите са там, съгледвачите са те видели в битката, когато са приближили. Стори на другарите и народа си не по-малка услуга от тези, които загинаха...

Брокс прие благодарността на Трал, но никога не можа да приеме думите на водача на Ордата.

И ето къде беше сега, затворен като прасе, чакащо да бъде заколено от тези арогантни същества. Зяпах го, сякаш са му пораснали две глави, и се дивяха на грозотата му. Само младата женска, шаманът, показва някакво уважение и загриженост.

У нея той усети силата, за която собственият му народ говореше. Старата магия. Тя излекува раната му, причинена от нейния приятел, само с една молитва до луната. Наистина беше надарена и Брокс се чувстваше горд, че е получил благословията ѝ.

Не че по-късно щеше да има значение. Оркът не се съмняваше, че похитителите му скоро ще решат как да го екзекутират. Това, което до момента бяха разкрили от него, нямаше да им свърши никаква работа. Той отказа да им даде каквато и да било информация за народа си и неговото местоположение. Вярно бе, че той самият нямаше и най-смътна идея как да намери дома си, но предположи, че каквото и да каже за мястото, може да насочи нощните елфи по следата. За разлика от техните сънародници, които той познаваше, тези създания изпитваха единствено презрение към чужденците... и това ги правеше заплаха за Ордата.

Брокс се претърколи, доколкото му позволяваха веригите. След още една нощ сигурно щеше да е мъртъв, но не по свой избор. Нямаше

да има славна битка, никой нямаше да пее песни за геройството му, за да го запомни...

— Велики духове — промърмори той. — Чуйте недостойния. Дайте ми една последна битка, една последна кауза. Нека бъда достоен...

Брокс погледна към небето и продължи да се моли мълчаливо. Но за разлика от младата жрица, той се съмняваше, че силите, които наблюдаваха света, биха се вслушали в молбите на нищожно създание като него.

Съдбата му сега бе в ръцете на нощните елфи.

Малфурион не можеше да определи какво го е довело в Сурамар. Три нощи подред стоя в дома си, медитирайки над всичко, казано му от Ценариус, и което самият той бе видял в Смарагдовия сън. Три нощи и нито един отговор на растящите му притеснения. Не се съмняваше, че магическият процес в Зин-Азшари продължаваше и че ситуацията само щеше да става по-отчаяна, докато, никой не предприемаше нищо.

Но сякаш никой друг дори не забелязваше проблема.

Може би, реши той най-накрая, бе дошъл в Сурамар, за да потърси някой друг глас, друг ум, с който да дискутира вътрешните си терзания. За тази цел обаче беше решил да търси не близнака си, а Тиранде. Тя се вълнуваше повече от мислите му, докато Илидан имаше навика да се хвърля в действие, независимо от това дали има някакъв план, или не.

Да, Тиранде бе подходяща за разговор... пък и просто искаше да я види.

Ала докато вървеше по посока на храма на Елун, срещу него изведнъж се появи голяма група ездаци. Малфурион се отдръпна встрани и загледа войниците в сиво-зелени брони, които преминаха върху бързите си, охранени пантери. В началото на групата се издигаше знаме в ярко лилаво, с черна птица в средата.

Символът на лорд Рейвънкрест.

Командирът на елфите яздеше най-отпред, а животното му бе най-здравата и едра пантера, явно водачка на глутницата. Самият Рейвънкрест беше висок и доста величествен. Яздеше така, все едно нищо не би могло да го отклони от дълга му, какъвто и да беше той.

Зад него се развяваше тежко златно наметало, а високият му шлем с червен гребен носеше символа на името му^[1].

Чертите му се описваха най-лесно с думата „птичи“ — дълги, тесни, а носът му бе като насочен надолу клон. Брадата и твърдият му поглед придаваха усещане едновременно за мъдрост и сила. Като се изключи кръгът на Аристократите, за Рейвънкрест се смяташе, че има най-голямо влияние върху кралицата, която навремето често бе приемала съветите му.

Малфурион мислено се прокле, че не се е сетил по-рано за благородника, но сега не беше добър момент да говори с него. Рейвънкрест и елитните му стражи язدهа като за особено важна и спешна мисия, което накара младия нощен елф да се зачуди дали страховете му относно Зин-Азшари вече не се бяха сбъднали. Но пък ако случаят беше такъв, останалата част от града надали щеше да остане спокойна. Силите, които действаха близо до столицата, предзнаменуваха катастрофа с чудовищни мащаби, която бързо щеше да застигне и Сурамар.

Когато ездачите изчезнаха, Малфурион продължи. Толкова много народ, наблъскан в такова малко пространство, накара елфа да изпита моментно чувство на клаустрофобия след дългото време, прекарано в гората. Ала се пребори с усещането, напомняйки си, че скоро ще види Тиранде. Колкото и да го стряскаше напоследък, тя също така успокояваше духа му по-добре от всичко друго, дори от медитациите.

Знаеше, че трябва да посети и брат си, но тази нощ идеята не му харесваше много. Сега имаше нужда да се види с Тиранде и да прекара известно време с нея. С Илидан можеше да се среща и после.

Малфурион смътно забеляза, че на площада тълпа зяпачи се е събрала около нещо, но желанието му час по-скоро да стигне храма беше твърде силно и той не им обърна внимание. Надяваше се, че Тиранде ще бъде на разположение и няма да се налага да пита всеки срещнат за нея. Въпреки че послушниците на Елун не се притесняваха от приятели или близки, които искат да говорят с някоя от тях, по някаква причина Малфурион беше по-нетърпелив от друг път. Това немаше отношение към притесненията му за Зин-Азшари, а по-скоро бе породено от странното неудобство, което чувстваше напоследък около приятелката си от детинство.

Двама стражи го огледаха, докато влизаше в храма. Вместо жречески роби носеха блестящи сребърни брони, украсени с полумесец в центъра, и поли. Като всички последователи на Елун и те бяха жени, добре обучени в изкуството на битката и защитата. Самата Тиранде бе по-добър стрелец и от двамата близнаци. Миролюбивите учения на Майката Луна не пречеа на най-верните ѝ деца да учат как да се защитават.

— Можем ли да ти помогнем, братко? — запита учтиво поблизката от двете. И тя, и другарката ѝ бяха в готовност, а копията им само чакаха знак, за да се обърнат към пришълеца.

— Търся послушницата Тиранде. Двамата с нея сме добри приятели. Името ми е...

— Малфурион Стормрейдж — довърши втората, която бе поблизо до възрастта му. После се усмихна. — Споделям една стая с Тиранде и още две сестри. Виждала съм те с нея на няколко пъти.

— Възможно ли е да говоря с нея?

— Ако е приключила медитацията си, би трябвало да е свободна по това време. Ще накарам някого да попита. Можеш да изчакаш в Залата на Луната.

Така официално се наричаше центърът на храма, който нямаше покрив и където се провеждаха по-важните ритуали. Когато не го ползваха върховните жрици, храмът разрешаваше на миряните да се наслаждават на спокойната атмосфера.

Малфурион почувства досега на Майката Луна в мига, когато влезе в залата. Около стените имаше градина с цъфтящи нощем цветя, а в центъра ѝ се намираше малкият амвон, от който говореше върховната жрица. Обикалящата в кръг пътека, която водеше към него, представляваше мозайка с изрисувани по нея циклите на луната. При предишните си идвания тук нощният елф бе забелязал, че независимо къде на небето се намира луната в момента, меката ѝ светлина изпълва залата изцяло.

Той отиде в центъра на широкото празно пространство и седна на една от каменните пейки, използвани от посветените и вярващите. Макар атмосферата да го успокояваше, търпението на Малфурион бързо се стопи, докато чакаше Тиранде. Също така се притесняваше, че тя може да остане недоволна от внезапното му идване. В миналото

се бяха срещали само след предварителна уговорка. За първи път бе проявил смелостта да нахлуе в личния ѝ свят без предупреждение.

— Малфурион...

Всичките му притеснения изчезнаха в миг, когато погледна нагоре и видя Тиранде да пристъпва в лунната светлина. Сребърната ѝ роба поемаше блясъка и в неговите очи дори Майката Луна не можеше да изглежда по-красива. Косата ѝ бе пусната да пада свободно и обгръщаше прекрасното ѝ лице, стигайки до раменете ѝ. Нощното осветление подчертаваше очите ѝ и когато посветената се усмихна, сякаш сама озари Залата на Луната.

Чак когато Тиранде се приближи на няколко крачки от него, Малфурион се усети и стана, за да я посрещне. Сигурен беше, че се е изчервил, но не можеше да направи нищо, освен да се надява, че тя няма да забележи.

— Всичко наред ли е с теб? — попита внезапно притеснена приятелката му. — Да не се е случило нещо?

— Не, добре съм. Надявам се, че не съм ти се натрапил...

Усмивката ѝ се върна, по-пленителна отвсякога.

— Никога не би могъл да ми се натрапиш, Малфурион. Всъщност съм много щастлива, че дойде. И аз исках да те видя.

Ако досега не беше забелязала потъмнелите му страни, сега със сигурност щеше да ги види. Въпреки това той продължи:

— Тиранде, можем ли да се разходим извън храма?

— Разбира се, ако така ще се чувстваш по-комфортно.

Когато излязоха от залата, той започна:

— Нали си спомняш, че съм ти разказвал за постоянно завръщащите се сънища...

— Да, помня.

— След като вие с Илidan си тръгнахте от гората, говорих с Ценариус за тях и взехме мерки да разберем защо се появяват непрестанно.

Тонът ѝ стана по-загрижен:

— И открихте ли нещо?

Малфурион кимна, но замълча, докато подминаваха двете пазачки и излязоха от храма. Продължи чак когато слязоха по стълбите:

— Напреднах много, Тиранде. Много повече, отколкото двамата с Илидан подозирате. Ценариус ми показва пътека към света на самия разум... той го нарича Смарагдовия сън. Но то е нещо повече. През него... през него успех да видя истинския свят по начин, по който досега не съм успявал...

Погледът на Тиранде се премести върху малка тълпа в центъра на площада.

— И какво видя?

Той извърна лицето ѝ към себе си, защото имаше нужда от пълното ѝ разбиране.

— Видях Зин-Азшари... и Кладенеца, който столицата надзирава.

Малфурион описа сцената и неприятните си усещания, свързани с нея, без да скрива нищо. Описа и опитите си да разбере истината и как сънуваното му аз бе отхвърлено след желанието си да види точно какво се случва с Аристократите и кралицата.

Тиранде го зяпаше, останала без думи, очевидно също толкова изненадана, колкото бе и той, когато направи мрачното си откритие. Когато отново възвърна гласа си, тя попита:

— Кралицата? Азшара? Сигурен ли си?

— Не напълно. Така и не видях нищо вътре, но не мога да си представя, че подобна лудост ще протича без тя да знае. Истина е, че лорд Ксавиус има голямо влияние над нея, но дори така кралицата никога не би участвала безропотно, ако не е съгласна. Налага ми се да мисля, че тя съзнава какви рискове поемат... но не вярвам, че наистина осъзнават колко ужасяващи могат да бъдат последиците! Кладенецът... ако можеше само да почувстваш това, което усетих аз, когато навлязох в Смарагдовия сън, Тиранде, щеше да се страхуваш не по-малко от мен.

Тя положи длан върху неговата в опит да го успокои:

— Не се съмнявам в думите ти, Малфурион, но трябва да научим още! За да твърдиш, че Азшара би изложила поданиците си на опасност... трябва да бъдеш много сигурен.

— Мислех си да поговоря с лорд Рейвънкрест. Той също има някакво влияние върху нея.

— Това може би е разумно... — Очите ѝ отново прескочиха към центъра на площада.

Малфурион понечи да каже нещо, но вместо това проследи погледа ѝ, чудейки се какво ли отклонява постоянно вниманието ѝ от неговите разкрития. Повечето от зяпачите вече се бяха разпръснали и накрая той видя онова, на което преди не бе обърнал внимание.

Клетка със стражи... и вътре някакво създание, което изобщо не приличаше на нощен елф.

— Какво е онова там? — запита той смръщен.

— Това, за което пък аз исках да говоря с теб, Малфурион. Името му е Броксигар... и не прилича на нито едно същество, което съм виждала или чувала. Знам, че разказът ти е важен, но искам да се запознаеш с него сега. Заради мен.

Докато Тиранде го водеше към клетката, той забеляза, че стражите застават нащрек. За негова изненада, след като няколко мига наблюдаваха спътницата му, всички паднаха на едно коляно в преклонение.

— Добре дошла отново, сестро — промълви единият. — Оказваш ни чест с присъствието си.

Тиранде очевидно се смути от оказаното ѝ уважение.

— Моля ви! Моля ви, станете! — Когато се подчиниха, тя запита: — Има ли някакви новини за него?

— Лорд Рейвънкрест пое контрола над ситуацията — отвърна друг страж. — В момента се намира навън и проучва мястото, където са пленили съществото. Търси още доказателства и следи от евентуално нашествие, но когато се върне, щял да разпита лично затворника. Това значи, че най-късно утре създанието ще бъде пренесено до килиите на крепостта Блек Руук^[2].

Това бе укрепеният замък на лорд Рейвънкрест.

Отначало Малфурион се изненада, че стражът толкова свободно споделя информацията с Тиранде, но после осъзна колко впечатлен е той от нея. Да, тя наистина бе последователка на Елун, но явно се беше случило нещо специално, за да добие такъв статут пред войниците.

Тиранде очевидно се разтревожи от казаното.

— Този разпит... какво ще включва?

Стражът не можа да я погледне в очите.

— Включва каквото му се прииска на лорд Рейвънкрест, сестро.

Жрицата не настоя да научи повече. Ръката ѝ, която почиваше върху тази на Малфурион, се напрегна рязко.

— Можем ли да поговорим с него?

— Само за момент, сестро, но ще помоля да говорите така, че да ви чуваме. Разбирате, надявам се.

— Да.

Тиранде поведе приятеля си към клетката, където и двамата коленичиха.

Малфурион преглътна удивеното си ахване. Погледната отблизо, едрата фигура вътре наистина го впечатли. През времето, прекарано с Ценариус, беше научил за много странни и необичайни същества, но никога не беше чувал за създаване като това.

— Шамане... — каза създанието с дълбок, ръмжащ и... изпълнен с болка глас.

Тиранде се наведе по-наблизо, очевидно притеснена.

— Броксигар... зле ли ти е?

— Не, шамане... само си спомням. — Той не обясни думите си.

— Броксигар, доведла съм приятел. Искам да се запознаеш с него. Името му е Малфурион.

— Ако е твой приятел, шамане, за мен е чест.

Малфурион се премести по-наблизо и се насили да се усмихне.

— Здравей, Броксигар.

— Той е орк, Малфурион.

Елфът кимна.

— Никога преди не съм чувал за орки.

Окованата фигура изсумтя.

— Аз обаче знам за нощните елфи. Бихме се заедно срещу Легиона... но по време на мир съюзите явно се разпадат.

В думите му нямаше смисъл, но те събудиха някакво ново притеснение в Малфурион.

— Как... как попадна тук, Броксигар?

— Шаманът може да ме нарича Броксигар. За теб... само Брокс.

Той въздъхна, после настойчиво се загледа в Тиранде.

— Шамане... ти ме попита преди и аз не ти казах. Сега обаче съм ти задължен. Сега ще ти кажа това, което казах на онези... — Брокс направи пренебрежителен жест към близките стражи. — ... и техните господари, но вероятно и ти няма да ми повярваш...

Историята на орка започна фантастично и ставаше все по-невероятна с всеки поет дъх. Внимаваше да не говори за хората си или

къде живеят, а само че по заповед на техния Боен лидер той и още един пътували до планините, за да проучат обезпокоителен слух. Там открили нещо, което оркът успя да опише само като дупка в света... дупка, която поглъщала всичко, докато се движела хаотично наоколо.

Тя погълнала Брокс и разкъсала спътника му на парчета.

И докато слушаше, Малфурион започна отново да чувства собствения си ужас. Всяко ново разкритие на орка го плашеше все повече и повече и нощният елф неведнъж се улавяше, че мисли за Кладенеца на вечността и силата, която Аристократите извличаха от него. Тази магия със сигурност можеше да създаде подобен ужасяващ вихър...

„Но това е невъзможно! — настояваше той сам пред себе си. — Това не би могло да има нещо общо със Зин-Азшари! Те не са толкова луди! Нали?“

Но докато Брокс продължаваше да говори за вихъра и нещата, които беше чул и видял, докато се носил из него, за Малфурион ставаше все по-трудно да отрича възможността за някаква връзка. И по-лошо, без да знае как точно го осъзнава, изразите, с които си служеше оркът, бяха огледално копие на почувстваното от Малфурион, докато астралното му аз се беше носило над двореца и Кладенеца.

— Нещо погрешно — каза Брокс. — Нещо, което не би трябвало да бъде.

Тези описания удариха нощния елф като добре наточени кинжали.

Дори не усети кога приключи историята на орка, защото умът му беше зает с истината в неговите думи. Тиранде трябваше да стисне ръката му, за да привлече отново неговото внимание.

— Добре ли си, Малфурион? Изглеждаш като смразен...

— Аз... добре съм. — Той се обърна отново към Брокс и запита: — И ти разказа... разказа ли тази история на... лорд Рейвънкрест?

Оркът изглеждаше несигурен, но стражът отговори:

— Да, точно това му каза, почти дума по дума! — Войникът се изсмя грубо — И той му повярва също толкова малко, колкото и вие! Дойде ли сутринта, ще изтръгне истината от този звяр... и ако той си има дружки наоколо, ще открият, че не сме толкоз лесна мишена.

Значи Рейвънкрест се страхуваше единствено от инвазия на орките. Малфурион бе разочарован. Съмняваше се, че елфският

командир ще направи връзка между казаното от Брокс и случващото се. Всъщност, колкото повече мислеше върху това, толкова по-силно чувстваше, че Рейвънкрест изобщо няма да му повярва. Все пак се канеше да каже на благородника, че неговата обична кралица е замесена в безотговорна магия с потенциала да докара катастрофа върху главите на собствения ѝ народ. Младият нощен елф и сам едва си вярваше.

Ако само имаше доказателство.

Стражът започна да се върти притеснено.

— Сестро... ще те помоля да се оттеглиш със спътника ти. Капитанът скоро ще се върне. Наистина не бива да...

— Всичко е наред. Разбирам.

Когато започнаха да се изправят, Брокс се придвижи до предната част на клетката и протегна ръка към Тиранде:

— Шамане... една последна благословия, ако можеш да ми окажеш честта.

— Разбира се...

Докато тя коленичеше отново, Малфурион отчаяно си блъскаше главата какво да направи. Нормално всички съмнения би трябвало да се докладват на лорд Рейвънкрест, но по някаква причина това му изглеждаше напълно безплодно.

Ако можеше само да се свърже с Ценариус... Но дотогава оркът можеше да е...

Ценариус...

Малфурион се вгледа в Тиранде и Брокс, а в ума му се зараждаше съдбовно решение.

Жрицата се сбогува с орка и се изправи. Приятелят ѝ я хвана за ръка и двамата благодариха на стражите за отпуснатото време. Когато си тръгнаха, лицето на Тиранде стана угрижено, но мислите на Малфурион летяха бясно във всички посоки.

— Все нещо можем да направим — прошепна тя накрая.

— Какво имаш предвид?

— Утре ще го заведат в замъка Блек Руук. А там той ще... — Тя потрепери. — Много уважавам лорд Рейвънкрест, но...

Малфурион кимна угрижено.

— Говорих с Майка Деджана, върховната жрица, но тя каза, че нищо не може да стори, освен да се моли за духа му. Похвали ме за

добротата ми, но рече, че е по-добре да оставя нещата да текат в естествената си посока.

— Да текат в естествената си посока... — промърмори друидът, докато гледаше право напред. После стисна зъби. Трябваше да го сторят сега. Нямаше връщане назад, не и ако страховете му имаха реално оправдание.

— Завий тук — заповяда внезапно и я насочи към една странична улица. — Трябва да се видим с Илидан.

— Илидан? Но защо?

Малфурион си пое дълбоко въздух, мислейки за орка и Кладенеца, а после просто отвърна:

— Защото ще оставим събитията да текат в естествената си посока... като ги насочваме, разбира се.

Ксавиус стоеше срещу огнената сфера и се взираше със задълбочено внимание в широката дупка в центъра ѝ. От дълбините ѝ в него бяха впити очите на неговия бог.

Двамата разговаряха.

„Чух молбите ти... Свят, прочистен от нечистото и несъвършеното... Ще изпълня твоето желание... защото си първият сред онези, които са ми предани...“

Ксавиус коленичи, но погледът му и за миг не се откъсваше от бездната. Останалите Аристократи продължаваха да плетат магията си в опит да разширят вече създаденото.

— Значи ще дойдеш сред нас? — отвърна нощният елф, а изкуствените му очи трепнаха от нетърпение. — Ще дойдеш в нашия свят и ще го претвориш?

„Пътят не е отворен все още... трябва да бъде заздравен... за да поеме величавото ми пристигане...“

Съветникът кимна разбиращо. Такава великолепна и могъща сила като бога бе твърде много за жалкия портал на нощните елфи. Всеобхватното му излъчване щеше да разкъса прохода. Той трябваше да се разшири и подсили, докато не стане постоянен.

Ксавиус не си задаваше въпроса защо предполагаемото божество не изпълни тази задача само. Беше твърде погълнат от възхищението към новия си господар.

— Какво да направим? — помоли той за указание. Колкото и да се опитваха, магьосниците-Аристократи, включително самият Ксавиус, бяха достигнали лимита на знанието и уменията си.

„Ще изпратя един от по-низшите си слуги да ви напътства... той вече може да премине до вашия свят... но трябва да се пригответе за пристигането му...“

Нощният елф почти скочи на крака и заповяда:

— Никой да не занемарява усилията си! Ще бъдем благословени с присъствието на един от Неговите любимци!

Аристократите удвоиха усилията си и около тях закипя сурова и страховита енергия, извлечена директно от Кладенеца. Небесата навън трещяха яростно и всеки, който погледнеше към великото черно езеро, отвърщаше поглед ужасен.

Огненото кълбо в центъра се изду, а празнината в центъра му се разшири като огромна и свирепа уста. Залата се изпълни с нещо, което звучеше като милиони виещи гласове, музика за ушите на Ксавиус.

Но после един от Аристократите залитна. Страхувайки се от най-лошото, Ксавиус влезе в кръга и прибави собствената си сила. Нямаше да разочарова бога си! Нямаше!

Ала изглеждаше, че все пак щяха да се провалят. Порталът се извиваше, но не се разширяваше повече. Ксавиус вложи цялата си решителност в него и проходът най-сетне стана малко по-голям.

И после... чудна и заслепяваща светлина изблъска назад Аристократите. Въпреки удивлението си обаче, те някак успяха да удържат магията.

От дълбините започна да се оформя странна фигура. В началото не беше повече от няколко сантиметра висока, но докато се движеше бързо към тях, тя растеше... и растеше... и растеше...

Напрежението вземаше своя дан от все повече магьосници. Двама припаднаха, единият едва дишаше. Другите също се олюляваха, но под маниакалния контрол на Ксавиус удържаха портала.

Внезапно ги разтърси злокобният вой на хрътки. Само съветникът с неестествените си очи успя да зърне какво излиза от прохода.

Зверовете бяха огромни като коне и имаха ниско разположени рога, извити надолу и напред. Люспестите им кожи бяха оцветени в смъртно алено, украсено с петна от черно, а по гърбовете им имаше

грива от рунтава и гъста кафява козина. Бяха жилести, но мускулести ловци, а всяка трипръста лапа завършваше с остри нокти с дължина от поне една стъпка. Задните крака на съществата бяха по-къси от предните, но Ксавиус не се съмняваше в скоростта и издръжливостта на зверовете. Дори най-малките им движения издаваха преследвачи с огромно умение в улавянето на жертвите.

От гърбовете им излизаха по две дълги, подобни на камшик кожени пипала, които завършваха с подобни на смукала устни. Те се люлееха напред-назад и сякаш се съсредоточиха с нетърпение върху събралите се магьосници.

Мордите им наподобяваха някаква странна смесица между вълк и влечуго. От масивните свирепи челюсти се подаваха множество дълги остри зъби. Очите им бяха тесни и напълно бели, но издаваха злокобна интелигентност, която подсказваше, че не са обикновени зверове.

След това зад тях се извиси огромната фигура на господаря им.

Носеше броня от разтопена стомана, а в огромната си, покрита с метална ръкавица ръка държеше камшик, който оставяше следи като мълния след всяко свое движение. Гърдите и раменете му, многократно по-широки от останалата част от торса му, правеха дори най-могъщия воин да изглежда като джудже. Където бронята не скриваше истинската му форма, се виждаше, че пламъци покриват люспестото му и лишено от плът неземно тяло.

Високо над широките му рамене, огненото лице на съществото се наведе към ноцните елфи. Това, че приличаше най-вече на чудовищен череп с огромни извити рога, не промени по никакъв начин вярата на Аристократите, че срещу тях се е възправил небесен пратеник, който ще им помогне да осъществят мечтата си за съвършен рай.

— Зззнайте, че ссслужа на вашия бог... — изсъска той, а пламъците, които излизаха от очите му, проблясваха по-силно с всяка дума. — Дойдох да ви помогна да отворите пътя на другите му сслуги и на ссамия него в цялото му величие.

Един от зверовете зави, но удар с камшика запрати мълния по създаването, то изквича и замлъкна.

— Аззз сссъм Повелителят на хрътките... — продължи огромният рицар-скелет, а огненият му поглед се впи в коленичилиия

съветник. — Аззз сссъм *Хаккар...*

---

[1] Raven (англ.) — гарван; Crest (англ.) — гребен (на птица). — Б.пр. ↑

[2] Black Rook (англ.) — черна врана. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Най-накрая Ронин се събуди.

Стори го с нежелание, защото по време на магическата дрямка умът му бе изпълнен със сънища. Повечето от тях се въртяха около Верееса и предстоящото раждане на близнаците, но за разлика от предния зловещ сън, това бяха щастливи видения за живота, който някога се надяваше да има.

Събуждането само му напомни, че може и никога повече да не види семейството си.

Магьосникът отвори очите си и пред тях се появи една позната, макар и не особено добре дошла гледка. Крас стоеше наведен над него, а в очите му се четеше смътно притеснение. Това само раздразни човека, тъй като вината да бъде тук беше само на дракона.

В началото Ронин се зачуди защо вижда леко размазано, но после осъзна, че гледа Крас не на светлината на слънцето, а по-скоро на много пълна луна. Тя осветяваше поляната с интензивност, която изобщо не беше естествена.

Любопитството му се засили и той понечи да се изправи... но тялото му беше схванато и протестираше.

— Бавно, Ронин. Спа повече от ден. На тялото ти му трябват минута-две, за да се събуди.

— Къде...? — Младият магьосник се огледа наоколо. — Спомням си тази поляна... и как ме носеха към нея...

— Откак пристигнахме сме гости на собственика ѝ. Не сме в опасност, Ронин, но трябва веднага да ти кажа, че също така не сме и в състояние да напуснем.

Ронин се надигна и огледа местността. Усещаше някакво присъствие около тях, ала нищо, което да намеква, че са затворници. Но пък не беше чувал някога Крас да си измисля.

— А какво ще се случи, ако опитаме да си тръгнем?

Спътникът му посочи редиците от цветя.

— Те ще ни спрат.

— Те? Цветята?

— Можеш да ми имаш доверие по този въпрос.

Макар част от него да се изкушаваше да провери какво точно биха могли да му направят цветята, Ронин предпочете да не поема рискове. Крас бе казал, че не са в опасност, докато стоят там, където са. Но сега, когато и двамата бяха в съзнание, може би щяха да измислят някакъв план за бягство.

Стомахът му изръмжа. Ронин си спомни, че е спал ден и половина без храна.

Преди да успее да се оплаче, Крас му подаде купа с плодове и кана с вода. Човекът бързо погълна храната и въпреки че тя не утоли напълно глада му, поне стомахът му вече не се оплакваше.

— Домакинът ни не е носил нищо друго от сутринта. Очаквам го скоро... особено след като вероятно вече знае, че си буден.

— Така ли? — Това не беше нещо, което Ронин искаше да чуе. Звучеше му, сякаш похитителят им имаше твърде голям контрол над ситуацията. — И кой е той?

Драконът сякаш почувства неудобство.

— Името му е Ценариус. Спомняш ли си го?

Ценариус... говореше му нещо, но съвсем смътно. Ценариус. Нещо от книгите, които беше чел, макар и не директно свързано с магията. Името го караше да мисли за истории, митове и...

Горски бог?

Погледът му се присви.

— Гости сме на горско божество?

— Полубог, ако трябва да бъдем точни... което все пак го превръща в сила, която дори моят вид уважава.

— Ценариус...

— Говорите за мен и ето ме тук! — чу се весел глас от всички страни. — Приветствам те, магьоснико на име Ронин!

Оформяйки се сякаш от самата лунна светлина, на поляната пристъпи огромна нечовешка фигура — наполовина елф, наполовина елен. Извисяваше се дори над високия слаб Крас. Ронин се вгледа с открито удивление в рогата, брадатото лице и смущаващото тяло.

— Спа дълго, младежо, и се съмнявам, че храната, която донесох по-рано, ще е достатъчна за глада ти. — Той посочи зад гърба им. — Сега и за двама ви има още.

Ронин хвърли поглед през рамо. Там, където бе оставил празната купа от плодовете, сега имаше друга, препълнена догоре. В добавка, на дървен поднос до нея имаше поставено голямо парче месо, сготвено точно според вкусовете на магьосника, съдейки по аромата му. Не се съмняваше, че каната също е била напълнена наново.

— Благодаря ти — започна той, опитвайки се да не се разсейва от близката храна. — Но това, което наистина исках да питам, е...

— Ще дойде и времето за въпроси. Засега бих се обидил, ако не хапнете.

Крас хвана човека за ръката. С леко кимване магьосникът се присъедини към стария си ментор и двамата се нахраниха. Когато опря до месото, Ронин първоначално се поколеба, не защото не го искаше, а защото го изненадваше това, че обитател на гората като Ценариус би пожертвал поверено на грижите му създание, за да нахрани двама странници.

Полубогът разчете правилно любопитството му:

— Всяко животно, всяко създание има някаква цел. Всички те са част от цикъла на гората. Това включва и нуждата от храна. Вие сте досущ като мечката или вълка, а те ловуват свободно из кралството ми. Тук нищо не се похабява. Всичко отива, за да подхрани нов растеж. Еленът, с който сега се храните, ще се прероди и ще изиграе ролята си отново, забравил предишната си саможертва.

Ронин се намръщи, неуспял да проследи обяснението на Ценариус, но реши, че не е много умно да го кара да пояснява. Полубогът виждаше двамата натрапници като хищници и ги нахрани с това, от което се нуждаеха. Нямахше нужда от повече думи.

Когато приключиха, магьосникът се почувства много по-добре. Отвори уста с намерението да заговори за пленничеството им, но Ценариус го превари:

— Вие не бива да сте тук.

Никой от двамата не знаеше как да отговори.

Божеството обходи поляната и продължи:

— Говорих с другите и обсъдихме нашироко вашето пристигане. Научих това, което те знаеха... Всички сме съгласни, че мястото ви не е тук. Нещо не е наред, но още не знаем по какъв точно начин.

— Може би аз бих могъл да обясня — намеси се Крас. Все още изглеждаше слаб в очите на Ронин, но не толкова, колкото когато за

първи път се бяха появили на това място.

Младият магьосник кимна. Не виждаше причина да крият истината. Ценариус беше първото срещнато до момента създание, което би могло да им помогне.

Ала историята, която Крас поде, не беше тази, която магьосникът очакваше.

— Идваме от земя отвъд морето... много далеч, но това не е важно. Важна е причината, заради която се оказахме тук...

В преиначения разказ на дракона не Ноздорму, а самият той уж бил открил разлома. Описа го не като разкъсване във времето, а като аномалия, нарушила тъканта на реалността, която можеше да доведе до невъобразимо голяма катастрофа. Крас призовал единствения друг заклинател, на който можел да вярва, и двамата поели към мястото, където чувствал, че се намира бедата.

— Стигнахме до верига недостъпни планини в жестокия север на земите ни, където най-силно се чувстваше развалата. Натъкнахме се на нея и чудовищните неща, които бълваше сякаш случайно. Неправилността ѝ ни разтърси силно, но когато се опитахме да я проучим отблизо... тя се придвижи и ни погълна. Така се изгубихме...

— И попаднахте в царството на нощните елфи — довърши полубогът.

— Да — потвърди Крас с кимване. Ронин не добави нищо с надеждата, че изражението му няма да издаде спътника му. Изключвайки това, че приятелят му пропусна да спомене истинския им произход, учителят му не се спря на още един детайл, представляващ евентуален интерес за Ценариус.

Не спомена, че е дракон.

Горското божество отстъпи крачка назад и изгледа двамата странници. Ронин не можеше да разчете изражението му. Дали вярваше на изкривената история на Крас, или подозираше, че „гостите“ му не са изцяло искрени?

— Това изисква бързо обсъждане с останалите — обяви накрая Ценариус, загледан в далечината. После погледът му се върна върху Ронин и Крас. — Нуждите ви няма да останат пренебрегнати в мое отсъствие... После ще говорим отново.

Преди някой от двамата да каже нещо, господарят на гората се стопи в лунната светлина, оставяйки ги отново сами.

— Това беше напразно — изръмжа Ронин.

— Може би. Но искам да знам кои са тези *други*.

— Може би още полубогове като него? Изглежда най-вероятно. Защо не му каза, че си...

Драконовият магьосник му хвърли толкова остър поглед, че Ронин се запъна. С много по-тих тон Крас отвърна:

— Аз съм дракон без сили, млади ми приятелю. Нямах и най-смътна представа какво чувствам. Независимо какъв е Ценариус, искам самоличността ми да остане в тайна, поне докато не разбере какво ми пречи да се възстановя.

— А... останалата част от историята?

Крас извърна поглед.

— Ронин, вече ти споменах, че може би се намираме в миналото.

— Разбирам това, да.

— Спомените ми... са разпръснати и отслабени точно както силата ми е изчерпана. Не знам защо. Но докато спеше, аз говорих с господаря на гората и успях да си спомня някои неща. Сега знам кога сме.

Ронин се изпълни с надежда и извика:

— Но това е чудесно! Дава ни някаква опора. Сега знаем кой най-добре...

— Моля, остави ме да довърша. — Мрачното изражение на дракона не предвещаваше добри новини. — Има много важна причина за това да изменя разказа си по начина, по който го направих. Подозирах, че Ценариус вече знае за част от ставащото, особено за аномалията. Но не можех да му кажа на какво мисля, че е *предвестник*.

Колкото по-тих и мрачен ставаше тонът на стария магьосник, толкова по-притеснен ставаше Ронин.

— На какво?

— Страхувам се, че сме пристигнали точно преди първото нахлуване на Пламтящия легион.

Нищо по-страшно не можеше да бъде изречено в този миг. Преживял — и едва не изгубил живота си повече от веднъж — битката с демоничната орда и нейните съюзници, младият магьосник все още се будеше нощем от ужасяващи кошмари. Само Верееса разбираше мащабите им, защото тя самата имаше същите. Растящата им взаимна

обич и предстоящото раждане бавно лекуваха раните в сърцата им, ала за целта бяха нужни още много месеци.

А сега Ронин изведнъж беше върнат право в центъра на кошмарите.

Той скочи на крака и възкликна:

— Тогава трябва да кажем на Ценариус и на всички, на които можем! Те ще...

— Те не бива да знаят... Страхувам се, че може би е твърде късно да върнем нещата в оригиналната им посока.

Крас също се изправи и се вгледа отгоре в очите на някогашния си ученик.

— Ронин, според първоначалния курс на събитията Легионът бил победен след ужасяваща кървава война, която предшества събитията от нашето собствено време.

— Да, разбира се, но...

Явно забравил собствените си притеснения, че Ценариус може да ги чува, драконът сграбчи Ронин за раменете. Въпреки слабостта на стария магьосник, дългите му пръсти се впиха болезнено в плътта на човека.

— Все още не разбираш! С идването ни в тази епоха, с това, че *изобщо* сме тук... може да сме изменили тази история! Може заради нас Легионът този път да излезе *победител* в тази първа битка... а това ще значи не само смъртта на множество невинни тук, но и изтриването на нашето собствено време.

Наложи се доста да убеждават Илидан, докато приеме да се присъедини към внезапния и необмислен план на Малфурион. Друидът не се съмняваше, че решителният фактор няма нищо общо с казаното от него... а с настойчивата молба на Тиранде. Под нейния поглед Илидан се разтопи и накрая прие да помогне, въпреки че явно изобщо не го интересуваше съдбата на затворника. Малфурион разбираше, че между брат му и орка се е случило нещо, в което и приятелката им е била замесена, и тя използваше тази случка, за да го манипулира.

Сега трябваше да успеят.

Четиримата стражи бяха нащрек и всеки гледаше в различна посока. Само след няколко минути слънцето щеше да изгрее и площадът беше празен, като се изключат войниците и клетката зад тях. Повечето нощни елфи спяха и времето беше идеално за удар.

— Аз ще се справя със стражите — предложи Илидан, а лявата му ръка вече бе стисната в юмрук.

Малфурион бързо пое контрола. Не се съмняваше в способностите на брат си, но не искаше стражите, които все пак само изпълняваха дълга си, да пострадат.

— Не. Казах, че аз ще се погрижа за тях. Дай ми секунда.

Той затвори очи и се отпусна така, както му беше показал Ценариус. Оттегли се от света, но същевременно го виждаше по-ясно. Знаеше точно какво трябва да направи.

Необходимите елементи от природата се отзоваха на молбата му. Хладен и нежен вятър докосна лицата на стражите с милувката на любима. С него дойде и успокояващият аромат на цветята около Сурамар и кротката песен на нощна птица. Упойващо-изкусителната комбинация обви всеки от пазачите и без да осъзнават, те се унесоха в мирна, приятна и много дълбока летаргия, която напълно ги изолира от света на будните.

Доволен, че и четиримата са паднали под влиянието на магията му, Малфурион прошепна:

— Елате...

Илидан се поколеба и се присъедини чак когато Тиранде пристъпи на открито след брат му. Тримата бавно се придвижиха към клетката и войниците. Въпреки сигурността на магията, Малфурион непрекъснато очакваше стражите да извърнат глави в тяхната посока. Но дори когато вече бяха само на няколко крачки от тях, пазачите продължиха да не ги забелязват.

— Проработи... — промърмори Тиранде удивена.

Илидан спря пред един войник и размаха ръка пред отворените очи... без никакъв ефект.

— Добър номер, братко, но за колко време?

— Не знам. Затова трябва да побързаме.

Тиранде коленичи до клетката и се вгледа вътре.

— Мисля че и Броксигар е паднал под влияние на магията ти, Малфурион.

Огромният орк наистина се беше сгушил в задната част на малкия си затвор, а незаинтересованият му поглед бе отправен нейде отвъд жрицата. Не понечи да се придвижи, дори когато тя тихо извика името му.

След моментен размисъл Малфурион предложи:

— Докосни го леко по едната ръка и кажи отново името му. Направи така, че той да те види веднага, за да можеш да му направиш знак да мълчи.

Илидан се намръщи:

— Със сигурност ще се разкрещи.

— Магията ще проработи, братко, но трябва да си готов с твоята част, когато му дойде времето.

— Не аз ще подложам мисията на риск — отвърна елфът с изсумтяване.

— Замълчете и двамата...

Тиранде се пресегна и внимателно докосна орка по рамото, като в същото име произнесе името му.

Брокс се стресна. Очите му се разшириха и устата му се отвори, готова да издаде гръмовен рев.

Ала оркът успя да стисне зъби също толкова бързо и само леко изсумтя. Премигна няколко пъти, сякаш несигурен дали гледката пред очите му е истинска. Тиранде стисна ръката му, а после му кимна и отново се вгледа в очите му.

Малфурион обърна поглед към брат си и измърмори:

— Сега! Бързо!

Илидан се пресегна надолу, като в същия момент шепнеше под нос. Когато стисна решетките ръцете му блеснаха с яркожълта светлина и самата клетка внезапно бе обхваната от червеникава енергия. Надигна се тихо бучене.

Малфурион се обърна притеснено към стражите, но дори това впечатляващо явление остана незабелязано. Младежът изпусна дъха си с облекчение и продължи да наблюдава работата на Илидан.

В магията на нощните елфи имаше големи предимства и брат му явно се беше научил да я ползва добре. Впечатляващата жълта светлина, обгръщаща ръцете му, се разпространи върху клетката и бавно погълна червената аура. Пот потече по челото на Илидан, докато

увеличаваше натиска на заклинанието, ала елфът не трепна дори за миг.

Накрая пушна решетките и отстъпи. Малфурион прихвана брат си, преди да се спъне в един от стражите. Ръката на Илидан продължи да блести още няколко секунди.

— Сега можеш да отвориш клетката, Тиранде...

Тя пушна ръката на Брокс и докосна вратата на клетката... която моментално се отвори, почти по собствена воля.

— Веригите — напомни Малфурион на брат си.

— Разбира се, братко. Не съм забравил.

Илидан приклекна и се пресегна към оковите на орка. Брокс обаче не му ги подаде веднага, защото мъжът пред него вече го беше наранявал. Наложил се Тиранде да хване ръцете му и да ги насочи към спътника си.

С още няколко прошепнати думи братът на Малфурион докосна всяка от брънките около ключалката. Оковите се отвориха като малки усти, чакащи с нетърпение да бъдат нахранени.

— Никакви проблеми — отбеляза Илидан с невероятно доволна усмивка.

Оркът бавно се изправи, тялото му беше схванато заради тесната клетка. Кимна с благодарност на Илидан, но погледна към Тиранде за напътствия.

— Броксигар, чуй ме внимателно. Искам да тръгнеш с Малфурион. Той ще те отведе на безопасно място. Ще се срещнем там по-късно.

Това бе породило известни спорове между нея и Малфурион, защото отначало беше искала самата тя да заведе орка в безопасност. Приятелят ѝ обаче — с подкрепата на Илидан — накрая я беше убедил, че ще имат достатъчно неприятности, когато открият, че Брокс липсва, дори без Тиранде, която е била явно загрижена за съдбата му, също да е изчезнала. За Лунната стража нямаше да е трудно да свърже фактите.

— Те и така бързо ще направят връзка — настояваше Малфурион. — Ти си единствената, която му е оказала подкрепа. Затова трябва да останеш тук. Много по-малко вероятно е да се сетят за мен, а даже и да го сторят, няма да ме свържат с теб. Ти си посветена в храма на Елун. Не могат да те обвинят за това, че ме познаваш.

Накрая Тиранде се беше предала, но все още не ѝ харесваше идеята Малфурион да понесе цялата отговорност.

Сега младата жрица помоли Брокс да има доверие на елфа, макар да не го познава добре. Той изгледа Малфурион, а после хвърли кръвнишки поглед към брат му.

— И на този ли?

Младежът стисна устни.

— Току-що ти спасих кожата, звяр такъв...

— Достатъчно, Илидан! Той ти е благодарен! — След това Тиранде се обърна отново към Брокс: — Само на Малфурион. Той ще те заведе до място, където никой няма да може да те намери! Моля те! Можеш да ми вярваш!

Огромната фигура хвана ръцете ѝ в масивните си юмруци и коленичи.

— Вярвам ти, шамане.

В този момент Малфурион забеляза, че един от стражите започва да шава.

— Магията започва да отслабва! — изсъска той. — Илидан! Вземи Тиранде и напуснете. Брокс! Ела!

Масивният орк скочи на крака с удивителна скорост и грация и се затича след нощния елф. Малфурион не погледна зад гърба си, молейки се друидското му заклинание да издържи още малко. За Тиранде и брат си не се страхуваше. Те отиваха към дома на Илидан, който се намираше съвсем наблизо. Никой нямаше да ги заподозре в каквото и да било.

Що се отнасяше до него и Брокс обаче, положението не стоеше така. Никой не би могъл да сбърка орка с нещо различно от това, което беше. Двамата трябваше да напуснат града колкото се може по-бързо.

Но докато напускаха площада и навлизаха сред разширяващите се улици на Сурамар, прозвуча звукът, от който елфът се страхуваше най-много.

Един от стражите най-накрая се беше събудил. Виковете му бързо се умножиха от тези на спътниците му и само след няколко секунди из въздуха прозвуча сигналът на рог.

— Насам! — насочи той орка. — Оставил съм скрити ездитни животни.

Всъщност нямаше нужда да казва каквото и да е, защото въпреки широката си фигура Брокс тичаше със същата лекота, с която и спасителя му. Ако се намираха навън в пустошта, Малфурион подозираше, че оркът ще го изпревари с лекота.

Сега навсякъде звучаха рогове и ехтяха гласове. Сурамар се изпълни с живот... твърде рано, за да му харесва на елфа.

Най-накрая видя ъгъла, който търсеше.

— Тук! Точно зад този ъгъл!

Но когато завиха, Брокс внезапно се спря. После страховитият орк се опули към пригответените от Малфурион животни.

Огромните пантери бяха като черни жилести сенки. Когато новодошлите се изпречиха насреща им, те първо изръмжаха и засъскаха, а после се успокоиха, когато друидът се приближи към тях. Той потупа всяка по хълбока.

Брокс поклати глава:

— И трябва да яздим *тези неща*?

— Естествено! Побързай!

Оркът се поколеба, но после приближаващите се викове го подтикнаха да продължи. Пое юздите и започна да изучава позата на Малфурион, който се беше метнал на своята пантера.

На освобождения пленник му трябваша три опита, за да успее да се качи на животното, а после още една минута, за да разбере как да седи на гърба му. Междувременно нощният елф не спираше да се извъръща и да хвърля изплашени погледи зад тях, очаквайки всеки миг войниците или дори по-лошо — Лунната стража — да се появят. Не му беше минало през ума, че Брокс може да не знае как да язди нощните саблезъби. Какъв ли друг звяр бе могъл да очаква оркът?

Брокс се намести за последно и с нежелание кимна. Малфурион си пое дълбоко дъх и подкара звяра си напред, а оркът го следваше, доколкото му беше възможно.

В течение само на десетина минути елфът завинаги бе променил бъдещето си. Подобно безочливо действие можеше само да го обрече на тъмниците на крепостта Блек Руук, но Малфурион знаеше, че не може да остави този шанс да му се изплъзне. По някакъв начин Брокс беше свързан със ставащото край Кладенеца... и друидът бе твърдо решен да разбере каква е истината.

Ала имаше ужасяващото предчувствие, че съдбата на цял Калимдор може да зависи от това.

Варо'тен нямаше никакво желание да се среща с лорд Ксавиус, но изборът не беше негов. Заповядано му бе да се яви пред съветника в мига, когато групата му пристигне, а заповеди, дадени от лорда, се изпълняваха с цялата възможна спешност, сякаш са дадени от самата кралица... даже и по-бързо.

Съветникът нямаше да хареса доклада на капитана. Как да му обясни, че по някакъв начин са били подведени, а после и нападнати от самата гора? Варо'тен се надяваше да използва починалия и неоплакан Колтариус за изкупителна жертва, но се съмняваше, че господарят му ще приеме подобно жалко жертвоприношение. Капитанът бе водил отряда и за лорд Ксавиус само това щеше да има значение.

Не му се налагаше да пита къде може да бъде открит съветникът, защото кога ли господарят му е някъде другаде, освен в залата, където се плетеше заклинанието? Всъщност капитан Варо'тен предпочиташе остриетата пред магията и залата не беше най-любимото му място. Наистина, и той владееше малко сила, но това, което планираха лорд Ксавиус и кралицата, го зашеметяваше.

Стражите се стегнаха, когато приближи, но въпреки че му оказаха нужното уважение, нещо в държанието им му се стори различно... почти притеснително.

Сякаш знаеха какво го очаква по-добре от него самия.

Вратата се отвори пред него. Капитан Варо'тен сведе очи в знак на почит и влезе в светилището на Аристократите... и погледът му тутакси бе привлечен от кошмарен звяр.

— В името на Елун! — Той извади извития си ятаган по инстинкт. Адското създание издаде свиреп вой, а двете пипала над мускулестия му гръб се пресегнаха нетърпеливо към елфа. Капитанът се съмняваше в шансовете си срещу подобно чудовище, но щеше да се бори с него според възможностите си.

Но тогава в залата проехтя съскащ глас, който смрази кръвта във вените на Варо'тен. Гласът каза нещо на непознат език и върху извития гръб на звяра се стовари страшен камшик.

Демоничната хрътка отстъпи, свита от страх, а нощният елф остана с отворена уста пред лицето на този, който я беше отзовал.

— Името му е Хаккар — отбеляза лорд Ксавиус с любезен глас, докато се появяваше от другата страна. — Зверовете са изцяло под негов контрол. Великият го е изпратил, за да ни помогне да отворим пътя.

— В-великият ли, господарю?

За ужас на капитана, съветникът постави почти бащински ръка на рамото му и го поведе към огнената сфера в центъра на символите, изписани по пода. Нещо в нея изглеждаше различно и нощният елф с ужас усети, че ако застане твърде близо до нея, тя ще го погълне изцяло — и тялото, и душата му.

— Всичко е наред, добри ми капитане. Няма от какво да се страхуваш...

Щяха да го накажат за провала му. В такъв случай искаше поне да се отчете за грешките си предварително, за да не изгуби още повече достойнството си.

— Лорд Ксавиус, изгубихме пленниците! Гората се обърна срещу ни...

Но съветникът само се усмихна.

— Ще имаш шанс да изкупиш грешката си, когато му дойде времето, капитане. Първо трябва да осъзнаеш величавата истина...

— Господарю, не разбирам...

Но не стигна по-далеч, защото очите му попаднаха в капана.

— Сега разбираш — отбеляза Ксавиус, а фалшивите му очи се присвиха от удовлетворение.

Варо'тен усети бога и как прекрасното създание бели един по един всички пластове, съставляващи капитана. Божеството в огнената сфера надникна в най-дълбоките кътчета от съзнанието му... и излъчи удоволствие от откритото.

„И ти ще ми служиш добре...“

Варо'тен падна на едно коляно, отдавайки уважението си на този, който му беше оказал такава чест.

— Той ще дойде при нас, капитане — обясни лорд Ксавиус, когато войникът се изправи. — Но така величава е силата му, че пътят трябва да се подсили, за да може да поеме огромното му присъствие! Той изпрати своя благороден пазител, за да отвори пътя към другите от

царството му, други, които на свой ред ще насочат усилията ни в подсилване на вихъра... и ще създадат от сънищата и мечтите ни реалност!

Варо'тен кимна, едновременно щастлив и засрамен.

— Господарю, провалът ми да хвана странниците, които открих близо до мястото на пробива...

Съскащият глас на Хаккар го прекъсна:

— Провалът ти е сссссъмнителен. Те ще бъдат хванати... Великият е много зззаинтерессссуван от това, което лорд Ксссавиус му разззказва ззза този... пробив... и вероятната им връззка сссс него!

— Но как ще ги намерите? Гората е царство на полубога Ценариус! Сигурен съм, че това е било негово дело.

— Ценариус е само горско божество — напомни му съветникът.
— Сега зад гърба ни стои много, много повече.

Хаккар отвърна поглед от нощните елфи и размаха камшика в празното пространство пред себе си. Зеленикава мълния удари каменния под на мястото, където изплющя злокобното оръжие.

След това удареното място заблестя ярко. Изумруденият блясък се разширяваше бързо и същевременно започна да оформя нещо.

Двата звяра завиха, а страшните им пипала се протягаха жадно, но Хаккар ги удържа.

На пода се оформяше четирикрака фигура, която се разширяваше все повече и повече. Скоро прие вече позната на Варо'тен форма и после потвърди подозренията му със собствения си смразяващ кръвта вой.

Новата хрътка разтърси козина, а после се присъедини към другите. Докато удивените нощни елфи зяпаха, Хаккар повтори удара с камшика си, призовавайки четвърти чудовищен звяръ, който също се подреди до останалите.

След това огненото същество завъртя камшика и създаде кръгла фигура, която блестеше все по-ярко и по-ярко, докато във въздуха не се появи дупка, висока колкото страшния господар на хрътките и два пъти по-широка.

Хаккар излая команда на някакъв мрачен език.

Адските зверове скочиха в дупката и изчезнаха. Когато и последният се скри от поглед, самият отвор също изчезна.

— Те ззнаят какво да търссят — каза Хаккар на вцепенените елфи. — И. ще го открият. — Сетне огненото същество нави камшика си, а черният му поглед се насочи към магията на нощните елфи. — Тогава ще ззапочнем сссъсс ззадачата сси...

ЕДИНАЙСЕТ

На Крас му отне цял ден, докато осъзнае, че двамата с Ронин са под наблюдение.

Още половин ден му трябваше, за да разбере, че наблюдателят няма нищо общо с Ценариус.

Драконовият магьосник не можеше да каже кой е този, който имаше способността да се скрие от могъщия полубог. Някой от сподвижниците на Ценариус? Малко вероятно. Господарят на гората със сигурност би бил наясно с номерата им или слугите, които можеха да използват. Нощните елфи? Крас отхвърли възможността незабавно, както и шансът тайнственият наблюдател да произлиза от която и да било смъртна раса.

Това му оставяше само един логичен извод... че този, който шпионира Ценариус и двамата му „гости“ е от собствения народ на Крас.

В неговото време драконите разпращаха наблюдатели, които да държат под око онези с потенциала да променят света, независимо за добро или за лошо. Сред елфите, хората и орките — всъщност сред всяка раса — имаше шпиони. Драконите го смятаха за необходимо зло; ако ги оставеха без контрол, по-младите раси имаха навика да предизвикват катастрофи. Дори в това далечно минало трябваше да има някакви стражи. Крас не се съмняваше, че те с тревога наблюдават Зин-Азшари... но, типично за неговия вид, нямаше да предприемат нищо, преди да са абсолютно сигурни, че катастрофата е неизбежна.

В конкретния случай, когато дойдеше този момент, щеше да е твърде късно.

Той запази тайните си скрити от Ценариус, но пред един от неговите, дори от миналото, Крас реши, че трябва да разкаже всичко, което знае. Ако някой можеше да предотврати потенциалния погром, който присъствието им с Ронин може би беше предизвикало, това бяха единствено драконите... но само, ако го послушат.

Зачака докато човекът заспи, а шансът Ценариус да се върне намалее достатъчно.

Нуждите на двамата бяха поети от невидими горски духове. Храната се материализираше в определени моменти и остатъците изчезваха, когато се нахранеха. Другите природни нужди се поемаха по същия начин. Това позволяваше на Ценариус да продължава мистериозните си дискусии със своите сподвижници — което при божества можеше да отнеме дни, седмици, месеци, а даже и по-дълго — без да се тревожи, че двамата му гости ще умрат от глад в негово отсъствие.

Независимо от цикъла на луната, поляната си оставаше все така осветена през нощта, почти сякаш е ден. Когато се убеди, че Ронин е заспал достатъчно дълбоко, Крас се изправи тихо и се насочи към бариерата от цветя.

Дори през нощта, те незабавно се извърнаха към него. Драконовият магьосник се приближи до тях, колкото можеше по-близо без да ги предизвика, а после се огледа към гората отвъд, изучавайки тъмните дървета. Познаваше добре тайните на прикриване, ползвани от неговия вид. По-добре от всекиго, дори от един полубог. Това, което Ценариус можеше да пропусне, нямаше да убегне на Крас.

В началото всички дървета изглеждаха еднакви. Той ги разгледа много внимателно, след това по още веднъж, но все така безрезултатно. Тялото му виеше за почивка, но Крас отказа да остави неестествената слабост да го завладее. Страхуваше се, че ако й позволи дори веднъж, може никога да не се оправи.

Погледът му внезапно спря на извисяващ се дъб с особено дебел дънер.

Впил внимателен поглед в него, изтощеният заклинател прикри мислите си и фокусира волята си върху дървото:

„Познавам те... Знам какво си, наблюдателю...“

Нищо не се случи. Отговор не последва. За момент Крас се почуди да не би да е сгрешил, но вековете опит твърдяха друго.

Опита отново:

„Познавам те... маскиран като част от дърво, ти наблюдаваш и нас, и властелина на гората. Чудиш се какво сме и защо сме тук.“

Почувства нечие присъствие да се размърдва, макар и съвсем леко. Наблюдателят се чувстваше неудобно с внезапното нахлуване на

магьосника в мислите му, но още не искаше да се разкрива.

„Мога да ти кажа много неща, които не желая да разкривам пред господаря на горите... но ще го сторя, ако застана срещу нещо повече от дънер...“

„Рискуваш да издадеш и двама ни — отвърна му най-сетне един доста арогантен разум. — Полубогът може да ни наблюдава...“

Драконовият магьосник прикри удоволствието си от изкопчения отговор.

„Знаеш не по-зле от мен, че той не е тук... пък и ти можеш да ни скриеш от всеки друг наблюдател...“

За един момент нищо не се случи. Крас се зачуди дали не беше прекалил...

После част от дънера се отдели и се превърна в човекоподобна фигура, ала покрита с набраздена дървесна кора. Докато високият наблюдател се приближаваше, кората се стопи в нищото, превръщайки се в дълги свободни одежди и слабо лице, скрито от магия, която и Крас от векове познаваше.

Облеченият в роба с цвета на дърветата безлик наблюдател спря при външния периметър на магическата поляна. Скритите очи изучаваха Крас от глава до пети и въпреки че плененият магьосник не можеше да разчете каквото и да било изражение, беше сигурен, че другият е шокиран.

— Кой си ти? — запита тихо новоодошлият.

— Един от семейството, би могло да се каже.

Това бе прието с неверие:

— Дори не можеш да предположиш за какво говориш...

— Всъщност съвсем точно знам за какво говоря — отвърна твърдо Крас. — Знам го също толкова добре, колкото знам, че тази, която се нарича Алекстрази, е Кралицата на Живота, онзи, който се нарича Ноздорму, е самото Време, Изера е Онази що Сънува, а Малигос е въплътената Магия...

Фигурата погълна тези имена, а после, почти като някаква странична мисъл, изкоментира:

— Пропусна един.

Крас потисна стреснатото си ахване и кимна.

— А Нелтарион е пръстта и камъка, Пазителя на Земята.

— Тези имена са известни на малцина извън моя вид, но все пак не са нечувани. Под какво име трябва да те познавам, за да те смятам за сродник?

— Наричат ме... Кориалстраз.

Другият се отдръпна.

— Не бих пропуснал това име, когато принадлежи на консорта на Кралицата на Живота, но нещо липсва. Откак сте пленници тук, те наблюдавам, и ти не се държиш като един от моя вид. Ценариус е могъщ, дори много, но той не би могъл толкоз лесно да те задържи в пленничество, ако беше онзи, наречен Кориалстраз.

— Ранен съм зле. — Крас направи жест с ръка, за да отхвърли обвинението. — Сега времето е всичко! Трябва да достигна Алекстраза и да ѝ кажа всичко, което знам. Можеш ли да ме отведеш при нея?

— Просто така? Наистина си арогантен като дракон! Защо да рискувам да навлека на расата си нанасянето на оскърбление на горското божество само заради съмнителната ти идентичност? Той ще разбере, че е бил наблюдаван, и ще вземе мерки.

— Защото потенциалната опасност за света е по-важна от обидата към гордостта на полубога. — Драконовият магьосник си пое дълбоко дъх и добави: — И ако само ми позволиш, ще ти разкрия какво искам да кажа...

— Не зная дали мога да ти имам доверие — отвърна тъмният пазач и наклони глава на една страна. — Но в твоето състояние не мисля че имам и причини да се боя от теб. Ако знаеш как... покажи ми какво оцветява с такава Неотложност думите ти.

Крас се въздържа от отговор на провокацията, въпреки растящата си неприязън към този арогантен дракон.

— Ако си готов...

— Направи го.

Умовете им се докоснаха... и Крас разкри истината.

Другият залитна назад под напора на интензивните образи. Сенчестата магия пред лицето му за миг загуби плътността си и разкри странна гущерово-елфска комбинация, застинала в изражение на пълно неверие.

Но сенките се завърнаха със същата скорост, с която бяха изчезнали. Наблюдателят явно все още осмисляше видяното, но въпреки това си възвърна част от хладнокръвието.

— Всичко това е невъзможно...

— Но доста вероятно, бих казал.

— Това са само образи от въображението ти!

— Искат ми се да бяха — отбеляза Крас тъжно. — Сега разбираш ли защо трябва да говоря с кралицата?

Събеседникът му поклати глава:

— Това, което искаш, е...

Двата дракона замръзнаха на място, почувствали едновременно приближаването на огромна сила.

Ценариус. Полубогът се беше завърнал неочаквано.

Наблюдателят незабавно започна да се оттегля. Крас протегна ръка напред, изплашен, че това може да е последният му шанс:

— Не. Не можеш да си позволиш да игнорираш това! Трябва да видя Алекстраз!

Ръката му премина над цветята. Те реагираха веднага, отвориха се широко и го поръсиха с магически прашец.

Светът се олюля около него. Залитна напред и се свлече сред лехата.

Внезапно го поеха силни ръце. Чу тихо съскане, породено от безпокойство, и разбра, че другият дракон го е хванал.

— Пълен глупак ссссъм да правя това! — изстена наблюдателят.

Крас мълчаливо благодари на дракона за решението му, докато внезапно в угасващото му съзнание не се появи осъзнаването на случващото се. Опита се да каже нещо, но устата му не пожела да проработи.

И докато припадеше, последните му мисли вече не бяха изпълнени с благодарност към другия дракон... а по-скоро с ярост към самия него, че не е направил така, та и Ронин да бъде включен в бягството.

Пантерите тичаха през гъстата гора, а тази на Брокс се носеше с такава ярост, че безпомощният орк едва успяваше да остане на седлото. Въпреки че беше свикнал да язди огромните вълци, отглеждани от собствения му народ, движенията на котката се различаваха в някои тънкости и той постоянно се олюляваше.

Малко по-напред се носеше сянката на Малфурион, приведена ниско над собствения му звяр, насочвайки го с вещица в една или друга посока. Брокс се радваше, че спътникът му има някаква пътека наум, но се надяваше, че ужасното пътуване няма да продължи още твърде дълго.

Скоро щеше да се развидели. Оркът мислеше, че това е лошо, защото на светлината на слънцето щяха да се виждат от много далеч, ала Малфурион отвърна, че идването на деня е в тяхна полза. Ако Лунната стража ги преследваше, силите на магьосниците щяха да са по-слаби с отминаването на мрака.

Разбира се, оставаше да се справят и с войниците.

Зад гърбовете им Брокс можеше да чуе приближаващите звуци на преследвачите. Рогове, далечни викове и от време на време изръмжаването на друга пантера. Бе предположил, че планът на Малфурион е по-добър от това просто да се надява, че ще надбягат другите ездачи, но очевидно случаят не беше такъв. Спасителят му не беше войн, а просто добра душа, която искаше да стори това, което смята за правилно.

Тъмнината на нощта отстъпи на утрото, ала мътно и мъглявосиво, забулено в мъгла. Оркът приветства неочакваните талази, колкото и краткотрайни да бяха, но се надяваше, че животното му няма да загуби това на Малфурион сред тях.

Около тях се появяваха и изчезваха смътни форми. От време на време му се струваше, че мярка и движение. Ръката му стенеше за загубата на вярната брадва, която бе станала притежание на нощните елфи. Малфурион не му беше осигурил оръжие, може би донякъде от предпазливост.

Роговете отново изсвириха, този път доста по-наблизо. Ветеранът изръмжа.

Малфурион изчезна в мъглата. Брокс се понадигна на седлото, изплашен, че неговият звяр ще се затича в съвсем друга посока.

Пантерата внезапно се изви, за да избегне някаква масивна скала. Хванат неподготвен, оркът изгуби равновесие.

С изненадан рев Брокс се изплъзна от пъргавото животно и се изтърколи върху твърдата неравна земя. Полетя с главата напред към един храст.

Тренираните му рефлексии поеха нещата по-нататък. Оркът се претърколи, спря, после скочи на крака, готов да се качи отново на седлото. За нещастие обаче котката му не бе забелязала злополучното падане и продължаваше напред в мъглата.

А звуците, идещи от преследвачите, се усилиха все повече.

Брокс веднага започна да се оглежда за нещо, каквото и да е, което да ползва като оръжие. Вдигна един паднал клон, който обаче се разпадна в силните му ръце. Единствените камъни наоколо бяха или твърде малки, за да му свършат работа, или твърде големи, за да успее да ги повдигне.

Нещо голямо се раздвижи в храстите отляво.

Оркът се стегна. Ако беше войник, имаше добри шансове. Ако пък там се криеше някой от Лунната стража, раздаването нямаше да бъде на негова страна, но не възнамеряваше да се дава без битка.

Огромна и дишаща тежко четирикрака фигура изскочи от мъглата, обхванала гората.

Шокът почти довърши Брокс, защото това, което се изправи срещу него, не беше пантера. Виеше като вълк или куче, ала само донякъде напомнящ двете. На нивото на раменете бе високо колкото война, а от гърба му се издигаха две гнусни пипала. Устата му беше пълна с няколко реда огромни зъби. Гъста зеленикава слюнка капеше от широката му гладна паст.

Чудовищни спомени изпълниха мислите на Брокс. Беше виждал подобни ужаси, макар той самият никога да не се бе изправял срещу точно такъв. Те тичаха преди останалите демони, глутница след глутница от злокобни чудовища.

Адските хрътки... предвестниците на Пламтящия легион.

Брокс се отърси от кошмарите си точно преди чудовището да го удари. Хвърли се напред и се плъзна под огромното създание.

Адският звяр се опита да го притисне с нокти, но инерцията на съществото му изигра лоша шега. Масивното чудовище се спря рязко и се извърна към неуловимата си жертва.

Оркът го удари в носа с юмрук.

За повечето раси подобна атака нямаше да доведе до нищо, освен евентуално до загуба на ръката, но Брокс не само беше орк, но беше бърз и силен. Удари, преди звярът да реагира, с цялата ярост и мощ на един от най-силните от расата му.

Ударът счупи носа на демоничната хрътка. Чудовището се препъна и от устата му се разнесе смразяващ кръвта вой. Гъста тъмнозелена течност потече от раната.

Брокс не отделяше поглед от този на противника си, а ръката му се разкъсваше от болка. Не трябва да позволяваш на животно, особено ужасяващо като това, да забележи каквито и да било признаци на слабост. Само ако останеше лице в лице с него, имаше шансове за оцеляване.

И тогава пантерата на Брокс, изчезнала преди малко в мъглата, се върна с бясна скорост. Изръмжаването на котката привлече вниманието на адския звяр, а интересът му към орка отслабна. Двата гиганта се сблъскаха в ярост от нокти и зъби.

Знаейки, че не може да направи нищо, за да помогне на пантерата, Брокс отстъпи назад. Ала успя да направи само няколко стъпки, преди тежко дихание изотзад да изпълни слуха му. Бавно и внимателно погледна зад гърба си.

Съвсем малко по-назад втори адски звяр се готвеше да скочи върху него.

Останал без избор, обезсърченият войн накрая побягна.

Вторият демон се хвърли в преследване, виейки, докато приближаваше жертвата си. Вкопчени в собствената си битка, другите две животни не им обръщаха внимание. Пантерата вече бе получила две тежки рани по тялото си. Брокс благодари мислено на създанието за това спасение, колкото и временно да беше, а после се съсредоточи върху това как да се измъкне от другия си преследвач.

Оркът търсеше места, където пътеката се стеснява. Доста поголемият адски звяр трябваше да заобикаля препятствията или — когато може — да ги прегазва, а това позволяваше на Брокс да запазва някакво разстояние между двамата. Проклинаше наум това, че му се налага да бяга, но знаеше, че без оръжие шансовете му да победи чудовището са минимални.

Малко по-назад чу тъжния вопъл на умиращо животно и разбра, че пантерата е загубила битката. Скоро по петите му щеше да има два адски звяра, желаещи кръвта му.

Разсеян от смъртта на котката, Брокс не обърна внимание къде стъпва. Внезапно един корен сякаш се надигна, за да закачи крака му. Успя да остане прав, но от загубата на равновесие се олюля диво на

една страна. Хвана се за тънко безлистно дърво, само с една глава по-високо от него самия, което се отскубна и остана в ръката на орка. Самият той накрая се спря в много по-голям и здрав дънер.

Зашеметен, Брокс едва успя да фокусира нападащия. Размаха пред себе си тънкото дърво, а после започна да мушка с него като с пика.

Демоничната хрътка замахна към импровизираното оръжие и откъсна горната му третина. От нея останаха само трески. С все още разфокусиран поглед, оркът стисна здраво остатъка от клона и се засили към чудовището.

Пораженията, нанесени на дървото от адския звяр, му бяха дали смъртоносна острота, която преди не притежаваше. Замахвайки с цялата си сила, Брокс заби разкъсания край дълбоко в разтворената паст на съществото.

Демонът се опита да отстъпи с оглушителен рев на агония, но оркът продължи атаката си. Цялото му тяло беше подчинено на усилията да забие клона още по-надълбоко.

Едно от пипалата се протегна към него. Оркът освободи едната си ръка, сграбчи приближаващата заплаха и дръпна колкото можеше по-силно.

С влажен звук на раздиране пипалото се откъсна.

Омазани от собствените му телесни течности, предните крака на чудовището поддадоха. Брокс не освободи захвата на дървото и дори се намести по-удобно, за да парира все по-отчаяните движения на жертвата си.

Задните крака също се свлякоха. Яростно махайки с опашка, звярът се опитваше да избути с лапа клона от хранопровода си. Най-накрая успя да строши оръжието на орка на две, но предната част остана забита дълбоко.

Брокс осъзнаваше, че адската хрътка все още е опасна, и бясно се заоглежда за нещо, с което да замени изгубената пика.

Ала вместо това се озова лице в лице с първоначалния си нападател.

Другият адски звяр носеше новопридобити белези по цялото си тяло в добавка към раната в носа, която Брокс му беше нанесъл по-рано. От дясното му рамо висеше разкъсана плът, но въпреки

влошеното си здравословно състояние, чудовището изглеждаше повече от способно да довърши изтощения орк.

Ветеранът сграбчи един дебел клон и го размаха като меч. Въпреки това обаче съзнаваше, че с късмета му е свършено. Дървото нямаше да задържи на разстояние огромното създание.

Адският звяр сви колене, готов за скок...

Но докато скачаше, самата гора оживя, за да защити Брокс. Дивите треви и плевели под краката на демоничната хрътка яростно израснаха и се изстреляха нагоре с такава удивителна бързина, че успяха да сграбчат звяра в полет.

С безнадеждно оплетени крайници ужасяващото същество заръмжа и се опита да захапне тревата. Двете му пипала се протегнаха надолу, за да докоснат растенията, държащи го на разстояние от плячката му.

— Брокс!

Малфурион яздеше към орка и изглеждаше точно толкова изморен, колкото се чувстваше ветеранът. Нощният елф стигна до него и му подаде ръка.

— Отново съм ти задължен — изръмжа войнът.

— Нищо не ми дължиш. — Малфурион погледна пленения звяр. — Особено като вземем предвид, че това няма да го задържи още дълго.

И наистина, където ужасните пипала докосваха растенията, тревата и плевелите повяхваха. Едната предна лапа вече беше освободена. Още докато адският звяр освобождаваше другите си крайници, вече опитваше да достигне Брокс и неговия спътник.

— Магия... — промърмори Брокс, спомняйки си подобни гледки. — То поглъща магията...

С мрачно лице Малфурион помогна на спътника си да се качи на гърба на пантерата. Тя изръмжа, но по никакъв друг начин не реагира заради по-голямата тежест.

— Тогава е по-добре да напуснем бързо.

Отново прозвуча рог, този път толкова близо, че Брокс почти очакваше да види ловеца. Преследвачите от Сурамар ги бяха догонили.

Внезапно Малфурион се поколеба:

— Те ще се натъкнат право на този изрод! Ако някой от тях е от Лунната стража...

— Магията е способна да убие адския звяр, ако е достатъчно силна, нощни елфе. Но ако искаш да останеш и да се пребориш с това създание заедно с тях, и аз ще остана до тебе.

Брокс не добави, че това ще означава или смъртта, или повторното му залавяне. Нямах да изостави Малфурион, който вече на два пъти му беше спасявал живота.

Сутрешната мъгла взе да се разнася и смътните фигури се виждаха в далечината. Малфурион стисна здраво юздите и бързо обърна пантерата в обратната посока. Не каза нищо на Брокс, просто подкара животното си бързо.

Зад тях демонът освободи още един крак, а вниманието му вече беше привлечено от звуците, предвещаващи нова плячка...

Нещо разбуди Ронин от съня. Нещо, което го караше да се чувства неспокоен.

Той не се размърда веднага, а вместо това клепачите му се повдигнаха само колкото да види част от заобикалящата го среда. Слънчевите лъчи му помогнаха да различи заобикалящите го дървета, злокобната линия на цветята-пазачи и тревата, на която лежеше.

Това, което не успя да види, беше Крас.

Той се надигна, търсейки с поглед драконовия магьосник. Нямах как да не е някъде из поляната.

Но след внимателно проучване на региона, изчезването на дракона стана очевидно.

Притеснен, магьосникът се изправи и отиде до края на поляната. Цветята се извърнаха, за да го посрещнат, и всяко се отвори широко. Ронин се изкушаваше да види колко силни са точно, но подозираше, че полубогът едва ли щеше ги разположи тук, ако не можеха лесно да се справят с един смъртен.

С поглед, неизменно следящ горите, Ронин извика:

— Крас?

Нищо.

Той изгледа дърветата, намиращи се точно отвъд затвора му, и се намръщи. Нещо не беше същото, но не можеше да каже точно какво.

Отстъпи назад, размишлявайки... и внезапно забеляза, че е попаднал в нечия сянка.

— Къде е другият? — настоя да научи Ценариус. В тона му нямаше и следа от доброжелателност. Макар и ясно, небето изведнъж изтрещя и от нищото се появи яростен вятър. — Къде е приятелят ти?

Ронин запази изражението си неутрално, докато стоеше лице в лице с полубога.

— Не зная. Току-що се събудих и него го нямаше.

Златните очи на рогатата фигура се присвиха, а намръщеното му изражение изпрати тръпки по гърба на човека.

— По света има притеснителни знамения. Някои от другите са усетили натрапници, създания с неестествен произход, които душат наоколо и търсят нещо... или *някого*. — Той изгледа магьосника много внимателно. — Защо ли се появяват така скоро след внезапното ви идване от нищото?

Ронин можеше само да подозира какви ще да са тези неназовани създания. Ако беше прав, той и Крас имаха дори по-малко време, отколкото подозираха.

Когато видя, че „гостът“ му няма какво да каже, Ценариус добави:

— Приятелят ти не може да е избягал без чужда помощ, но те е изоставил. Защо?

— Аз...

— Сред другите имаше и такива, които настояваха да ви предам веднага, за да разберат чрез по-радикални методи причините за присъствието ви тук и какво е това, което ви прави толкова интересни за нощните елфи. До момента ги убеждавах, че не бива да го правят...

Добре развитите сетива на Ронин внезапно почувстваха присъствието на друга могъща сила, която по свой собствен начин беше равна на тази на Ценариус.

— Сега виждам, че трябва да се съобразя с мнозинството — довърши с нежелание властелинът на гората.

— Чухме повика ти... — изръмжа дълбок и гръмък глас. — Значи признаваш грешката си...

Магьосникът понечи да се обърне, за да види кой е заговорил, но краката му — цялото му тяло — не искаха да се подчинят на желанията му.

Нещо по-огромно от полубога се раздвижи зад гърба му.

Ценариус изобщо не изглеждаше доволен от коментара на другия.

— Признавам само, че трябва да предприемем нови стъпки.

— Истината ще излезе наяве... — Тежка, покрита с козина ръка с дебели нокти хвана човека за рамото и го стисна болезнено — При това съвсем скоро...

ДВАНАЙСЕТ

Трябва да останеш в храма! — настоя Илидан. — Малфурион мисли единствено за безопасността ти, а също и аз!

Но Тиранде нямаше да позволи да я разубедят.

— Трябва да знам какво става! Видя колко много потеглиха да ги преследват! Ако ги хванат...

— Няма да ги хванат.

Той примижа — заслепяващото слънце изобщо не му беше по вкуса. Чувстваше как силите му отслабват, а приливът на магията намалява. Илидан не обичаше подобни усещания. Той обожаваше магията във всичките ѝ форми. Това бе и единствената причина изобщо да се опитва да следва пътеката на друидството. А също и фактът, че наученото от Ценариус не се влияеше от деня и нощта.

Намираха се опасно близо до площада, където Тиранде беше настояла да се върнат, когато суматохата утихна достатъчно. Лунната стража и войниците язدهа след Малфурион и само двама пазачи бяха оставени да огледат клетката за следи. Така и направиха, но не откриха нищо, точно както очакваше Илидан. Всъщност той считаше себе си за не по-малко добър от най-уважаваните магьосници, ако не и повече.

— Трябва да тръгна след...

Нямаше ли да се откаже най-накрая?

— Ако го направиш, поставяш на риск всички! Да не би да искаш да заведат онова любимо твое животно в замъка Блек Руук, при лорд Рейвънкрест? Всъщност възможно е всички да ни откарат...

Илидан затвори рязко устата си. От отсрещния край на площада се появиха няколко бронирани ездача... а начело се намираше самият лорд Рейвънкрест.

Твърде късно беше да се скрият. Когато елфският командир премина край тях, погледът му първо се спря на Тиранде, а после и на спътника ѝ.

Виждайки Илидан, Рейвънкрест изведнъж накара групата си да спре.

— Познавам те, младежо... Илидан Стормрейдж, нали така се казваше?

— Да, господарю. Срещали сме се веднъж.

— А ти си?

Тиранде се поклони.

— Тиранде Уиспъруинд, послушница в храма на Елун...

Качените на пантерите си нощни елфи учтиво изобразиха знака на луната. Рейвънкрест се поклони любезно, а после отново върна погледа си върху Илидан:

— Спомням си срещата ни. Тогава изучаваше изкуствата. — Той потърка брада. — Все още не си член на Лунната стража, нали?

Това, че Рейвънкрест задава въпроса по този начин, показваше, че вече знае отговора му. Явно след първоначалната им среща беше държал Илидан под око, а това накара младия нощен елф да се почувства едновременно горд и доста неспокоен. Не си спомняше да е правил нещо, което да предизвика интереса на командира.

— Не, господарю.

— Значи си свободен от техните задръжки, нали?

Това, за което намекваше Рейвънкрест, бяха клетвите, които всеки магьосник полагаше при встъпването си в ордена. Лунната стража имаше собствени закони и не се подчиняваше на никого, освен на кралицата... което означаваше, че не са на разположение на такива като командира.

— Предполагам, че да.

— Добре. Много добре. При това положение бих желал да яздиш с мен.

Сега и Тиранде, и Илидан изглеждаха объркани. Вероятно от страх за безопасността на приятеля си, послушницата каза:

— Господарю Рейвънкрест, за нас би било чест...

Но не можа да стигне по-далеч. Възрастният нощен елф вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Не и ти, сестро, макар че благословията на Майката Луна винаги е добре дошла. Но не, само с младежа говоря аз сега.

Опитвайки се да не покаже засилващото се у него притеснение, Илидан запита:

— Но за какво бих ви бил нужен, господарю?

— За момента, в разследването на бягството на създаването, което бяхме затворили тук! Новините за това достигнаха до мен само преди броени минути. Ако все още не са го хванали, мисля че имам някои идеи за това как да го открия. Но може би ще имам нужда от малко магия и макар Лунната стража да е напълно компетентна, предпочитам някой, който да изпълнява моите заповеди.

Да откаже на нощен елф с толкова висок ранг като Рейвънкрест, би било нелепо, но ако се присъединеше към него, рискуваше живота на Малфурион. Тиранде тайно хвърли поглед към Илидан в опит да разчете мислите му. На него пък от своя страна му се искаше тя да му посочи най-правилния път на действие.

Всъщност изборът беше само един:

— За мен е чест да се присъединя към вас, господарю.

— Отлично! Рол'тарак! Пантера за нашия млад приятел-магьосник!

Офицерът, към когото се беше обърнал, доведе резервен нощен саблезъб, сякаш Рейвънкрест бе очаквал Илидан през цялото време. Животното приклепна, за да може новият му ездач да се качи.

— Слънцето отдавна изгря, господарю — отбеляза Рол'тарак на командира, докато подаваше юздите на брата на Малфурион.

— Ще се справим... както и ти, нали, магьоснико?

Илидан ясно схвана скритото послание. Силите му бяха по-слаби през деня, но командирът все пак беше убеден, че той ще му бъде от полза. Доверието, което Рейвънкрест имаше в него, накара главата му да се завърти.

— Няма да ви проваля, господарю.

— Чудесно, младежо!

Докато се качваше на пантерата, Илидан хвърли бърз поглед към Тиранде, за да ѝ покаже, че не трябва да се притеснява за Малфурион и орка. Той щеше да язди с командира и да помага по всякакъв начин, но само докато е сигурен, че двамата ще са в състояние да избягат.

Кратката, но благодарна усмивка на приятелката му беше единствената награда, за която можеше да мечтае. Чувствайки се доста горд със себе си, Илидан кимна на Рейвънкрест, че е готов.

С махване на ръка командирът на нощните елфи поведе въоръжената си сила напред. Илидан се наведе над главата на пантерата, решен да не изостава зад благородника. Щеше да намери

начин едновременно да задоволи Рейвънкрест и да направи така, че алтруистично настроеният му брат да не попадне в Блек Руук. Малфурион добре познаваше горите, което означаваше, че вероятно ще задържи разстоянието между себе си и войниците и Лунната стража, но при най-лошия случай, ако преследвачите застигнаха близка му и съществува на Тиранде, Илидан щеше да пожертва Брокс, за да спаси брат си. Приятелката им щеше да го разбере. Щеше да направи каквото може, за да го избегне, но роднинската кръв идеше на първо място...

Както често ставаше по тези земи, пейзажът бе обвит от сутрешна мъгла. Тя щеше да се разнесе скоро, но даваше по-голям шанс на Малфурион. Илидан държеше погледа си на пътеката, чудейки се дали е същата, по която се движи и брат му. Възможно беше Лунната стража дори да не се движи в правилна посока, което щеше да означава, че лорд Рейвънкрест само си губи времето.

Но докато навлизаха все по-дълбоко в гората, мъглата бързо се стопи. Сутрешното слънце изглеждаше също толкова нетърпеливо да изсмуче силите на Илидан, колкото и да изяде мъгливите нишки, но той стисна зъби и се опита да не мисли за това. Ако се стигнеше дотам да се правят някакви магии, не възнамеряваше да разочарова благородника. Ловът на орка беше повече повод за Илидан да направи нови връзки в йерархията на нощните елфи, отколкото да има нещо общо с бягството на Брокс.

Когато стигнаха върха на хребета, нещо в низините го накара да се намръщи, а лорд Рейвънкрест измърмори тихо проклятие. Командирът веднага забави своето животно, а останалите се изравниха с него. Пред тях се издигаха множество странни могили, разпръснати около пътеката. Нощните елфи започнаха да се спускат предпазливо по другия скат на хълма, а водачът им постоянно ги караше да бъдат нащрек. Илидан внезапно започна да се моли да не е надценен дневните си умения.

— В името на благословените очи на Азшара! — измърмори Рейвънкрест.

Младият магьосник не можеше да проговори. Само стоеше зяпнал при вида на клането, което се разкри пред тях, докато приближаваха.

Поне половин дузина нощни елфи, включително двама от Лунната стража, лежаха мъртви, а телата им бяха разкъсани на

парчета. Дватама магьосници освен това изглеждаха като *изсмукани* от някаква вампирска сила. Приличаха на изсушени плодове, останали твърде дълго на слънце. Съсухрените им фигури бяха протегнати в пози на ужасяваща агония.

Пет саблезъба също лежаха наоколо, някои с изтръгнати гърла, а останалите — изкормени. От другите пантери нямаше следа.

— Прав бях! — отсече Рейвънкрест. — Това зеленокожо същество не е било само! Нужни са били поне две дузини, за да направят това...

Илидан не му обърна внимание, по-притеснен от това какво може да се е случило с Малфурион. Клането не можеше да бъде дело на брат му. Дали пък командирът не беше прав? Възможно ли беше Брокс да е предал брат му, водейки го при жестоките си другари?

„Трябваше да убия тоя звяр, когато имах шанса!“

Юмрукът му се сви и той усети как яростта подхранва силите му. Ако в този момент му се изпречеше цел, щеше безапелационно да докаже магическата си мощ пред благородника.

След това един от войниците забеляза нещо, вдясно от сцената на клането.

— Господарю! Елате да видите! Никога не съм срещал подобно нещо!

Извъръцайки животните си, Илидан и Рейвънкрест зяпнаха с разширени от удивление очи звяра, който другият нощен елф бе открил.

Създание, излязло от кошмар, донякъде приличащо на куче, но чудовищно изкривено, сякаш някой луд бог го беше създал в дълбините на изтерзаното си подсъзнание. Дори в смъртта не беше загубило нищо от присъщия му ужас.

— Какво ще кажеш, магьоснико?

За момент Илидан забрави, че той е източникът на магическа мъдрост в отряда. Разтърсвайки глава, отговори честно:

— Нямам представа, господарю...

Колкото и ужасяващо да беше чудовището, някой го бе убил, забивайки самоделно копие в гръкляна му, като по този начин го беше задушил до смърт.

Мислите на Илидан отново се върнаха към брат му, за когото знаеше, че е навлязъл в тази гора. Малфурион ли бе сторил това?

Изглеждаше малко вероятно. Или близнакът му вместо това лежеше наоколо, разкъсан също като Лунната стража?

— Много странно — промърмори Рейвънкрест. След това рязко си възвърна самообладанието и се огледа наоколо. — Къде са останалите от първия отряд? — запита той без конкретна посока. — Трябва да са двойно повече от тези, които открихме!

Сякаш в отговор, от юг, където гората се спускаше рязко и ставаше по-опасна и дива, прозвуча самотен тъжен вой на рог.

Командирът посочи с острието си в посоката на звука:

— Натам... но внимавайте... може да има още от тези зверове наоколо!

Групата продължи да се спуска бавно, като всеки неин член, включително Илидан, следеше внимателно сгъстяващите се гори. Рогът не прозвуча втори път, което изобщо не бе добър знак.

Няколко крачки по-надолу се натъкнаха на друг нощен саблезъб. Цялата му дясна страна беше разкъсана, а гърбът му бе счупен от удара в двата огромни дъба, към които го бяха запартили. Съвсем малко по-далеч, облегнат на масивен камък, лежеше още един от Лунната стража. Изсушеното му тяло и ужасяващото изражение на агония плашеха дори калените ветерани на лорд Рейвънкрест.

— Внимателно... — нареди тихо благородникът. — Пазете реда...

Рогът прозвуча немошно още веднъж, този път много по-близо и право напред.

Новодошлите започнаха да си прокарат път към него. Илидан имаше ужасяващото усещане, че нещо ги наблюдава, но накъдето и да погледнеше, виждаше само дървета.

— Още един, господарю! — извика нощният елф, наречен Рол'тарак, и посочи право напред.

И наистина, пред тях лежеше още един мъртъв адски звяр, а тялото му бе протегнато, сякаш и в смъртта си търсеше жертва. В добавка към разранената си морда и разкъсаната плешка, по краката на чудовището имаше странни белези като от въжета. Това, което го беше убило обаче, бяха няколкото добре насочени удара в гърлото от ятагани на нощни елфи. Едно от остриетата дори още стоеше забито в звяра.

Наоколо намериха други двама войници. Добре тренираните войни на кралството бяха разхвърляни като парцалени кукли. Челото

на Илидан се набръчка от объркване. Ако нощните елфи бяха успели да убият и двете чудовища, къде бяха оцелелите?

Само след миг намериха останките.

Самотен боец се беше облегал на едно дърво, а лявата му ръка беше разкъсана. Виждаше се, че е направил жалък опит да превърже жестоката рана. Войникът зяпаше в новодошлите без да ги вижда, а рогът все още висеше в оцелялата му ръка. Гърдите му бяха напоени с кръв.

До него лежеше другият оцелял — ако можеше да се приеме за оцеляване половината ти лице да липсва и единият крак да е почти откъснат. Дишането му беше накъсано, а гърдите му едвам се издигаха.

— Ей, ти! — извика Рейвънкрест към боеца с рога. — Погледни ме!

Оцелелият примигна бавно, фокусирайки с мъка благородника.

— Това ли са всички? Има ли други?

Пребитият войн отвори уста, но от нея не излезе звук.

— Рол'тарак! Прегледай раните му! Дай му вода, ако има нужда.

— Да, господарю.

— Останалите се разпръснете! Веднага!

Илидан остана край Рейвънкрест, наблюдавайки притеснено как останалите разполагат постове на всеки три крачки. Това, че толкова много техни другари, включително и трима магьосници, бяха изклани толкова лесно, не спомагаше за високия им морал.

— Говори! — изрева благородникът. — Заповядвам ти! Кой ви нападна? Избягалият затворник?

Като чу това, окървавеният войник се изсмя дивашки. Рол'тарак се стресна и отстъпи назад.

— Т-така и не го видяхме, г-господарю — отвърна осакатеният нощен елф. — Сигурно и т-той с-самият е бил изяден!

— Значи тези зверове са виновни? Тези... хрътки?

Войникът кимна.

— Какво стана с Лунната стража? Защо не са ги спрели? Със сигурност дори през деня...

Раненият войн отново се изсмя:

— Г-господарю! М-магьосниците бяха н-най-лесната плячка...

С последно усилие боецът заразказва. Войниците и Лунната стража преследвали избягалото създание и още един,

неидентифициран беглец през гората, следвайки дирите им дори в мъглата, въпреки изгряващото слънце. Така и не видели двете си жертви, но били сигурни, че е само въпрос на време да ги спипат.

След това неочаквано се натъкнали на първия звяр.

Никой не бил виждал подобно нещо. Дори мъртво, то плашело нощните елфи. Харго'тен, водещият заклинател, усетил нещо магическо в него. Наредил на другите да изчакат няколко крачки назад, докато проучва трупа. Никой не оспорил решението.

Тъкмо слизал от пантерата, когато вторият звяр му се нахвърлил.

— Дойде иззад най-близките дървета, г-господарю... — изпелтечи оцелелият — и се затича право към... Харго'тен! У-уби пантерата му с един удар и п-после...

Магьосникът нямал никакъв шанс. Преди изненаданият нощен елф да реагира, пипалата на чудовището се изстреляли напред и се впили като пиявици в гърдите на Харго'тен. Водачът на Лунната стража закрепял по начин, който никой боец никога не бил чувал. Пред очите на другите се свил и изсъхнал, превърнал се в куха черупка, която чудовището захвърлило.

Когато най-сетне се съвзели от шока, останалите нощни елфи със закъснение се нахвърлили върху звяра, за да отмъстят за смъртта на Харго'тен.

Твърде късно осъзнали, че те самите са плячка, когато трети звяр ги нападнал изотзад. Били хванати в капан между двете демонични сили.

Последвалото клане новодошлите бяха видели със собствените си очи.

Лунните стражи бързо паднали, магически им сили ги правели по-привлекателна плячка. Войниците се справили само малко по-добре, но техните остриета поне имали някакъв ефект върху демоните...

Разказът на оцелелия ставаше все по-непоследователен. Когато стигна финала, където той и трима други се събрали заедно на едно място, за да дадат последен отпор, лорд Рейвънкрест и Илидан едва разбираха бръщолевенето му.

Внезапно боецът млъкна. Рол'тарак вдигна поглед от него:

— Отново припадна, господарю. Страхувам се, че може и да не се събуди повече.

— Виж дали можеш да направиш нещо за него, за да намалиш болката му. — Благородникът се намръщи. — Искам да огледам по-добре първия труп. Магьоснико, ела с мене.

Рейвънкрест и Илидан поеха обратно по следата. Двама стражи веднага ги последваха, а другите войници продължиха да оглеждат местността в напразен опит да намерят още оцелели.

— Какво мислиш за тази история? — попита командирът-ветеран. — Чувал ли си за подобни неща?

— Никога, господарю... но все пак не принадлежа към Лунната стража и не разполагам с цялото им магическо познание.

— Каква ли полза са имали от него! Харго'тен винаги е бил твърде самоуверен! Повечето от Лунната стража са такива!

Илидан изсумтя неопределено.

— Ето го...

Злокобният звяр изглеждаше така, сякаш все още се опитва да махне кола от гърлото си. Въпреки отворените рани по тялото му, върху създаването нямаше накацали мършояди, нито дори мухи. Сякаш самият горски живот беше отворен от мъртвия нашественик.

Рейвънкрест се обърна към двамата войници:

— Проверете пътеката, по която тръгнахме. Вижте дали пътят, по който сме минали, а преди нас и първият отряд, продължава нататък. Все още искам да пипна този зеленокож звяр... сега повече от всякога!

Когато другите двама тръгнаха, благородникът и Илидан слязоха от пантерите, а първият извади острието си. Нощните саблезъби изобщо нямаша желание да стоят близо до мъртвото чудовище, затова ездачите им ги отведоха до едно дебело дърво малко встрани и завързаха юздите им за него.

Когато се върна до трупа, лорд Рейвънкрест коленичи.

— Просто ужасяващо! През всичките си години никога не съм виждал нещо такова... — Той вдигна слюзестото пипало. — Странен израстък. Значи с това другата хрътка е изсушила Харго'тен. Какво мислиш?

Без да откъсва очи от размахания пред лицето му крайник, Илидан успя да смотолев:

— В-вампи́рско е по природа, господарю. Някои създания пият кръв, но това търси магическа енергия. — Той се огледа. — Другото

пипало е откъснато...

— Да, така е. Вероятно от някое животно...

Докато благородникът продължаваше с аутопсията, Илидан се замисли върху смъртта на чудовището. Войникът беше казал, че вече било мъртво. За бързия ум на младия нощен елф беше ясно, че тези, които са го убили, са Малфурион и Брокс... а съдейки по свирепата битка, която се беше провела, Илидан бе готов да заложи по-скоро на мощния орк.

Вързаните котки ставаха все по-настоятелни в протестите си, че се намират толкова близо до създанието. Илидан се опита да заглуши съскането им, все още мислейки за брат си. Не бяха видели други трупове, освен тези на злощастната група ловци, обаче...

Младежът рязко вдигна глава и каза:

— Господарю Рейвънкрест! Още не сме видели и следа от...

Ръмженето на нощните саблезъби стана още по-силно.

Илидан усети нещо зад гърба си.

Хвърли се на една страна, като без да иска се сблъска с неподготвения благородник. И двамата паднаха на земята, а младият нощен елф се оказа проснат върху командира. Мечът на Рейвънкрест излетя далеч от досега и на двамата.

Огромното ноктесто изчадие, което се беше хвърлило към магьосника, се приземи над трупа на близка си.

— Какво, в името на... — успя да извика Рейвънкрест. Нощните саблезъби се дърпаха от дървото, искаха да нападнат, ала юздите им ги удържаха и им пречеха да помогнат.

Илидан се съвзе пръв и се обърна, тъкмо навреме да види, че адското създание се готви за втори скок. Беше сметнал мъртвото за достатъчно страшно, но да види такъв звяр на живо, при това насочен към него, почти го докара до паника.

Ала вместо да скочи отново, подобният на куче ужас внезапно замахна към Илидан с двете пипала на гърба си. Спомените за черупките, някога били могъщи магьосници от Лунната стража, изпълниха ума на нощния елф.

Докато гладните израстъци търсеха магията и тялото му, чувството му за самосъхранение най-сетне пое контрола. Спомняйки си как едното пипало на мъртвия звяр беше откъснато, Илидан бързо измисли план за нападение.

Не се опита директно да удря чудовището, защото знаеше, че това едва ли ще му помогне много. Звярът само щеше да изсмуче магията, която запратеше срещу него, и може би щеше да продължи със самия магьосник. Вместо това хвърли заклинанието си върху меча на Рейвънкрест, който лежеше извън полезрението на адския му враг.

Оживялото острие се издигна бързо във въздуха и взе да се върти бързо. Илидан го насочи към гърба на съществото, целейки се в паразитиращите израстъци.

Мечът мина през раменете на зъбатия гад с невероятна точност и отрязва и двете пипала толкова лесно, колкото щеше да покоси стрък трева.

Подобният на хрътка звяр се разтресе с влудяващ писък, а от раменете по гърба му потече гъста зеленикава слуз. Изръмжа, а бесният му поглед се впи във врага, който го беше наранил толкова жестоко.

Добил смелост от успеха си и вече по-малко уплашен, след като опасността за магията му бе елиминирана, Илидан отново насочи меча на Рейвънкрест. И когато чудовището скочи към него, младият нощен елф се усмихна мрачно.

Със сила, увеличена от волята му, той заби оръжието в черепа на създанието.

Чудовището падна наскоро скока, после се запрепъва непохватно. Погледът му стана като стъклен. Масивният звяр направи две несигурни стъпки към Илидан и се свлече в безжизнена купчина.

Младият нощен елф почувства невероятно изтощение, ала също тъй огромно задоволство. Почти без колебание бе успял да постигне онова, което трима лунни стражи не можеха. Какво от туй, че бяха умрели, за да може той да се поучи от грешките им. Важното бе, че сам се беше изправил срещу демона и го бе победил за няколко мига.

— Браво, младежо! — Мощното тупване по гърба почти запрати магьосника върху чудовищния му враг. Докато Илидан се мъчеше да запази равновесието си, лорд Рейвънкрест мина край него, за да се възхити на сътвореното от спътника му. — Чудесна контраатака! Премахни най-голямата заплаха, а после нанеси смъртоносния удар, докато врагът се опитва да се съвземе. Прекрасно!

Благородникът затисна с крак врата на демона и се опита да извади острието си. В този миг откъм пътеката долетяха двамата

стражи, а още по-нататък се дочуха виковете, докато цялата група осъзнаваше каква опасност е преминала.

— Господарю! — извика един от войниците. — Чухме...

Рол'тарак мина покрай тях.

— Лорд Рейвънкрест! Вие убихте един от зверовете! Ранен ли сте?

Илидан очакваше командирът да приеме поздравите — в крайна сметка оръжието му все още пронизваше главата на чудовището — ала вместо това по-възрастният нощен елф протегна ръка си и посочи брата на Малфурион:

— Не! Ето го онзи, който с риск за живота си ме отхвърли от пътя на съществуването и с лекота се справи с угрозата, без изобщо да помисли за собствената си безопасност! Правилно съм те преценил от самото начало, Илидан Стормрейдж! По-способен си от дузина лунни стражи!

Младият нощен елф прие похвалите на могъщия командир с пламнали бузи. Годиците, в които всички очакваха от него да бъде герой и шампион, бяха поставили тежък товар на раменете му. Ала сега Илидан чувстваше, че съдбата му сякаш се е разкрила... и при това благодарение на вродените му магически сили, които досега отхвърляше в името на по-бавните и по-неуловими друидски заклинания, на които го учеше Ценариус.

„Какъв глупак съм бил да отхвърлям наследството си! — осъзна Илидан. — Дори през деня магията на нощните елфи е на мое разположение...“

Това всъщност го ободри, защото се беше чувствал странно да приема ученията на брат си. Та кой герой от легендите е известен с това, че е следвал пътя на други?

Войниците, опитните ветерани на лорд Рейвънкрест, го изгледаха с новопридобито силно уважение.

— Рол'тарак! — извика благородникът. — Чувствам, че късметът е с мен днес! Искам да поведеш половината войни по следата. Все още има шанс да хванем затворника и който там го е освободил! Тръгвай!

— Да, господарю!

Рол'тарак привика няколко войника, а после, когато всички се качиха по седлата, ги поведе в посоката, накъдето вероятно бяха изчезнали Малфурион и Брокс.

Илидан почти не мислеше за брат си, предполагайки, че забавянето тук е дало на Малфурион всичкото време, което му е било нужно, за да се изплъзне от преследвачите. Мислеше обаче за Тиранде, която не само щеше да е много доволна от това, което щеше да ѝ изглежда като негова помощ в забавянето на преследвачите, но и щеше да се впечатли от високата оценка, с която лорд Рейвънкрест го удостояваше.

А изглежда благородникът възнамеряваше да удостои и с друго този, когото смяташе за свой спасител. Рейвънкрест подкара пантерата си към Илидан и постави едната си, облечена в метална ръкавица ръка върху рамото на младия нощен елф, после обяви:

— Илидан Стормрейдж, Лунната стража е сляпа за силите ти, но аз не съм. Белязвам те като принадлежащ към замъка Блек Руук... и мой личен магьосник! Като такъв, твоята позиция е извън Лунната стража. Ще бъдеш равен на всеки един от тях, но никой от ордена им не ще ти заповядва! Ще отговаряш само пред мен и твоята кралица, Светлината на Светлините, Азшара!

Останалите нощни елфи поставиха левите си ръце на гърдите и склониха глави в знак на уважение при споменаването на кралицата.

— Аз... за мен е... чест, господарю...

— Ела! Веднага се връщаме обратно! Искам да събера по-голяма сила, за да занесем тези трупове в Блек Руук! Трябва да бъдат изследвани внимателно. Ако ще бъдем атакувани от някаква адска орда, трябва да научим колкото можем повече, за да предупредим Нейно величество!

Обхванат от еуфория, Илидан почти не обърна внимание на споменаването на Азшара. Ако го беше направил, може би щеше поне леко да се смути, защото заради нея Малфурион рискуваше да си навлече гнева на новия покровител на брат си. Тъкмо за нея друидът твърдеше, че участвала в някаква лудост, която можело да се окаже катастрофална за цялата раса на нощните елфи.

Ала за момента Илидан можеше да мисли само за едно: „Най-сетне открих съдбата си...“

ТРИНАЙСЕТ

„Умът, душата и тялото му са силни...“ — рече могъщ и агресивен глас в главата на Ронин. „Достойно за възхищение... при други обстоятелства...“ — отвърна втори глас, по-спокоен, но инак идентичен с първия.

„Истината ще излезе наяве — настоя първият. — Никога не съм се провалял...“

Ронин сякаш се носеше извън тялото си, но къде точно, не можеше да каже. Чувстваше се така, сякаш се намира между живота и смъртта, съня и будното състояние... нищо не му изглеждаше съвсем вярно или напълно погрешно.

„Стига толкова! — намеси се трети глас, който по някакъв начин му звучеше познато. — През достатъчно проверки го прекарахте! Върнете го при мен... засега...“

И внезапно Ронин се събуди насред поляната на Ценариус.

Слънцето се намираше високо в небето, но човекът не можеше да каже дали е обед или това е поредният номер на омагьосаното място. Опита да стане, ала отново, както преди, тялото му отказа да се подчинява.

Чу движение и внезапно небето се изпълни от рогатото лице на горското божество.

— Ти си издържлив, магьоснико Ронин — изръмжа Ценариус. — Успя да изненадаш сила, която рядко се изненадва... и, което има по-голямо значение, успя да запазиш тайните си, колкото и глупаво да е това в перспектива.

— Няма... нищо, което... да ви кажа. — Ронин беше изненадан, че устата му изобщо работи.

— Тепърва ще разберем това. Ще открием и какво се е случило със спътника ти, и защо вие, които не би трябвало да сте тук, все пак сте пристигнали. — Изражението на полубога се смекчи. — Но засега ти препоръчвам да си починеш. Поне това си заслужил.

Той махна с ръка над лицето на Ронин... и магьосникът заспа отново.

Крас също щеше да се радва да разбере къде точно се намира. Пещерата, в която се събуди, не раздвижи никакви спомени в него. Не можеше да усети присъствието на нито едно друго създание, особено от неговия вид, и това го притесни. Нима наблюдателят го бе довел тук просто за да се отърве от него? Очакваше ли се Крас да умре в затътената пещера?

Последното наистина представляваше реална опасност. Слабата фигура на драконовия магьосник продължаваше да се тресе от болка и изтощение. Крас се чувстваше така, сякаш някой е изтръгнал половината от него. Паметта му продължаваше да му изневерява и той се страхуваше, че всичките му болезки само ще се засилят с времето... с което не разполагаше.

„Не! Няма да се предам на отчаянието! Не и аз!“

Той се насили да се изправи и се огледа наоколо. За един човек или орк пещерата щеше да е почти напълно черна, ала Крас виждаше вътрешността ѝ почти все едно светлината на слънцето блестеше вътре. Забеляза огромните сталактити и сталагмити, всяка цепнатина и отвор по стените и дори дребните слепи гущери, които тичаха покрай по-тесните пукнатини.

За съжаление не можа да види никакъв изход.

— Нямам време за тези играчки! — извика към празния въздух. Думите му ехтяха из пещерата и сякаш с всяко повторение ставаха все по-иронични.

Пропускаше нещо. Със сигурност го бяха оставили на това място с някаква причина...

Тогава Крас си спомни обичаите на народа си — обичаи, които за онези, които не са дракони, можеха да бъдат често наистина много жестоки. На лицето му заигра усмивка.

Закачуленият магьосник се изправи и се завъртя бавно в кръг, като очите му не мигаха дори за секунда. В същото време започна да речитира ритуалното приветствие, говорейки на език, по-древен от света. Повтори приветствието три пъти, наблягайки на определени

нюанси по начин, по който би могъл само някой, научил го от същия източник, от който идваше езикът.

Ако това не привлечеше вниманието на похитителите му, нищо друго не би могло.

— То говори на езика на онези, поставили небето и земята по местата им... — прогърмя нечий глас. — Онези, създали и самите нас.

— Значи трябва да е от нашите — рече друг. — Защото няма как да е един от тях...

— Ще трябва да научим още.

Внезапно говорещите се материализираха от нищото около дребната фигурка... четири гигантски червени дракона, които се настаниха до Крас, а всеобхватните им криле се сгънаха с достойнство зад гърбовете им. Изгледаха магьосника, все едно е малка, но вкусна хапка.

Ако очакваха да шокират предполагаемо примитивните му сетива, отново се проваляха.

— Определено е един от нас — измърмори едър мъжкар, чийто пол си личеше по големия гребен. Той изсумтя, запращайки талази дим към Крас.

— Затова го доведох тук — отбеляза горчиво някакъв по-дребен екземпляр, но също мъжки. — И заради непрестанното му хленчене...

Крас се почувства съвсем добре наред дима и се обърна към спасителя си:

— Ако имаше малко от дарения ни от създателите разум в главата си, щеше веднага да разпознаеш какъв съм и незабавно да оцениш спешността на предупреждението ми! Можеше да си спестим хаотичното бягство от царството на горския повелител.

— Все още не съм сигурен, че не направих грешка, довеждайки те тук!

— А къде е това „тук“?

И четирите дракона отдръпнаха глави в леко недоумение. Единият от двата женски проговори:

— Ако си един от нас, малко драконче, би трябвало да знаеш така добре, както познаваш гнездото си...

Крас отново прокълна разбърканата си памет. Та това можеше да е само едно-единствено място.

— Значи съм насред домашните пещери? В царството на обичната Алекстраза, Кралицата на Живота?

— Ти самият искаше да дойдеш тук — напомни му по-дребният мъжкар.

— Въпросът си остава — прекъсна ги втората женска, по-млада и слаба от другите. — Ще стигнеш ли по-далеч?

— Ще отиде където пожелае — намеси се нов глас. — Стига само да ми отговори на един простичък въпрос.

Четириле левиатана и Крас се обърнаха в посоката, откъдето се появи пети и очевидно много по-стар дракон. За разлика от другите имаше впечатляващ гребен, проточил се от челото, по гърба, та чак до връхчето на опашката. Беше по-тежък поне с няколко тона, а само ноктите му бяха по-дълги от дребната фигурка, намираща се сред бегемотите.

Но въпреки огромните му размери и очевидния авторитет, очите му бяха будни и пълни с мъдрост. Той и само той щеше да реши съдбата на Крас.

— Ако си един от нас, независимо от маскировката, която носиш, трябва да знаеш кой съм аз — избоботи драконът.

Магьосникът се зарови в разпокъсаните си спомени. Естествено, че знаеше кой е той, но името не искаше да изплува. Тялото му се напрегна и кръвта му закипя, докато се бореше с мъглата в ума си. Знаеше, че ако не заговори на гиганта с името му, щяха да го отхвърлят завинаги и нямаше да успее да предупреди вида си за възможната опасност от присъствието му в това време.

И тогава, с титанично усилие, името, което трябваше да знае не по-зле от своето собствено, изскочи от устните му:

— Ти си *Тиранастраз*... Тиран, Ученият... консьортът на Алекстраза!

Гордостта му от това, че си е спомнил и името, и титлата на аления гигант, сигурно беше очевидна, защото Тиранастраз се закиска:

— Ти наистина си един от нас, макар още да не мога да определя къде точно принадлежиш. Получих име за теб от този, който те доведе, но то очевидно е погрешно, защото сред нас всяко име се дава на един-единствен.

— Няма грешка — настоя драконовият магьосник. — И мога да обясня защо.

Консортът на Алекстраза поклати могъщата си глава. Почти незабележима струйка дим изхвърча от ноздрите му:

— Твоето обяснение, малки драконе, ни беше предоставено... но го намираме за твърде невероятно, за да е истина! Това, което казваш, спада сред уменията само на Безвременния Ноздорму, но дори той не би бил толкова невнимателен, за да го направи!

— Умът му е размътен, просто и ясно — каза наблюдателят от гората. — Един от нас е, наистина, но е бил наранен умишлено или случайно...

— Може би... — След това Тиранастроз изненада останалите дракони, като сведе глава до земята, почти срещу Крас. — Но това, че ме позна, отговори на въпроса ми! Ти си един от ятото и имаш правото и привилегиите да влезеш в най-дълбоките пещери от леговището ни. Ела, ще те заведа при тази, която ще разреши проблема заради всички нас. Онази, която познава всеки от ятото си, все едно са нейни деца! Тя ще те разпознае и така ще разкрие истината...

— Водиш ме при Алекстраза?

— Тя и никой друг. Качи се на врата ми, ако си способен.

Въпреки своята изнемога Крас се качи с лекота. Не само, че мисълта най-накрая да намери помощ го оживи... даваше му сили и възможността отново да види обичната си Алекстраза, дори тя изобщо да не го разпознаеше.

Огромният дракон понесе ездача си през изронени от времето тунели и зали, които Крас трябваше да разпознава без проблем, но уви, нищо такова не ставаше. От време на време се появяваше някакъв блед спомен, но никога достатъчен, за да задоволи магьосника. Дори когато прелитаха покрай други дракони, никой не му се видя познат, макар че някога познаваше всички от червеното ято.

Искаше му се да е бил буден, когато наблюдателят го беше довел тук. Пейзажът около кралството на ятото можеше да събуди спомените му. Пък и каква по-прекрасна гледка от това да види драконите в най-връхната точка от царуването им? Отново да съзерцава високите, извисяващи се планини и стотиците дълбоки бездни помежду им, всяка от които вход към царството на Алекстраза. Изминали бяха безчет векове от онова време и Крас винаги тъжеше за отминаването Епохата на драконите.

„Може би, ако успея да я убедя... ще ме пусне да видя драконовите земи за последен път... преди да реши какво да ме прави.“

Огромният Тиранастраз се носеше безпрепятствено през гладките и високи тунели. За момент Крас му завидя, защото му предстоеше да говори с обичната си кралица, а щеше да му се наложи да го стори в това мизерно смъртно тяло. Безкрайно обичаше по-слабите раси и ценеше времето си сред тях, но сега, когато може би поставяше самото си съществуване на карта, Крас щеше да се чувства по-добре в истинската си форма.

Внезапно пред тях се появи ярка, но успокояваща светлина. Червеникавият блясък стопли Крас отвътре, а после и отвън, когато приближиха, и го накара да си мисли за детството. Бледи спомени за живота му танцуваха в неговата глава и за първи път от пристигането си в тази епоха, драконовият магьосник почти успя да се почувства цял.

Накрая стигнаха до източника на прекрасната светлина — отвора на огромна пещера. Тиранастраз коленичи пред нея, склони глава и изтътна:

— С твое позволение, любов моя, живот мой.

— Винаги — отвърна глас, едновременно могъщ и нежен. — За теб винаги.

Крас почувства бодване на ревност, но знаеше, че онази, която проговори, го бе обичала не по-слабо от левиатана до него. Кралицата на Живота раздаваше любовта си на всички — не само на своите консорти, но и на цялото ято. Всъщност тя обичаше всички живи същества по света, въпреки че тази обич нямаше да я спре да унищожи онези, които по някакъв начин заплашваха останалите.

А това бе нещо, което умишлено беше пропуснал да спомене на Ронин. Още в началото на Крас му бе хрумнало, че най-добрият начин да се избегне допълнителна вреда за времето би бил да се премахнат тези, които не са там, където се предполага да бъдат.

За да предпази историята от допълнителни изменения, на Алекстраз можеше да се наложи да убие и него, и човека-магьосник.

Но когато двамата с Тиранастраз влязоха, всякакви мисли за това какво би могло да се случи с него, изчезнаха, защото Крас съзря онази, която винаги щеше да доминира сърцето и душата му.

Прекрасната светлина, която изпълваше всеки ъгъл и цепнатина в огромната зала, се излъчваше от блестящия червен дракон. Алекстраза беше най-великата от нейния вид, два пъти по-голяма от титана, който Крас яздеше. Но въпреки това в масивната ѝ фигура се усещаше вродена нежност и докато магьосникът я гледаше, Кралицата на Живота деликатно премести едно крехко яйце от топлината на тялото си към една димяща дупка, където го настани на сигурно място.

Тя бе заобиколена от яйца. Това бе най-новото ѝ люпило, при това доста голямо. Всяко от тях беше само една стъпка високо — голямо по повечето стандарти, но миниатюрно в сравнение с майката, която го беше снесла. Крас преброи три дузини. Само половината щяха да се излюпят, а от тях едва половината — да израснат до възрастни дракони, но при расата му беше така — сурово начало, предзнаменуващо живот на слава и чудеса.

Около тази гледка като рамка цъфтяха растения, които не би трябвало да могат да съществуват при такива условия, особено пък под земята. Стените бяха покрити с увивни лиани и килими от лилави цветя. Златни лилии украсяваха земята около гнездото, рози и орхидеи обграждаха мястото, където лежеше самата Алекстраза. Всяко растение цъфтеше ярко, пиейки от величественото присъствие на Кралицата на Живота.

Кристално чист поток течеше през пещерата и женският дракон можеше да пие от него, ако пожелае. Тихото бълбукане добавяше за спокойствието на мястото.

Тиранастраз сведе глава, за да може дребният му ездач да слезе. Без да изпуска Алекстраза от поглед и за миг, драконовият магьосник пристъпи по каменния под, после коленичи.

— Кралице моя...

Но вместо да му обърне внимание, тя се извърна към огромния мъжкар, който го беше довел:

— Тиран, би ли ни оставил сами за миг?

Бегемотът отстъпи от залата без звук. Кралицата на Живота премести погледа си върху Крас, ала също не проговори. Той стоеше коленичил пред нея, чакайки знак, че го е познала, ала уви, напразно.

Неспособен да понесе повече тишината, най-накрая той изстена:

— Кралице моя, свят мой, възможно ли е точно ти, от всички живи същества, да не ме познаваш?

Тя го изучаваше през премрежени клепащи, а после отговори:

— Разпознавам това, което чувстваш, и знам какво е. Именно заради това обмислих внимателно историята, която си разказал на другите. Вече съм решила какво трябва да бъде сторено, ала има още един, който трябва да бъде включен в тази ситуация, защото неговото царствено мнение е също толкова важно за мен, колкото моето собствено... Ах, ето го и него!

От един друг вход се появи възрастен мъжкар, съвсем малко по-дребен от Тиранастраз. Новодошлият се клатеше, сякаш всяка стъпка му костваше усилия. С избелели люспи и уморени очи, първоначално той изглеждаше много по-стар от консорта на Алекстраз... докато магьосникът внезапно не осъзна, че не възрастта бе покосила по този начин дракона, а някаква неизвестна болест.

— Ти... ме призова... моя Алекстраз.

Когато Крас чу гласа на отслабения гигант, светът му отново се обърна с главата надолу. Той се изправи с препъване и отстъпи назад от мъжкаря с нескрито удивление.

Кралицата на Живота забеляза реакцията му, макар погледът ѝ да остана насочен към новодошлия:

— Да, пожелах да присъстваш. Прости ми, ако усилието ти е коствало твърде много.

— Няма... нищо, което не бих направил за теб, любов моя, свят мой.

Тя посочи магьосника, който все още стоеше като ударен от мълния.

— Това е... Как се наричаш всъщност?

— Кор... Крас, кралице моя. Крас.

— Крас? Нека е Крас тогава... — Тонът ѝ подсказваше, че внезапният му избор на нови имена точно в този момент я забавлява. Тя отново се обърна към болния левиатан. — А това, Крас, е един от моите най-обични поданици и най-новият ми консорт, към когото вече се обръщам с голямо упование за съвет. След като си един от нас, трябва да си чувал за него. Името му е *Кориалстраз*...

Двамата яздеха по разширяващата се горска пътека и Малфурион най-накрая започваше да вярва, че са се отървали от всички възможни

преследвачи. Беше избрал маршрут, който преминаваше през скали и други места, където лапите на нощните саблезъби не оставяха следи, с надеждата, че ако някой ги търси, скоро ще потегли в грешна посока. Затова им отне доста повече време, отколкото нормално му трябваше, за да се добере до мястото, където се срещаша с Ценариус, но Малфурион реши, че трябва да поеме риска. Все още не знаеше какво ще си помисли господарят на гората за това, което е сторил ученикът му.

Когато приближиха мястото за срещи, друидът забави котката си. Брокс направи същото, макар и малко по-тромаво.

— Спираме ли? — изсумтя оркът, оглеждайки се наоколо без да вижда нищо друго, освен дървета. — Тук?

— Почти. Още само няколко минути. Скоро трябва да видим дъба.

Въпреки че се приближаваха към целта си, нощният елф всъщност се чувстваше все по-напрегнат. В един момент му се стори, че усеща наблюдаващи ги очи, но когато се огледа, не видя нищо, освен спокойната гора. Осъзнаването, че животът му се е променил завинаги, все още беше разтърсващо. Ако Лунната стража разбереше кой е, рискуваше да бъде прогонен — най-ужасното наказание, което може да бъде наложено на нощен елф, изключвайки смъртта. Народът му щеше да му обърне гръб и завинаги да го бележи като мъртъв, макар още да дишаше. Никой нямаше да контактува с него или дори да среща погледа му.

Дори Тиранде или Илидан.

А когато остави преследвачите им да се изправят срещу онова демонично създание, което Брокс бе нарекъл „адска хрътка“, само бе удвоил престъплението си. Ако чудовището беше наранило или убило някой от групата, Малфурион нямаше да има шанс да поправи стореното... За да се влошат нещата още повече, щеше да е виновен и за смъртта на невинни сънародници. Но какво друго можеше да направи? Единственият му друг избор включваше това да предаде Брокс на Лунната стража... и в крайна сметка на замъка Блек Руук.

Дъбът, който търсеше, внезапно се появи пред него и така даде на Малфурион възможността да не мисли повече за своите проблеми. На всеки друг дървото би изглеждало съвсем обикновено, но за него то бе древен страж, един от онези, които служеха на Ценариус по-дълго

от обичайното. Дъбът имаше висок и дебел ствол с набръчкана кора. Надживял безброй други от собствения си вид, той беше безмълвен свидетел на хиляди поколения мимолетни животи.

Дървото позна Малфурион и листата в широката корона леко се разтърсиха, въпреки липсата на вятър. Това бе древната реч на дърветата и нощният елф се почувства удостоен с висока чест, защото Ценариус още в началото го беше научил да разбира част от нея.

— Брокс... трябва да те помоля за услуга.

— Дължа ти много. Кажи.

Малфурион посочи дъба и каза:

— Слез от пантерата и отиди до онова дърво. Докосни дънера с длан на мястото, където кората е съсухрена.

Оркът явно нямаше представа защо биха искали подобно нещо от него, но тъй като го молеше Малфурион, се подчини веднага. Подаде юздите на елфа и пристъпи към стража. Огромният войн се вгледа внимателно в дънера, после постави едната си едра длан където му беше посочил друидът.

Оркът изви глава, за да погледне към спътника си и запита:

— Какво да правя сега...

След това изръмжа изненадано, защото ръката му потъна в кората, все едно дънерът беше станал течен. Почти бе успял да я издърпа, когато Малфурион бързо му нареди да остане неподвижен.

— Не прави нищо! Просто стой! То се учи от теб. Ръката ти ще изтръпне, но това е всичко.

Това, което не започна да обяснява, беше, че изтръпването означава множество малки пипалца, които пробиваха плътта на орка. Дъбът се учеше от Брокс като се превръщаше, пък макар и за съвсем кратко, в част от него. Растение и животно се сляха в едно. Стражът щеше да запомни орка завинаги, независимо колко векове щяха да изминат.

Вените по врата на Брокс се издуваха диво — знак за нарастващото напрежение на война. Но за своя чест той остана неподвижен като дървото, а очите му бяха впити в мястото, където потъваше ръката му.

Внезапно залитна крачка назад, защото дъбът освободи ръката му също така изненадващо, както я беше погълнал. Брокс раздвижи пръстите си, огледа ги, дори ги преброи за по-сигурно.

— Сега пътят е отворен за нас — обяви Малфурион.

Оркът се метна отново на седлото и двамата потеглиха. Докато минаваха покрай дъба, елфът усети едва забележима промяна във въздуха. Ако не бяха получили разрешение, двамата с Брокс можеха да яздят из гората за вечни времена, без да открият поляната. Само тези, на които позволеше Ценариус, можеха да намерят пътеката между стражите.

Докато двамата напредваха, промените в обкръжението започнаха да стават по-очевидни. Появи се освежаващ хладен ветрец. По околните дървета накацаха и запяха птички. Самите стволоче се люлееха весело, в поздрав специално към нощния елф, който можеше да ги разбере. Обгърна ги чувство на спокойствие, толкова силно, че Малфурион даже забеляза лека усмивка на суровото лице на орка.

Стигнаха до стена от гъсти клони, която препречваше пътя им. Брокс погледна към друида, който му направи знак, че сега трябва да слязат. Когато и двамата го сториха, Малфурион насочи орка по тясна просека сред дърветата, която в началото не бяха забелязали. Следваха я в продължение на няколко минути, докато не излязоха на светла поляна, покрита с висока мека трева и ярки цветя.

Поляната на господаря на горите.

Ала фигурата наред кръга от цветя в центъра на поляната не можеше по никакъв начин да бъде сбъркана с Ценариус. Седнал в средата, мъжът скочи на крака при тяхната поява, а странните му очи се впиха в Брокс, сякаш виждаше призрак.

— Ти... — измърмори странникът към зеленокожия войн. — Не би трябвало да си тука...

Брокс не схвана забележката:

— Аз съм с него, магьоснико... и нямам нужда от позволениято ти.

Обаче огнекосото същество — Малфурион не можеше да каже коя е расата му — поклати глава и тръгна към орка, спирайки чак в края на пръстена. Хвърляйки нервен поглед към цветята, качулатият странник рече троснато:

— Това не е твоето време! Не би трябвало изобщо да съществуващ тук!

Изричайки това, мъжът вдигна ръцете си в поза, която се стори заплашителна на нощния елф. Спомняйки си, че Брокс бе употребил

думата „магьосник“, Малфурион бързо приготви собствено заклинание, предполагайки, че друидските умения ще му бъдат от по-голяма полза наред това свещено място, отколкото магията на странника.

Внезапно небето изтрещя и неспирният нежен бриз се превърна в ураганен вятър. Брокс и Малфурион отстъпиха няколко крачки, а магьосникът почти изхвърча във въздуха от силата, с която бе отблъснат от ръба на пръстена от цветя.

— Няма да търпя това в светилището си! — изгърмя гласът на Ценариус.

Малко встрани от цветната бариера вятърът събра листа, кал и други парчета от гората и ги завъртя в ураган. Малкият вихър бързо се уголеми и стана още по-яростен, докато листата и клоните не се превърнаха в извисяваща се фигура.

И когато вятърът утихна, Ценариус пристъпи от циклона, за да огледа Малфурион и другите.

— Очаквах повече от теб — отбеляза тихо към нощния елф. — Но това наистина са странни времена. — Той обърна взор към Брокс. — И сякаш с всеки изминал час стават все по-странни.

Оркът изръмжа предизвикателно по посока на полубога. Малфурион побърза да се намеси:

— Брокс, това е повелителят на гората, божественият Ценариус, този, при когото обещах, че ще те заведе.

Ветеранът се успокои малко, после посочи към закачуления магьосник:

— А онзи? И той ли е някакъв бог?

— Той е част от загадката — отвърна Ценариус. — Както, изглежда, и ти. — После се извърна към фигурата наред кръга: — Приятелю Ронин, имам чувството, че разпозна новодошлия.

Облеченият в роба заклинател не отвърна.

Полубогът поклати глава в явно разочарование.

— Не ти мисля злото, Ронин, но се случват твърде много неща, които аз и другите не разбираме и чувстваме, че не са на мястото си. Ти, липсващият ти спътник, а сега и този...

— Името му е Брокс — обясни Малфурион.

— Този Брокс — поправи се Ценариус. — Още едно създание, каквото никога досега не съм виждал. И как се появи Брокс, ученико

мой? Подозирам, че ще чуя поредната притеснителна история.

Елфът незабавно разказа как бяха спасили орка, като в процеса успя да поеме цялата вина върху себе си. Почти не спомена за Тиранде и Илидан.

Но Ценариус, много по-древен и мъдър от ученика си, разчете много от истината сред думите му:

— Казах ти, че твоята съдба и тази на брат ти ще поемат по различни пътища. Мисля, че сега сте стигнали до този разклон, независимо дали го съзнавате.

— Не разбирам...

— Това е разговор за друго време... — Внезапно полубогът пристъпи между Малфурион и Брокс, насочил взор към гората. Клоните на дърветата около поляната изведнъж се заклатиха силно. — А в момента времето не е нещо, с което разполагаме. По-добре се пригответе... включително и ти, приятелю Ронин.

— Аз? — попита недоумяващо магьосникът.

— Какво има, шан'до? — Елфът усещаше яростта на дърветата. Озареното от слънцето небе се изпълни с гръмотевици, а вятърът отново се усили. Върху величествената фигура на Ценариус падна сянка. Толкова дълбока и плътна, че Малфурион се притесни за учителя си.

Повелителят на гората протегна ръце, сякаш за да прегърне нещо, което никой друг не виждаше.

— Ще бъдем нападнати... и се страхувам, че дори аз може да не съм в състояние да ви опазя всичките.

Самотният адски звяр последва следата — нещо невъзможно за всяко друго животно — и вече надушваше не само миризмата на пляката си, но също и магията ѝ. Енергията, даваща живот на заклинанията, му служеше за храна дори по-добре от плътта, а както всички от своя вид, хрътката винаги беше гладна.

Смъртните създания не биха забелязали магията, скрита в дъба-страж, но демонът я надуши. С настървение се вкопчи в неподвижното дърво, а смъртоносните пипала се изстреляха и се вкопчиха в дебелия дънер.

Дъбът направи всичко възможно да се пребори с неочаквания враг. Корените опитаха да впримчат лапите на чудовището, но адският звяр ги избегна. Отчупени клони се спуснаха от височините като копия, ала ударите им по дебелината кожа бяха безполезни.

Когато нищо друго не помогна, от дъба излезе остър режещ звук, който се засилваше с всяка изминала секунда. Скоро достигна височина, недоловима за повечето живи създания.

Обаче за адския звяр звукът се превърна в агония. Демонът изскимтя и се опита да покрие главата си с лапи, ала същевременно отказа да отпусне хватката си върху пазителя. Двете създания започнаха да се борят със силата на волите си...

Все пак накрая чудовището надделя. Губещ все повече и повече от магическата си сила, дъбът взе да изсъхва, докато накрая не умря по същия начин, по който и лунните стражи, повален, докато изпълняваше дълга си след толкова хилядолетия защита на пътя.

Адският звяр разклати глава, а после подуши въздуха пред себе си. Пипалата алчно се протегнаха напред, но демонът остана на място. Поглъщайки древната сила на пазителя, създанието бе пораснало и сега се издигаше почти двойно над предишния си ръст.

След миг хрътката се промени. Обгърна я непрогледна черна аура. Скрито вътре в нея като в пашкул, чудовището се извиваше и гърчеше, сякаш се опитваше само да се разкъса.

И изглежда успяваше. Една глава, две глави, три, четири... после пет. Всяка правеше все по-големи усилия да се измъкне и дърпаше с всички сили. Последваха ги дебели вратове, яки рамене, а после мускулести гърди, тела и крака.

Подхранвана от богатата магия на древното дърво, адската хрътка се превърна в глутница. Огромното усилие отслаби за малко демоните, ала само след миг те се възстановиха напълно. Знанието, че напред ги очаква още храна, ги подтикваше да бързат.

Адската глутница затича към поляната на Ценариус.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

„Ти си добър слуга — каза Великият на лорд Ксавиус. — Наградите ти ще бъдат неизброими... всичко, което пожелаеш, ще ти го дам... всичко... всеки...“

С немигащите си изкуствени очи нощният елф коленичи пред огнения портал, попивайки множеството обещания на бога. Той бе най-облагодетелстваният от неговите слуги и щом пътят бъдеше отворен, щеше да получи чутовна сила.

Ала засега Аристократите се проваляха и пристигането на бога постоянно се отлагаше. Това обясняваше нарастващата нервност на съветника.

Двама други споделяха нервността му. Едната беше кралица Азшара, която копнееше не по-малко от него за деня, когато несъвършенството ще бъде унищожено и на света ще останат само нощните елфи — при това само най-добрите сред тях — които да управляват последвалия рай. Тя разбира се не знаеше, че в своята мъдрост Великият ще я направи жена на Ксавиус, но съветникът не очакваше да протестира, когато великолепият им бог ѝ го съобщи.

Другият, който се изнервяше от пълната липса на напредък, беше извисяващият се Хаккар. Винаги заобиколен от два адски звяра, Повелителят на хрътките надзираше магьосниците и им посочваше грешките в заклинанието, прибавяйки своята мощ където бе необходимо.

Но дори с неговото мистично познание, чак напоследък бяха успели да постигнат някакъв незначителен напредък. Най-сетне Хаккар и питомците му не стояха самотни сред нощните елфи. Вече им правеха компания трима други рогати гиганти, които изпълваха съветника с въодушевление. Поне три метра високи, те се извисяваха над Аристократите като кули.

Това бяха помазаните избраници на бога, небесни войни, чиято единствена цел беше да изпълняват заповеди независимо от цената. Макар всеки един да бе странно слаб, облечените в бронзова броня

фигури не срещаха затруднения да носят масивните си овални щитове и пламтящи боздугани. Изпълняваха буквално всяка заповед и се подчиняваха на съветника също толкова всеотдайно, колкото и на Хаккар.

Скоро щяха да станат и повече. Докато Ксавиус отстъпваше от портала, видя поредния проблясък. Разцъфтяваше, ставаше все по-голям, за да изпълни накрая изрисувания по пода кръг, над който се носеше. Издуваше се, докато... през него се появи нов адски пазач, както Хаккар наричаше тези достойни войни.

В мига, когато пристъпи в смъртния свят, новодошлият наклони страшната си глава в знак на уважение първо към Повелителя на хрътките, а после и към Ксавиус.

Хаккар заповяда на война да се присъедини към предшествениците си. След това се обърна към съветника и посочи четиримата:

— Великият изпълни първото сси обещание към теб, лорд ноцен елфе! Ззаповядай им! Те сса твои, зза да правиш каквото поисскаш сс тях!

Ксавиус знаеше точно какво да прави с тях.

— Така, както те са подарък за мен, ще послужат най-добре като дар за кралицата! Ще ги превърна в почетна стража на Азшара!

Повелителят на хрътките кимна одобрително. И двамата знаеха колко е важно да бъде доволна кралицата на нощните елфи, а също и тайните желания на съветника.

— Най-добре ще бъде ссам да й поднессеш подаръка, лорд ноцен елфе! Работата ще продължи и докато те няма. Ще ссе погрижа за това!

Мисълта сам да подари Пазачите на кралицата допадна на Ксавиус. С поклон към Хаккар, съветникът щракна с пръсти и поведе четиримата гигантски войни извън залата. Знаеше точно къде може да намери Азшара по това време.

Докато съветникът излизаше, Повелителят на хрътките наблюдаваше напрегнато нощния елф, а каменните му очи блестяха ярко.

Макар че лорд съветникът спеше съвсем малко — всъщност почти никак напоследък — като кралица на елфите, Азшара имаше привилегията да почива, когато пожелае. Все пак трябваше да бъде свършена във всеки възможен аспект, особено по отношение на красотата. Владетелката на нощните елфи почти винаги прекарваше деня в сън, избягвайки грубата и изгаряща слънчева светлина.

Затова в началото Азшара не прие радушно нахлуването на една от слугините ѝ. Жената веднага падна на колене край изпълващото почти цялата стая легло на кралицата, като се мъчеше да се скрие зад балдахина.

С вяло махване на ръката Светлината на Светлините показва на слугинята, че може да говори.

— Господарке, простете на недостойната, но лорд съветникът моли за аудиенция с вас и твърди, че е донесъл нещо, което може да ви заинтересува.

Азшара не можеше да си представи нещо, което в момента да желае дотам, че да изостави леглото си, дори заради съветника. Сребрилата ѝ коса се разливаше по възглавниците, докато тя обмисляше със стиснати устни дали да отпрати Ксавиус.

— Накарай го да почака пет минути — измърка накрая, докато се разполагаше в изкусителна поза. Добре запозната с вкусовете на Ксавиус, кралицата знаеше как най-добре да ги ползва. Съветникът можеше и да се мисли за превъзхождащ я по интелект, но като жена, Азшара имаше *своите* предимства. — А след това го пусни.

Слугинята не оспори решението на своята господарка. С присвити очи кралицата изгледа как тя излиза, а после грациозно се изтегна, планирайки срещата с главния съветник.

Младата слугиня се върна изнервена... но чак след като Ксавиус бе чакал няколко минути. Държейки главата си сведена, тя поведе съветника през дебелия, майсторски изографисани дъбови врати, които водеха към личните покои на кралицата.

Само няколко пъти бе посмял да я срещне тук, наред най-личното ѝ светилище. Ксавиус донякъде знаеше какво да очаква; Азшара щеше да изглежда свършена и изкусителна, без сякаш

изобщо да забелязва това. Това бе нейната игра и тя играеше добре, но той се чувстваше подготвен. Знаеше, че я превъзхожда.

И наистина, кралицата на нощните елфи лежеше с ръка зад главата си, а две облечени в коприна слугини стояха коленичили наблизо. В обсега на Азшара се намираще сребърен поднос със smaragdova гарафа за вино, а една полупълна чаша издаваше, че вече е опитала от изтънчената напитка.

— Скъпи мой лорд съветнико — каза тя нежно като дихание. — Сигурно имаш да ми казваш нещо от ужасяваща важност, за да искаш аудиенция в този час. — Тънкият блестящ чаршаф подчертаваше изящните ѝ форми. — Затова се постарях да се настаня колкото мога по-удобно.

С юмрук на сърцето той падна на едно коляно. След това, с поглед впит в пода, отвърна:

— О, Светлина на Светлините, Обично сърце на народа, благодарен съм Ви за предоставеното време. Скърбя, че Ви притесних точно сега, ала имам особено интересен подарък, наистина достоен за кралицата на нощните елфи и целия свят. Мога ли да Ви го покажа?

Ксавиус леко вдигна поглед и видя, че е приковал вниманието ѝ. Премрежените ѝ очи не успяваха да скрият растящото любопитство и нетърпение. Азшара помръдна леко върху леглото, а чаршафите се извиха около гърдите ѝ...

— Събуди интереса ми, скъпи мой Ксавиус. Ще те удостоя с честта да ми покажеш подаръка си.

Високият съветник се изправи и се обърна към вратите, след което щракна с пръсти.

От външната стая се чу удивено ахване и още две слугини се затичаха вътре, търсейки утеха и защита при своята господарка. Азшара се намръщи и приседна, почти оставяйки чаршафът да падне.

Четиримата страшни войни прекрачиха в спалнята на кралицата. Бяха толкова високи, че им се наложи да се наведат, за да не издерат рамката на вратата с рогата си. След като влязоха, застинаха в права редица, с щитове пред бронираните им гърди и боздугани вдигнати високо за поздрав.

Азшара се приведе напред, възхитена от гледката:

— Какво са те?

— Те за Ваши, кралице моя! Защитата на живота Ви е техен дълг и единствената им причина да съществуват! Вижте, Ваше величество, новите си пазители!

Съветникът видя, че наистина я е зарадвал. Великият щеше да изпрати през портала още небесни войни, но тези бяха първите и при това ѝ принадлежаха. В това бе цялата разлика.

— Колко прекрасно — измърмори тя и протегна ръка към една от слугините. Младото момиче веднага се протегна за короната на Азшара. Другите оформиха стена, която скриваше от Ксавиус и адските пазачи всичко, освен главата на кралицата.

— Колко подobaващо. Подаръкът ти е приет.

— Щастлив съм, че Ви доставих удоволствие.

Слугините отстъпиха. Сега кралица Азшара беше облечена в полупрозрачна рокля с цвят на скреж. Стана от леглото и грациозно пристъпи към извисяващите се фигури. Огледа всеки от тях, а шлейфът на роклята ѝ се носеше след нея по мраморния под. От своя страна адските пазачи стояха толкова неподвижно, че можеха да бъдат объркани със статуи.

— Има ли още?

— Скоро ще има.

Тя се намръщи.

— Толкова малко след толкова време? А как ще дойде самият велик бог през портала, ако не можем да допуснем тук повече от родството му наведнъж?

— Извличаме сила от Кладенеца колкото можем по-бързо, прекрасна моя кралице. Има противоречиви течения, външни реакции, влияние на други магьосници...

Като дете, протягащо се към новата си играчка, Азшара докосна леко с пръсти блестящата броня на единия от новите си телохранители. Чу се леко съскане. Кралицата отдръпна ръка, а на съвършеното ѝ лице бе изписано доволно изражение.

— А защо тогава не си отрязал Кладенеца от подобни външни намеси? Това ще направи задачата ви много по-проста.

Лорд Ксавиус отвори уста, за да обясни защо спецификата на магията на Аристократите няма да позволи такова нещо... и осъзна, че няма добър отговор. Предложението на Азшара беше добро... всъщност, направо неоченимо.

— Вие сте истинска кралица — изкоментира той накрая.

Златните ѝ очи впримчиха неговите собствени.

— Разбира се, че съм, скъпи ми съветнико. Винаги досега е имало, и винаги ще има само една Азшара.

Той кимна, останал без думи.

Кралицата се оттегли обратно към леглото си и се настани деликатно на ръба му.

— Ако няма нищо друго...

— Нищо... засега, кралице моя.

— При това положение предполагам, че имаш още работа за вършене.

Освободен по този начин, лорд Ксавиус се поклони ниско на повелителката си, а после отстъпи заднешком от покоите ѝ. Не се оскърби ни най-малко от тона или поведението ѝ, дори не се ядоса от пълния ѝ контрол над ситуацията.

„Да отрежем Кладенеца от външна намеса...“

Можеше да бъде сторено. Ако не от Аристократите самостоятелно, то с мъдрите съвети на Хаккар със сигурност. Повелителят на хрътките щеше най-добре да знае как да го направят. Щом употребата на Кладенеца бъдеше ограничена само до тези в двореца, силата, която Аристократите теглеха, щеше да бъде много повече...

А фактът, че отрязването на магията за останалата част от народа им ще предизвика небивала катастрофа, беше дребен проблем.

— Той определено е един от нас... по някакъв начин мога да усетя това така, както усещам себе си.

Тези думи вероятно бяха най-голямата ирония, изговаряна в историята на Азерот, или поне на Крас така му се струваше в момента. В крайна сметка идваха от дракона Кориалстраз, най-новият консорт на Алекстраз.

А също така и по-младото „аз“ на Крас.

Кориалстраз не успяваше да разпознае сам себе си, поне не на съзнателно ниво. Но това, че Алекстраз не го беше предупредила за истинската идентичност на новодошлия, повдигаше много въпроси.

Друг въпрос, вероятно свързан с останалите, беше какво е породило сегашното състояние на дракона. Макар паметта му да страдаше от големи загуби, Крас се съмняваше, че може да забрави болест като тази, от която страдаше по-ранната му инкарнация. Кориалстраз изглеждаше много по-стар и крехък от истинската си възраст. По-древен дори от Тиран, който бе живял няколко века повече.

— Какво друго ще кажеш за него? — запита го Алекстраза.

Другият дракон примижа към Крас.

— Той е по-стар от мен... Всъщност много стар. — Кориалстраз наклони глава. — Нещо в очите му... в очите...

— Какво за тях?

Големият мъжкар се отдръпна.

— Прости ми! Главата ми е размътена! Не съм достоен да остана в присъствието ти, поне в момента. Би трябвало да се оттегля...

Но тя не желаше да го пусне:

— Погледни го, приятелю мой. Отговори ми само на този въпрос: с малкото, което знаеш, би ли се доверил на думата му?

— Аз... да, моя Алекстраза, аз... бих.

Внезапно с Крас се случи нещо странно. Докато драконите говореха за него, той започна да се чувства по-силен, отколкото се беше чувствал изобщо от идването си в миналото насам. Не колкото би трябвало, но много по-близо до нормалното.

И не беше само той. Забеляза, че макар да го отричаше, по-младото му „аз“ също изглеждаше по-добре. Цветът се върна по люспите му и Кориалстраз започна да се движи с по-голяма лекота отпреди. Думите му вече не излизаха с хриптене.

Алекстраза кимна в отговор на думите на консорта си и каза:

— Това исках да чуя. За мен е от огромно значение, че чувстваш това.

— Има ли още нещо, което желаш от мен? Силите ми се възстановяват; това, че съм тук, че мога да съм ти от полза, явно ме ободрява.

Усмивката, която Крас така добре познаваше, се появи на гущеровите устни на драконовата кралица.

— Както винаги поетичен, обични ми Кориалстраз! Да... Искам много повече от теб. Знам, че ще бъде трудно, но искам да присъстваш, когато го заведа при останалите Аспекти.

С това тя успя да встрещи и двете версии на Крас. По-младата инкарнация заговори първа, изразявайки изненадата и на двамата:

— Ще пожелаеш събиране на Петимата? Заради него? Но защо?

— Защото има история, която те трябва да чуят. Ще ти я разкажа сега... а ти можеш да преосмислиш отговора си на това дали му вярваш.

Значи по-младото му аз най-накрая щеше да научи истината. Крас се подготви за шока на дракона.

Но както той бе изненадал Ронин, разказвайки история, която скриваше много от истината, така и драконовата кралица си спести някои подробности. Спомена аномалията и всичко останало, което Крас бе разказал на наблюдателя, но не разкри самоличността на магьосника. За консорта на Алекстраза той щеше да бъде просто още един от червеното ято, чийто ум е бил разкъсан от могъщите сили, които са го нападнали.

Самият Крас също не направи опит да се разкрие. Това бе Алекстраза — неговият живот, любовта му. Макар да беше неин съветник, тя все пак притежаваше мъдростта на един от Аспектите. Ако смяташе, че по-младото му „аз“ трябва да остане в неведение... кой бе той, че да спори?

— Впечатляваща история — измърмори Кориалстраз, а видът му говореше, че продължава да се възстановява. — Би ми било непосилно да го повярвам от всяка друга уста, освен твоята, кралице моя...

— Значи вярата ти в него намаля?

Очите на по-младия Кориалстраз срещнаха тези на по-стария. Дори да не се разпознаваше, сигурно чувстваше близкия дух.

— Не... не, вярата ми не е намаляла. Ако смяташ, че трябва да бъде отведен при другите... аз не мога да споря.

— Ще летиш ли тогава с мен?

— Но аз не съм един от Петимата... Аз съм просто... аз.

Кралицата на Живота се засмя леко — музикален звук, дори излизайки от дракон.

— И като такъв, си също толкова ценен, колкото всеки от нас.

Кориалстраз явно бе поласкан:

— Ако съм толкова силен, колкото се чувствам сега, с радост ще летя до теб и ще застана пред другите Аспекти.

— Благодаря ти... това е всичко, за което те моля.

Тя се наведе напред и за кратко опря муцуна в неговата.

Крас почувства странна ревност. Стоеше тук, наблюдавайки самия себе си как интимничи с Алекстраза, но го правеше отстрани. Искаше му се да може само за миг да смени мястото си с младия Кориалстраз, само за този конкретен момент да бъде отново самият себе си.

С последен, изпълнен с копнеж поглед мъжкарят се обърна и напусна залата. Когато краят на опашката му изчезна през прохода, на магьосника му се зави свят. Слабостта се завърна рязко и той залитна.

Щеше да се свлече, но изведнъж масивна люспеста опашка го обхвана нежно — Алекстраза го спаси от падане.

— Двете части се сляха в едно... поне за малко.

— Аз не... — Главата му се въртеше.

— Чувстваше се много по-добре в негово присъствие, нали?

— Д-Да.

— Иска ми се в този миг да бях Ноздорму. Той по-добре би разбрал това. Мисля... мисля, че в земното царство нито едно живо същество не може да съществува едновременно само със себе си. Доколкото разбирам ти и той черпите от един жизнен източник, тъй като сте едно. Когато сте далеч един от друг, сте намалени наполовина, но ако сте толкова близо, както преди малко, изтощението не е толкова силно. Помагате си взаимно.

Сгушен на сигурно място, Крас се възстанови достатъчно, за да обмисли думите ѝ.

— Значи затова го помоли да дойде с нас...

— Историята ти трябва да бъде разказана и това ще стане по-добре, ако той е наблизо. А що се отнася до неизречения ти въпрос — защо не разкрих истината пред него — то е заради това, което може да ми се наложи да сторя, за да поправа нещата.

Тонът ѝ стана мрачен, докато казваше последното, и така потвърди подозренията на Крас.

— Смяташ, че може да се стигне до момент, когато един от нас трябва да бъде премахнат от този период... дори това да значи смърт.

Левиатанът кимна с нежелание:

— Страхувам се, че да, любов моя.

— Приемам този избор. Знаех го от самото начало.

— Значи има само още едно нещо, което трябва да обсъдим, преди да се свържа с другите... и то е какво трябва да направим с другия, който дойде с теб.

Макар вътре в себе си да молеше Ронин да му прости, Крас не се поколеба в отговора си:

— Ако трябва да бъде сторено, той ще сподели съдбата ми. И той има близки, за които го е грижа. Би дал живота си за тях.

Кралицата на Живота кимна:

— Така, както повярвах на думите ти що се отнася до теб, така ще приема и мнението ти за него. Ако той приеме, също ще бъде премахнат. — Изражението на дракона се смекчи. — Знай, че това би ме натъжило завинаги.

— Не поемай върху себе си вината, кралице моя, сърце мое.

— Трябва да се свържа с останалите. За теб би било най-добре, ако ме изчакаш тук. На това място няма да се чувстваш чак толкова изцеден.

— За мен е чест, кралице моя.

— Чест? Та ти си мой *консорт*. Не мога да направя по-малко.

С опашката си тя го насочи към частта от гнездото близо до потока. Крас се настани в една естествена вдлъбнатина, която пое ролята на широк стол.

Драконовата кралица се придвижи към изхода, а после спря и с намек за угризение добави:

— Надявам се, че ще ти е уютно сред яйцата.

— Ще внимавам да не докосна нито едно. — Крас ясно съзнаваше ценността им.

— Сигурна съм в това, любов моя... особено след като знаеш, че са твои.

Тя го остави втрещен. Когато аленият гигант изчезна, погледът на Крас започна да се движи от едно яйце към друго. Като консорт, той разбира се бе оплождал своята партньорка. Много от децата му бяха израснали до възрастни дракони, донасяйки гордост на ятото.

Магьосникът удари юмрук в един камък, игнорирайки болката, която това глупаво действие му донесе. След всичко, което бе разкрил на Алекстраза, все пак беше запазил за себе си няколко важни факта. Като например предстоящото нахлуване на Пламтящия легион. Крас се страхуваше, че дори кралицата му, колкото и мъдра да беше, можеше

да се изкуши да си поиграе с историята... а това би могло да създаде още по-ужасяваща катастрофа.

Но по-лошо дори от това, драконовият магьосник беше неспособен да ѝ каже за бъдещето на собствения им вид — бъдеще, в което само малцина щяха да оцелеят... Бъдеще, в което повечето люпила щяха да умрат, преди да имат шанса да достигнат зрелост.

Бъдеще, в което самата Кралица на Живота щеше да се превърне в роб, а децата ѝ — в марионетки на расата завоевател...

ПЕТНАЙСЕТ

Адските зверове тичаха през омагьосаната гора, а муцуните им бяха вдигнати високо, докато магическата миризма се засилваше. Гладът ги тласкаше напред и огромните хрътки ръмжаха от нетърпение.

Но когато едната от тях прескочи някакъв повален дънер, клони от друго близко дърво се наведоха и обхванаха краката ѝ. Втори адски звяр, който тичаше по пътеката, усети как лапите му потъват във внезапно размекналата се почва. Трети се сблъска с избуял на пътя му храст, покрит с остри бодили, които се забиха в дебелината на кожата на демона и го изпълниха с невероятна агония.

Гората се събуди и оживя, за да защити себе си и своя господар. Атаката на петте чудовища се забави... но не спря. Огромни нокти разкъсаха впримчилите ги клони и ги отчупиха от дънерите. Друг адски звяр помогна на онзи, затънал в блатото, като го издърпа на твърда земя, преди да продължи напред. Гладът и яростта позволиха на оплетения в храста демон да се засили и да мине през него, макар това да остави кървящи рани по цялото му тяло.

Ловците нямаше да бъдат отделени толкова лесно от своята жертва...

— Шан'до! Какво е това?

Полубогът погледна надолу към ученика си, но в очите му нямаше обвинение.

— Хрътките, за които ми разказа, са те проследили тук.

— Проследили? Невъзможно! Имаше само една и тя...

Брокс го прекъсна, но ръмжащият му глас не предложи утеха:

— Адските зверове... те са тъмна магия. Където е имало един... може да се появят и повече, ако се нахранят добре... виждал съм го...

— Близък приятел и могъщ защитник е паднал — рече Ценариус, а вниманието му се върна към гъстите гори пред тях. — В

себе си носеше древна и могъща магия, ала тя го е направила поподатлив на злото, вместо да го защити.

Оркът кимна:

— Значи сега единият е много — Брокс инстинктивно се пресегна към гърба си, но обичната му бойна брадва не го чакаше там. — А аз нямам оръжие.

— Ще бъдеш въоръжен. Бързо намери паднал клон с дължината на предишното ти оръжие.

Оркът изпълни заповедта. Донесе на полубога масивен клон, който после по заръка на Ценариус постави между него и Малфурион.

— Коленичи пред него, ученико мой. Ти също, воине. Малфурион, постави ръцете си върху клона, а после му позволи да положи длани върху твоите. — Когато те изпълниха казаното, господарят на гората заповяда: — Сега, воине, изчисти ума си от всичко друго, освен оръжието. Мисли само за него! Бързината е от огромно значение! Малфурион, ти трябва да отвориш ума си и да позволиш на мислите му да доплуват до твоите. Ще ви дам следващите указания, когато направите това.

Нощният елф изпълни всичко. Прочисти мислите си, както неговият шан'до го беше научил преди, а после се протегна с ума си, за да се свърже с орка.

Веднага го нападна първична сила, която грубо си проправи път в ума му. Малфурион почти я отхвърли, но после се успокои. Прие мислите на Брокс и остави образът на желаното от него оръжие да приеме нужната форма.

„Виждаш ли го, ученико? — долетя гласът на Ценариус. — Чувстваш ли го, усещаш ли линиите, които го оформят?“

Елфът го направи. Почувства и връзката на орка с оръжието и как то бе за него не толкова сечиво, колкото истинско продължение на война.

„Прокарай ръце по дървото и дръж постоянно образа в главата си. Следвай естествените извивки и ги насочи в желаната форма...“

С ръцете на Брокс върху неговите, Малфурион започна да прокарва пръсти по клона. Докато го правеше, чувстваше как дървото омеква под докосването му, а после изменя формата си.

Постепенно под неговите насоки върху тревата се появи брадва с дебело острие, изцяло създадена от дъбово дърво. Малфурион я

виждаше как се оформя, почувства удоволствието от създаването на оръжие, досущ като онова, което беше загубил, когато го плениха нощните елфи...

Младежът се напрегна. Това бяха емоциите на орка, не неговите. Бързо ги отхвърли и се концентрира върху последните детайли — извивката на дръжката и остротата на режещия ръб.

„Делото е готово — намеси се Ценариус. — Върнете се при мен...“

Нощният елф и оркът се отдръпнаха. За кратък миг се гледаха в очите. Малфурион се зачуди дали Брокс е усетил някои от неговите мисли, ала зеленокожото създание не издаде по никакъв начин какво става в главата му.

Между тях лежеше гладко полираното отражение на желанията на Брокс, макар че дори нощният елф се чудеше как ли дървеното острие ще издържи повече от два удара.

В отговор на този неизказан въпрос господарят на горите протегна ръце... и внезапно брадвата се озова между тях. Ценариус огледа оръжието със златните си очи:

— Нека винаги намира целта си и винаги пази своя господар. Нека бъде умело използвана за целите на живота и справедливостта. Нека добавя към силата на война, който я носи, и от своя страна, да добива сила от него.

Докато полубогът говореше, около брадвата се появи синкаво сияние. Светлината потъна в дървото и прибави странна лъскавина към творението на елфа.

Накрая Ценариус подаде оръжието на Брокс:

— Твоя е. Ще ти служи добре.

С широко отворени очи, посивяващият орк прие подаръка, а после замахна с него напред и назад, изпробвайки качеството му.

— Балансът... перфектен е! И я усещам... като част от ръката си! Но ще се строши...

— Не — прекъсна го господарят на гората. — В добавка към работата на Малфурион, сега тя носи и моята благословия. Ще откриеш, че е по-силна от всяко оръжие, изковано от смъртен. Можеш да ми вярваш.

Що се отнася до нощния елф, той не потърси оръжие, нито пък искаше нещо като това, което сега държеше оркът. Макар да знаеше, че

демоничните зверове се хранят с магия, той разбираше, че шансовете му са по-големи със заклинания, отколкото с оръжие, което едва умее да върти. Вече имаше някои идеи как да ползва таланта си, без той да става причина за поражението му.

И така тримата се изправиха срещу приближаващите демони.

Кошмарите от близкото минало на Ронин се завръщаха, за да го тормозят отново, но този път въплътени в реалност. Адските хрътки, предвестниците на Пламтящия легион, вече се намираха тук, в света на смъртните. Възможно ли бе безкрайните армии от рогати огнени войни да изостанат?

Крас му беше дал да разбере колко страшно може да се окаже да се обвържат още повече със ставащото в миналото. Това, което им изглеждаше като победа, можеше да се окаже краят на бъдещето, което познаваха. За да опази живота на тези, които обичаше, Ронин трябваше да остане безучастен.

Ала когато първият адски звяр скочи насред поляната, тези благородни мисли изчезнаха от ума му.

Около полубога ехтяха гръмотевици, когато той пристъпи напред да посрещне демоничните хрътки. Копитата му разтърсиха земята и дори отвориха лека цепнатина. Той приближи ръце и когато ги срещна, проблесна светкавица.

След това Ценариус хвърли към най-близкия демон нещо, подобно на миниатюрно слънце. Вероятно полубогът само изпробваше силите на своя опонент или пък подценяваше издръжливостта му, защото хрътката протегна напред и двете си пипала и вместо магията да удари целта си... просто беше *погълната*.

Чудовището се поколеба, разтрепери се... и внезапно на мястото му се появиха две еднакви създания.

Те скочиха към бога-елен с протегнати нокти, за да изсмучат великата му магия. Ценариус хвана първото с една ръка и го задържа неподвижно, а демонът взе да се гърчи лудешки, ала другият се вкопчи в бога и пипалата затърсиха плътта му. Тримата паднаха на земята в хаос от преплетени тела.

„Никога не са правили това!“

Самият Ронин не беше срещал адски зверове, но беше изучавал трупове им и чел цялата събрана за тях информация. Беше чувал за няколко редки случая, в които хрътките се бяха умножавали, но само след поглъщане на магия и дори тогава процесът бе описан като бавен и мъчителен.

„Сигурно е заради древните сили, които ползва Ценариус. Пък и самата гора... толкова е богата и могъща, че създанията стават дори още по-силни от нея...“

Човекът потрепери, знаейки, че магията винаги е била най-полезното му сечиво. Можеше, разбира се, да се бие и с ръце, но нямаше оръжие и се съмняваше, че Ценариус ще му даде толкова точно в момента. Освен това срещу тези същества уменията му с меча нямаше да са достатъчни. Ронин се нуждаеше от магията си.

Когато Ценариус ги бе довел за първи път на поляната, магьосникът беше открил, че не може да направи никакво заклинание. Господарят на гората бе омагьосал ума му и така двамата му „гости“ оставаха под контрол. Но Ронин почувства как преградата пада в мига, когато полубогът почувства приближаващата опасност. Явно кентавърът не бе искал да го наранява; просто се грижеше за гората и света си.

Но дори да откажеше да се подчини на заръките на Крас, Ронин не знаеше дали ще може да направи нещо с нововъзвърналите се сили. Демоните със сигурност щяха с удоволствие да поемат магията му, така както жадуваха за силата на толкова много магьосници, изсмукани живи в бъдещата война срещу Легиона.

Адските зверове притиснаха враговете си и в процеса се приближиха още по-близо до него. Ръцете му се стиснаха в юмруци и думите на силата се оформиха на езика му.

Но при все това... той не предприе нищо.

Докато Ценариус и двете хрътки се бореха, други две чудовища се нахвърлиха върху Брокс. Огромният воин ги посрещна с боен вик, който накара единия демон да спре неуверено. Оркът използва това колебание в своя полза и замахна с цялата си сила към врага.

Омагьосаната брадва се заби дълбоко в крака на звяра и откъсна три ноктести пръста с такава лекота, все едно режеше въздух. Гнусната

зеленикава течност, която минаваше за кръв при мнозина от демоните, се разля върху тревата и прогори стръковете като киселина.

Раненият демон изскимтя и се препъна на една страна, но другарят му продължи напред и се хвърли върху Брокс. Все още опитвайки се да си върне равновесието след първия замах, той едва успя да се спаси, като заби дръжката на брадвата в гърдите на скачащото изчадие.

Звярът издиша рязко, ала това не го забави. Той падна върху орка и почти го смаза под огромното си тяло.

Що се отнася до нощния елф, чудовището, изправило се срещу него, се протегна лакомо с вампирските си пипала. Малфурион се концентрира, опитвайки се да мисли по начина, по който би го направил Ценариус, и си спомни всичко, на което го беше учил полубогът — как да вижда природата едновременно като оръжие и съюзник.

Пред зора му изскочи пристигането на кентавъра преди малко и елфът веднага създаде от лекия вятър ръмжащ циклон, който обгърна чудовищното изчадие. Злокобните пипала се размахаха във всички посоки, опитвайки се да засмучат нещо, но магията на Малфурион само бе подсилила естествения природен процес и демонът не намери какво да погълне.

С махване на дясната си ръка, нощният елф помоли околните дървета да му дарят всички листа, които са им излишни. Поиска го само от най-силните, но се нуждаеше от тях бързо и в голямо количество.

В миг от короните на извисяващите се гиганти се спуснаха стотици листа — всичко, без което можеха да оцелеят. Малфурион незабавно използва друг повей на вятъра, за да ги отведе към циклона.

Вътре в него демонът продължаваше неотклонно да намира към жертвата си. Вихърът се движеше с всяка стъпка на звяра, задържайки го в центъра си.

Листата се изсипаха вътре и се завъртяха все по-бързо и по-бързо, докато се увеличаваше броят им. В началото чудовището не им обърна внимание, защото какво са няколко дребни пращинки във вятъра за един толкова могъщ звяр, ала после първият остър ръб го поряза по муцуната и от нея потече кръв.

Създанието замагна ядосано към наглото листо, само за да получи нови порязвания по лапите, главата и тялото. Вятърът стана още по-силен и сега всеки ръб се превръщаше в добре наточено острие, което прерязваше и се забиваше навсякъде, където докоснеше звяра. Зеленикавата слюз потече по тялото му и замъгли неговото зрение.

Ценариус и двамата му нападатели сега се биеха далеч от останалите. Величественият рев на господаря на гората не отстъпваше на ръмженето на демоните. Кентавърът сграбчи предния крайник на звяра, който се бе вкопчил в него, и с един замах го пречупи. Демонът изквича, а пипалата му отпуснаха захвата си и се размахаха неистово.

Временно отгървал се от заплахата, Ценариус се концентрира върху другия звяр. Изражението му се смрачи, а очите му блеснаха яростно. Внезапно от тях избликна светлина, която обви демона. Лакомите пипала на създанието алчно се вкопчиха в нея и започнаха да я поглъщат, искайки още.

Ала пред него не беше обикновен магьосник. Обкръжен от страховита синя аура, Ценариус усили атаката си, като по този начин даваше на врага си това, което иска... но твърде бързо и в такова огромно количество, че дори демонът не можеше да го поеме цялото.

Адският звяр се изду, уголемявайки се като мях, изпълнен с вода. За момент изглеждаше все едно ще се раздели надве... но силите, които вече бе погълнал, бяха по-големи от неговите възможности да ги контролира.

Чудовищната хрътка се взриви, а върху поляната заваляха вонящи парчета.

Засега Ронин имаше късмет. Нито един адски звяр не бе понечил да го нападне. Стоеше в центъра на поляната с надеждата, че силата ѝ ще го предпази от необходимостта да решава дали да използва уменията си.

Видя как Брокс се отскубна от чудовището, което почти го беше премазало. Ветеранът сякаш държеше нещата под контрол, въпреки двамата си опоненти. Ала докато го гледаше, Ронин внезапно бе сполетян от ужасна мисъл.

Още в началото се беше примирил, че ако двамата с Крас не могат да бъдат върнати обратно в своето време, вероятно би било най-добре да умрат, за да предотвратят бъдещи изменения в историята. Това, което не беше очаквал обаче, бе самотен оркски войн също да попадне в тази епоха.

И докато наблюдаваше гърба на Брокс, Ронин започна да мисли за друг тип магия. Насред хаоса на битката сигурно щеше да остане незабелязана и щеше да премахне още една заплаха за времевата линия.

Ала ръката му потрепери и магията, оформяща се в ума му, се стопи. Ронин почувства срам. Народът на Брокс се беше превърнал в съюзник, а този орк се бореше, за да спаси не само себе си, но и останалите, *включително* и него самия.

Всичко, казано от Крас, подтикваше Ронин бързо да елиминира война и да се оправя с последствията по-късно, но колкото повече гледаше как оркът се бие рамо до рамо с нощния елф — друга съюзническа раса от бъдещето — толкова повече човекът съжаляваше за моментната си лудост. Това, което му бе минало през ума, сега му се струваше не по-малко ужасяващо от зверствата, извършени по негово време от Легиона.

Но също тъй не можеше повече да стои и да бездейства...

— Съжалявам, Крас — измърмори и призова нова магия. — Наистина съжалявам...

Закачуленият магьосник си пое дълбоко въздух и се загледа към единия от двата адски звяра, които нападаха Брокс. Спомни си заклинанията, които му бяха от полза срещу Пълчищата и другите нечовешки слуги на Легиона. Трябваше да го направи така, че чудовището да няма време да изсмуче силата от магията му.

Далече вдясно Ценариус най-сетне се отърва и от другия, оцелял до момента изрод. С един безполезен крайник демонът вече не можеше да се задържи за него. С напрегнати мускули полубогът се изви и задържа звяра над главата си, а после с вик на триумф го хвърли високо над върховете на дърветата сред очакващата го гора.

Ронин призова магията си.

Надяваше се да удари звяра, който си беше набелязал, и да го нарани поне дотам, че Брокс да може да довърши работата. Това, което постигна обаче, бе далеч отвъд най-смелите му мечти.

Пред него се появи невидима стена от сила, която накара самия въздух да затрепти лудешки, а после се понесе бърза като вятъра към целта си. Разширяваше се с всеки метър напред и само за едно мигване изпълни цялата поляна.

Стената премина през Брокс и нощния елф без дори да я усетят, но за трите демона, оказали се на пътя на отприщената от Ронин стихия, не беше така. Адските зверове нямаха време да реагират и да изпратят гладните си пипала напред. Бяха като комари пред бушуващ пламък.

Когато силовата стена мина през тях, демоните се подпалиха. Магията ги разяде от муцуната до задните крака и докато зверовете се свличаха, от всеки се вдигаше облаче прах. Единият дори успя да изквичи за последно, ала единственият звук, който му отговори, бе тихият вятър, подел останките на злокобните чудовища.

Сетне тишината отново се възцари над поляната.

Брокс изпусна брадвата си, а широката му, увенчана с бивни уста беше широко отворена в явно неверие. Малфурион гледаше ръцете си, все едно по някаква причина те са отговорни за станалото, а после се обърна към Ценариус, мислейки, че Полубогът е направил чудото.

Ронин премигна на няколко пъти, докато се убеди, че очите му не го лъжат. Със закъснение си спомни битката срещу бронираните нощни елфи — когато Крас се беше оказал учудващо слаб, а той самият бе постигна неща, на които не мислеше, че е способен.

Ала радостта от невероятната победа изчезна без следа, когато гърбът му се разкъса в ужасна агония. Усети как нещо го разкъсва отвътре, сякаш бе засмукана самата му душа...

Засмукана?

Въпреки смразяващата болка Ронин разбра какво се случва. Друг адски звяр незабелязано се беше появил изотзад и търсеше магия, с която да закуси.

Човекът си спомняше с ужасяваща острота какво се случва с хванатите по този начин магьосници. Помнеше ужасяващите черупки, донесени в Даларан, за да бъдат изследвани.

И сега щеше да се превърне в точно такава изсушена обвивка...

През мъглата на ужаса смътно дочу гласовете на орка и елфа. Страхът му за самия него включи и тях. С това, което изсмукваше от него, адският звяр щеше да е достоен противник и на двамата.

Да избяга... Само това искаше Ронин. *Където и да е...*

И тогава болката се стопи, заменена от тежка, но успокояваща вкочаненост, която се разли по цялото му тяло и угаси пожара като прилив. Ронин прие промяната с благодарност и остави безчувствеността да го обгърне изцяло...

Да го погълне.

Не за първи път Тиранде се промъкваше през тихите коридори на огромния храм — покрай безбройните спални на спящите послушници, стаите за медитация и местата за обществена молитва — и се насочи към прозореца близо до главния вход. Яркото слънце почти я заслепи, но тя се насили да огледа празния площад навън, търсейки нещо, което все пак вероятно нямаше да види.

Едва бе погледнала навън, когато дрънченето на метал я предупреди за приближаващ страж. Суровото изражение на другата елфа се смекчи, когато разпозна коя е:

— Пак ти! Сестра Тиранде, наистина трябва да останеш в стаята си и да поспиш малко. Не си почивала от дни, а сега се излагаш и на риск. Приятелят ти ще се оправи. Сигурна съм.

Стражът имаше предвид Илидан, за който Тиранде също се безпокоеше, но това, от което послушницата наистина се страхуваше, бе приятелят ѝ да се завърне, водейки след себе си безпомощния орк и собствения си брат като затворници. Не вярваше, че близъкът на Малфурион би го предал, но ако лорд Рейвънкрест заловеше двете си жертви, какво можеше да направи Илидан?

— Съжалявам... Просто не мога да затворя очи, сестро. Моля те, прости ми.

Пазачката се усмихна съчувствено:

— Надявам се той да осъзнава колко силно те е грижа за него. Времето за твоя избор бързо приближава, нали?

Думите ѝ смутиха Тиранде повече, отколкото показваше. Мислите и действията ѝ откак тримата бяха освободили Броксигар бяха показали ясно накъде клонят предпочитанията ѝ, ала тя все още не искаше да вземе окончателното решение. Не, тревогите ѝ бяха породени просто от обичта на един приятел от детинството към другия.

Така поне беше на теория...

Изведнъж чуха дрънченето на метал и съсък на нощни саблезъби. Тиранде веднага се хвърли покрай стреснатата жена и се насочи към стълбите на храма.

Групата на лорд Рейвънкрест, която точно влизаше в площада, изглеждаше доста очукана. Самият благородник май беше в добро настроение и сякаш бе доволен от нещо, ала много от войните му имаха по-мрачен вид и непрекъснато се споглеждаха, все едно споделяха някаква тайна.

Нямаше следа нито от Малфурион, нито от Броксигар.

Отдясно на самия лорд Рейвънкрест, Илидан яздеше горд и високо изправен. Изглеждаше най-доволен от цялата група и ако това задоволство произлизаше от спасяването на брат му от залавяне, Тиранде не можеше да го обвинява за него.

Без да осъзнава какво прави, младата жрица пристъпи на улицата. Присъствието ѝ улови вниманието на лорд Рейвънкрест и той се усмихна мило, махайки на Илидан. Братият командир прошепна нещо на ухото на брата на Малфурион, а после вдигна ръка заповедно.

Войниците спряха. Илидан и Рейвънкрест насочиха пантерите си към нея.

— И ако това не е най-прекрасната от слугините на Майката Луна! — обяви командирът. — Чудесно е, че чакаш завръщането ни, въпреки късния час! — Той погледна към Илидан, който изглеждаше притеснен. — Много мило, не мислиш ли?

— Да, господарю...

— Трябва да отидем в замъка Блек Руук, сестро, но мисля че мога да отделя няколко мига за вас двамата.

Тиранде усети как бузите ѝ потъмняха леко, а Рейвънкрест подкара пантерата си към другите от отряда. Илидан скочи от седлото и пристъпи към нея, а после хвана ръцете ѝ в своите:

— Те са в безопасност, Тиранде... а лорд Рейвънкрест ме взе под крилото си! Бихме се с ужасяващ звяр и аз го спасих от смърт. Унищожих чудовището със собствената си сила!

— Малфурион е избягал? Сигурен ли си в това?

— Разбира се, разбира се — отвърна той превъзбудено и отхвърли с ръка всякакви други въпроси за брат си. — Най-накрая открих съдбата си, не разбираш ли? Лунната стража ме игнорираше,

ала аз убих звяр, който бе по-косил трима от техните, включително един от най-силните им магьосници!

Послушницата искаше да чуе повече за Малфурион и орка, но беше явно, че мислите на Илидан са обсебени от собствения му успех. Тиранде можеше да разбере това, след като го беше виждала как работи неуморно, за да постигне славното бъдеще, което всички му предричаха.

— Много се радвам за теб Илидан. Страхувах се, че ученията на Ценариус не са ти интересни, но щом си успял да спасиш лорд Рейвънкрест с тях, когато собствените му войници са били безпомощни, значи...

— Не разбираш! Не ползвах бавните и досадни заклинания, които обичният шан'до на Малфурион се опитва да ни показва непрекъснато! Направих го с добрата традиционна магия на нощните елфи, при това през деня! Беше страшно ободряващо!

Бързото му отхвърляне на друидския път не изненада Тиранде. От една страна тя се радваше, че се е справил със свои сили в такъв опасен момент. От друга обаче, това беше знак за увеличаващите се разлики между близнаците.

И още една тема за обмисляне в и без това изтормозения й ум.

Зад Илидан лорд Рейвънкрест учтиво прочисти гърлото си.

Братът на Малфурион се оживи.

— Трябва да тръгвам, Тиранде! Ще ми покажат апартамента ми в замъка, а после трябва да помогна в организирането на по-голям отряд, който да прибере мъртвите зверове и телата на всички останали!

— Тела? — Беше разбрала, че някои от лунните стражи се умрели заради някакво чудовище, но чак сега осъзна, че са се върнали само хората на Рейвънкрест. И че групата, тръгнала преди тях след Малфурион, е била напълно изклана.

Ужасът от това я накара да потрепери... особено като си спомни, че и братът на Илидан е бил там.

— Чудовищата изстребиха преследвачите почти до крак, Тиранде, не си ли чула? — Гласът на Илидан звучеше почти радостно. Младежът сякаш не обръщаше внимание на засилващото се удивление по лицето й. — Лунните стражи умрели веднага и изобщо не били в помощ, а аз убих единия звяр само с две бързи заклинания! — Гърдите

му се издуха от гордост. — А отгоре на всичко тези чудовища поглъщаха магията!

Благородникът отново се прокашля. Илидан бързо придърпа ръцете на Тиранде към устните си и нежно ги целуна. След това я пусна и скочи на нощния си саблезъб.

— Искан да съм достоен за теб — измърмори внезапно Илидан. — И скоро ще бъда.

След като го каза, той се обърна и препусна към чакащия командир. Рейвънкрест го потупа по гърба приятелски, а после погледна през рамо към Тиранде, наклони глава към брата на Малфурион и му намигна.

Докато жрицата ги гледеше, все още ужасена от чутото, въоръженият отряд потегли към замъка Блек Руук. Илидан се обърна за последно, а златните му очи се впиха в приятелката от детинство му. На Тиранде не ѝ беше трудно да разчете желанието, изписано в тях. После групата изчезна от площада.

Момичето придърпа робата плътно около тялото си, после изтича обратно в храма. На входа я посрещна същата пазачка, която я беше заговорила:

— Прости ми сестро, но чух какво си казахте. Изпълнена съм с тъга за изгубените животи и безполезния лов, но също така искам да те поздравя за прекрасното бъдеще, отворило се пред твоя приятел! Лорд Рейвънкрест явно го уважава много, щом така лесно го е приел под опеката си. Едва ли е възможно да намериш по-подходящ партньор, нали?

— Не... предполагам... — Когато осъзна как звучи, Тиранде бързо добави: — Прости ми сестро, мисля че изтощението най-накрая ме догони. Трябва да се върна в леглото.

— Разбираемо, сестро. Поне знаеш, че те чакат приятни сънища...

Но докато Тиранде тичаше към стаята си, започна да подозира, че сънищата ѝ изобщо няма да са приятни. Наистина се радваше на новината, че Малфурион и Броксигар са успели да избягат и никой не е свързал друида със ставащото. Също така се радваше, че Илидан най-накрая е открил себе си — нещо, което се беше страхувала, че никога няма да се случи. Ала я смущаваше фактът, че младият магьосник изглежда бе взел решение за тях двамата, докато самата Тиранде все

още се колебаеше. Малфурион продължаваше да е част от уравнението, а също и чувствата му към нея.

Разбира се, всичко зависеше от това дали братът на Илidan ще продължи да избягва зоркия поглед на Лунната стража. Ако някой разкриеше истината за бягството на Брокс, двамата щяха да свършат в замъка Блек Руук.

А там дори Илidan не можеше да помогне на брат си.

Нито дърветата, нито храсталакът спряха падането на адския звяр към земята. Хвърлената в небето демонична хрътка не можеше да се спаси.

Ала капризната съдба стори това, което никой друг не би могъл. Ценариус бе хвърлил злия си враг колкото можа по-надалеч, логично смятайки, че падането ще довърши делото му. И ако адският звяр се беше приземил върху камък, пръст или дънера на някой дъб, несъмнено щеше да го постигне замисленото.

Оказа се обаче, че полетът му завършва право сред дълбоко езеро — толкова дълбоко, че дори при скоростта, с която се носеше, демонът не достигна дъното.

Пътуването до повърхността почти успя да компенсира грешката на полета, ала след няколко минути хрътката все пак успя да прецапа до брега. Въпреки безполезния си крайник, звярът закуцука към една сенчеста падина, където полежа малко, докато се възстанови.

Когато насъбра сили, доколкото му позволяваха раните, демонът подуши въздуха, търсейки нещо определено. Когато го намери, застана нащрек, после бавно, но упорито пое към него. Дори от това разстояние можеше да надуши силата, излъчвана от Кладенеца на вечността. Там щеше да намери нужната магия, за да излекува осакатения си крайник.

Адските хрътки не бяха глупавите зверове, за каквито ги мислеха Брокс и Ронин, които все пак ги познаваха от собственото си време. Нито едно от безбройните чудовища, служещи на повелителя на Легиона, не бе лишено от малко ум, освен може би дивите голиати, наречени *инфернали*. Демоничните хрътки бяха част от своя господар и това, което те научаваха, го научаваше и Хаккар.

А от този единствен оцелял Повелителят на хрътките щеше да разбере много...

ШЕСТНАЙСЕТ

Време е.

Завръщането на Алекстраза хвана Крас неподготвен. Драконовият магьосник бе потънал толкова дълбоко в мислите си, че беше изгубил нишката на времето. Наистина нямаше представа колко дълго е чакал.

— Готов съм.

Тя се наведе и го остави да се качи на врата ѝ. След това се понесе грациозно през древните проходи, прокопани през поколенията от драконовото ято. Скоро двамата с Крас стигнаха до обветрен изход, излизащ над обширна, покрита с облаци местност. Това бе кралството на червените дракони — спираща дъха гледка на горди планински върхове, покрити с вечен сняг и обвити в безкрайна мъгла. Крас прекрасно осъзнаваше колко висок трябва да е домът на клана му, за да е възможно повечето облаци да се намират под него. Разпокъсаната му памет смътно си припомни величието на земята, огромните долини, създадени от леда и времето, назъбените лица на върховете — всяко едно посвоему уникално.

Изведнъж се олюля — разреденият въздух не достигаше на изтормозеното му тяло. Алекстраза вдигна крила, за да го предпази от падане.

— Може би полетът не е най-доброто нещо за теб — отбеляза тя, а тонът ѝ бе изпълнен със загриженост.

Но също така внезапно, както едва не бе припаднал, Крас се чувстваше ободрен и изпълнен с нова сила.

— Надявам се... че не съм закъснял.

Кориалстраз се носеше към любимата си, като първоначално изглеждаше почти така, както магьосникът се беше чувствал преди малко. Ала и мъжкият дракон сега се движеше, все едно е бил зареден с енергия. Докато се приближаваше, измъченото му изражение изчезна.

— Ни най-малко не си закъснял. Чувстваш ли се готов за пътуването?

— До скоро си мислех, че може би няма да мога... но сега отново съм по-добре.

Погледът му отскочи от Алекстраза към Крас, а после се върна обратно, сякаш подозираше каква е причината за внезапното му възстановяване.

Драконовата кралица прехвърли магьосника на гърба на консорта си. Когато Крас докосна по-младото си тяло, усети, че се възстановява още повече. Директният контакт с Кориалстраз почти го накара да се почувства цял.

Почти.

— Настани ли се? — запита го мъжкият дракон.

— Да.

Пристъпайки напред, Алекстраза разпери огромните си крила и се гмурна извън прохода. Потопи се ниско и накрая изчезна в облаците. Кориалстраз пристъпи към ръба на скалата, като по този начин позволи на пътника си да види още повече от зашеметяващата гледка на планините, а после скочи в небето.

Първо се спуснаха няколко метра — навлизайки междувременно в облаците — но после Кориалстраз улови вятъра и двамата се понесоха нагоре. Крас успя да различи през мъглата, че Алекстраза вече лети далеч напред. Скоростта ѝ обаче беше достатъчно ниска, за да може консортът ѝ да се изравни с нея.

— Всичко наред ли е? — изрева тя, за да надвика вятъра, а въпросът ѝ бе насочен и към двамата.

Крас кимна, а Кориалстраз изръмжа утвърдително. Драконовата кралица насочи вниманието си към пътя напред и не каза нищо повече.

Чувството, че лети, пък дори на гърба на друг, изпълни магьосника с въодушевление. Бе роден за това, от което му ставаше още по-трудно да приеме сегашното си състояние. Та той бе *дракон!* Един от властелините на небето! Не трябваше да бъде обречен на подобно мизерно съществуване...

Летяха над планини и долини, пронизваха дебелината облачна покривка. Смъртното тяло на Крас измръзна, но той почти не го забелязваше, толкова въодушевен се чувстваше.

Двата дракона заобиколиха някакъв злокобно изглеждащ връх с невероятна елегантност, а после се спуснаха към дълбока долина наскрел планинската верига. Крас се опита да види нещо различно в пейзажа, но не можа. Ала по някакъв начин усещаше, че са много близо до целта си.

— Дръж се здраво! — извика Кориалстраз.

Преди магьосникът да успее да попита защо, самият въздух се покри с вълни, досущ като повърхността на езеро след хвърлен в него камък. В началото Крас се уплаши, че отново са се натъкнали на аномалията, докарала го в това време, но после забеляза готовността, с която драконът под него се носи към вихъра.

Алекстраза влезе спокойно в титаничното вълнение... и изчезна.

Древните спомени с нежелание се появиа от черната бездна на ума на магьосника — спомени за други времена, когато той, като дракон, беше влизал в точно такъв вихър. Подготви се, защото си спомни и усещанията, които щяха да го затрупат, когато Кориалстраз последваше кралицата си.

Влязоха.

Всеки сантиметър от тялото на магьосника попадна под статичното електричество. Нервите му се изпънаха. Почувства се, сякаш се е превърнал в част от самите небеса, в дете на светкавиците и гръмотевиците. Желанието да полети със собствени сили бе непреодолимо. Едва успя да се задържи да не пусне Кориалстраз и да се присъедини към облаците и вятъра.

Усещането изчезна, изпари се толкова неочаквано, че Крас трябваше да се вкопчи здраво, за да запази равновесие. Премигна и изведнъж се почувства... смъртен. Смяната на чувствата бе толкова рязка и всеобхватна, че в началото той не осъзна, че заобикалящата го среда изцяло се е променила.

Носеха се наскрел монументална пещера, толкова чудовищна, че дори Алекстраза изглеждаше като комар наскрел нея. Вътре можеха да се поберат цели кралства с безкрайни земи и полета, покрити с жито. И дори тогава би имало място за много, много повече.

Но това не беше просто огромна пещера, защото имаше някои белези — или по-точно липсваха такива — които я отличаваха от всяко друго място. Стените бяха гладки и извити, толкова съвършено шлайфани, че ако поставиш ръка и я плъзнеш надолу, нямаше да

срещнеш нито една неравност или цепнатина. Това продължаваше по целия път надолу до самото дъно, където подът представляваше гладък кръг, който, ако бъдеше измерен, щеше да се окаже геометрически съвършен.

Внушението се допълваше от пълната липса на каквито и да било минерали. От тавана не се спускаха заплашително сталактити, а от земята долу не изскачаха сталагмити. Нямаше проходи и дупки, нито дори най-малка цепнатина.

Нямаше нито един недостатък и Крас най-сетне си спомни, че това е Залата на Аспектите.

Зала, която е била древна още преди драконите да се появят.

Легендата твърдеше, че тук създателите оформили света, довършили го и го оставили да расте, докато не бил готов да бъде пуснат в космоса. Дори Аспектите не можеха напълно да оспорят това твърдение, защото залата нямаше друг изход, освен магическия, през който току-що бяха влезли, и нямаше как да се каже със сигурност дори къде се намира това място в смъртното измерение.

Всеки опит да се пробият стените завършваше с пълен провал и Аспектите отдавна се бяха отказали да опитват. За да се допълни загадката, цялото пространство бе изпълнено от мека златиста светлина без видим източник. Крас си спомни, че експериментите на драконите така и не бяха могли да докажат дали блясъкът изчезва, когато залата остане празна, или е постоянен, ала всеки новодошъл се чувстваше специално приветстван от него.

Докато Кориалстраз се спускаше, Крас установи, че въпреки разпокъсаната му памет, спомените за това свещено място бяха много ясни. Това доказваше още нещо за Залата на Аспектите — тук имаше спомени, които нямаше как да се замъглят, които не би могъл да забрави.

Двата червени левиатана кацнаха на каменния под и се огледаха наоколо. Въпреки огромните размери, стана очевидно, че никой от другите още не е пристигнал.

— Говори ли с всички?

Кралицата на Живота поклати величествената си глава:

— Само с Изера. Тя каза, че ще се свърже с другите.

— И направих каквото можах — отвърна сънен, но определено женствен глас.

Встрани от тях във въздуха се появи бледа смараглова фигура. Така и не доби истинска плътност, но стана достатъчно ясна, за да може Крас да я оприличи на тънък нематериален дракон, почти с размерите на Алекстраза. Полувидимото създание бе обгърнато от постоянна мъгла, но това не скриваше факта, че очите му са затворени непрекъснато, дори когато говори.

Другите дракони склониха глави в почтителен поздрав, а Алекстраза добави:

— Доволна съм, че дойде толкова бързо, Изера.

Тази, която Сънува, както още я познаваше Крас, ги поздрави на свой ред. Тя извърна глава към двамата, които нейната сродница беше довела, и макар очите ѝ да останаха затворени, магьосникът усети пронизващия ѝ поглед.

— Дойдох, защото си моя сестра и моя приятелка. И защото знам, че не би поискала събиране, ако нямаш добра причина.

— А другите?

— Само с Ноздорму не можах да се свържа директно. Знаеш навиците му. Бях принудена да контактувам с негов слуга, който каза, че щял да направи всичко възможно да му предаде посланието... това бе най-доброто, което успях да постигна.

Алекстраза кимна с благодарност, но не можа да прикрие разочарованието си:

— Значи, дори другите да дойдат, не можем да вземем окончателно решение...

— Още има шанс Безвременния да се присъедини към събранието.

Все още на раменете на Кориалстраз, Крас прие зле новините за липсата на всякакъв контакт с Ноздорму. Донякъде разбираше сложността на природата на Безвременния и знаеше, че Драконът на Времето е едновременно минало, настояще и бъдеще... цялата история. И сред всичките Аспекти, Крас най-много се беше надявал да срещне него, защото Ноздорму бе единственият шанс двамата изгубили се пътници да се върнат обратно в собственото си време и така въпросът да се реши безболезнено.

Без тази надежда, Крас трябваше още веднъж да обмисли другия вариант, който изискваше Аспектите да го отстранят, заедно с Ронин, за да запазят линията на времето.

Внезапно отгоре проблеснаха ярки червени лъчи като електрическа буря, която се спусна с яростна бързина към земята. Когато докосна пода, тя се взриви в невероятни цветове, а после се разпръсна, за да оформи огромна фигура.

Когато и последните лъчи отмряха, на мястото на кратката, но впечатляваща буря се издигаше висок блестящ дракон, който изглеждаше наполовина кристален, наполовина изграден от лед. Изражението му беше доста весело като за един от неговата раса, все едно се бе наслаждавал на създадения спектакъл повече от онези, които го бяха гледали от страни.

— Добре дошъл, Малигос — поздрави учтиво Алекстраз.

— Удоволствието да те видя е неизмеримо, Кралице на Живота! — засмя се сърдечно блестящият бегемот. — А също така и теб, която си най-красивият ми сън!

Изера кимна мълчаливо, а на лицето ѝ се появи намек за усмивка.

— Как е кралството ти? — запита червената кралица.

— Толкова прекрасно, колкото бих могъл да искам! Изпълнено е с блясък, цветове и младост!

— Може би създателите е трябвало да те направят Баща на Живота, вместо Пазител на Магията, Малигос!

— Интересна мисъл! Трябва да го обсъдим някога! — Той се разсмя отново.

— Добре ли си? — обърна се Кориалстраз към Крас, който се бе сковал от ужас, виждайки новодошлия.

— Добре съм. Само се намествах по-удобно.

Дребният магьосник беше благодарен, че драконът не бе могъл да види изражението му. Колкото повече гледаше и слушаше Малигос, толкова повече съжаляваше, че му се налага да пази някои неща за бъдещето в тайна, дори от Аспектите.

„Какво ли щеше да кажеш, Пазителю на Магията, ако знаеше съдбата, която те очаква? Предателство, лудост, замръзнало царство без капка живот, освен твоя собствен...“

Крас не помнеше всичко за бъдещето на Малигос, ала малкото, което изплуваше от късчетата памет, бе достатъчно, за да го кара да изпитва жал към Великия дракон. Но уви, нямаше как да предупреди блестящия левиатан.

— Това ли е този, на когото дължим честта? — запита Пазителят на Магията и насочи яркия си поглед към магьосника.

— Да — отвърна Алекстраза.

Драконът подуши въздуха:

— Той носи нашата миризма, но това може и да е от близостта му с твоя консорт. Не мога да кажа със сигурност. Усещам древна магия край него. Да не би да е под някакво заклинание?

— Ще го оставим сам да ни разкаже историята си — отвърна Алекстраза и така спести на Крас по-нататъшния разпит. — Когато и другите пристигнат.

— Един идва в момента — обяви далновидно Изера.

Таванът над тях се развълнува като вода, а после заблестя. Огромно крилато създание се появи от нищото, а после се спусна надолу величествено, обикаляйки два пъти пещерата. Останалите Аспекти замълчаха с уважение, като всеки наблюдаваше огромния приближаващ дракон.

По размер съперничеше на най-огромните от тях — крилат бегемот, черен като нощта, с изключително благородно излъчване. Тънки вени от чисто злато и сребро прорязваха тялото му от край до край и подчертаваха гръбнака и раменете му, а отблясъците между люспите наемкваха за диаманти и други скъпоценни камъни, естествено вкоренени в кожата. Новодошлият излъчваше усещане за първична сила, силата на самия свят, в най-основните ѝ форми.

Кацна съвсем малко встрани от останалите, а огромните му мрежести криле се свиха майсторски зад гърба му. След това черният дракон каза с дълбок и плътен глас:

— Вие ме повикахте и аз дойдох. Винаги е хубаво да те видя, приятелко Алекстраза...

— И аз приветствам присъствието ти, скъпи Нелтарион.

Преди малко Крас едва се беше овладял при пристигането на Малигос. Сега се опитваше само да не трепери, да не покаже колко зле го кара да се чувства последният пристигнал. Но докато предишната му реакция идваше от знанието му за обреченото бъдеще на Пазителя на Магията, сега Крас се тревожеше повече за бъдещето на всички дракони... и за самия свят, ако изобщо оцелееше след нахлуването на Легиона.

Пред него стоеше Нелтарион.

Нелтарион, Пазителя на Земята. Най-уважаваният от Аспектите, а в добавка — и близък приятел на обичната кралица на магьосника. Ако бе част от ятото ѝ, със сигурност отдавна би бил избран за консорт. Извън собствените ѝ самци, Нелтарион беше този, чийто съвет Алекстраза най-често търсеше, защото мрачният черен дракон имаше остър ум и можеше да вижда нещата от всички ъгли. Нелтарион не правеше нищо, без да е обмислил всички възможни варианти и в младостта си Крас му беше подражавал в много отношения.

Ала в бъдещето, от което идеше магьосникът, всяка мисъл да имитира черния би се смятала за много по-страшна от лудост. Пазителят на Земята бе отхвърлил ролята на защитник, която Аспектите по традиция осигуряваха на смъртните кралства. Вместо това бе решил, че по-малките раси са коренът на всичко погрешно на земята и трябва да бъдат отстранени... както и всички, които им помагат.

Нелтарион се беше отдал на представата за свят, където управляват драконите... и по-специално собственото му ято. Тази растяща мания го доведе до безбройни актове на все по-ужасяващи зверства, толкова страховити, че накрая черният се превърна в също толкова зловеща заплаха за света, колкото и демоните от Пламтящия легион. В края на краищата другите Аспекти се обединиха срещу него, но не преди да е успял да пролее много кръв и да предизвика повсеместна разруха.

Тогава, отричайки всичко, което някога е бил, Нелтарион отрече и собственото си име. Някогашните му спътници му дадоха ново, с което в бъдещето щеше да стане известен на всички. Име, което се превърна в синоним на злото:

Детуинг...

Там, пред смаяния поглед на Крас, се извисяваше Детуинг, Унищожителя, Черния Бич. Но драконовият магьосник не можеше да направи нищо, за да предупреди останалите. Всъщност, макар да знаеше в каква опасност ще се превърне Нелтарион накрая, Крас не можеше да си спомни кога и къде започваше тази трагедия. Ако всееше недоверие сред Аспектите в този критичен момент от историята, рискуваше по-голяма катастрофа от онази, скрита в бъдещето на Земния Пазител.

И все пак...

— Изненадах се, когато не ти, а Изера се свърза с мен — избоботи черният. — Добре ли се чувстваш, Алекстраза?

— Да, Нелтарион.

Той огледа спътниците ѝ.

— А ти, млади Кориалстраз? Мисля че не си в най-добрата си форма.

— Отминаваща болест — учтиво отвърна червеният мъжкар. — За мен е чест отново да те срещна, Земни Пазителю.

Разговаряха като приятели, но Крас успя да си спомни, че като Детуинг, черният дракон едва го познаваше. По времето на оркските войни жестокият бегемот толкова дълго се беше носил сред лудостта си, че отминалите приятелства бяха изчезнали от паметта му. Значение имаше само това, което подпомагаше черната му кауза.

Ала тук Нелтарион все още беше другар. Той надзърна над врата на Кориалстраз и забеляза дребната закачулена фигура.

— Значи ти си този, за когото чух. Имаш ли име?

— Крас! — отвърна бързо, почти троснато, магьосникът.

— О, предизвикателен дребосък! — отбеляза Нелтарион развеселено. — Според мен, както Изера също намекна, той определено е дракон.

— При това дракон с история за разказване — добави Алекстраза. Тя се взираше в тавана и по-конкретно в мястото, откъдето бе дошла заедно с другарите си. — Но бих искала да дам на Ноздорму още малко време да пристигне.

— Да дадем още малко време на Безвременния? — Малигос се засмя. — Колко комично! Няма да оставя мрачния Ноздорму да си тръгне, преди да му се подиграя с тази шега!

— И ще му се подиграваш колкото и *време* да благоволи да ти отдели, така ли? — отвърна бързо Нелтарион, а на гущеровото му лице се изписа широка зъбата усмивка.

Малигос продължи да се смее. Двамата с Нелтарион се отделиха настрана, вече дълбоко потънали в някакъв разговор.

— Може и да не са братя по кръв — отбеляза Изера, а затворените ѝ очи следяха улисаните в разговор мъжкари — но по природа са като близнаци.

Алекстраза се съгласи:

— Добре е, че Нелтарион има рамото на Малигос, на което да се опре. Напоследък е мълчалив пред мен.

— И аз усещам някаква дистанцираност. Изглежда не приема добре действията на тези нощни елфи. Веднъж отбеляза пред мен, че имали грандоманските идеи да станат могъщи като създателите, но без да са се доближили ни най-малко към тяхната мъдрост.

— В това може би има известна доза истина — отвърна Кралицата на Живота, а очите ѝ за миг прескочиха към Крас.

Магьосникът започваше да се чувства все по-неспокоен под този поглед. Сред всички тях Алекстраза най-много заслужаваше да получи предупреждение. Именно Детуинг щеше да я превърне в робиня на орките, чиито войни с готовност принасяха в жертва децата ѝ заради бруталната си кауза. Детуинг щеше да използва така създадения хаос през последните дни от оркските войни, за да открадне това, което наистина искаше... яйцата на Кралицата на Живота, с които да създаде наново разбитото си ято, почти напълно унищожено заради другите му побъркани планове.

„И какъв лимит да си поставя? — запита се ядно Крас. — Кога трябва да бъде пресечена линията? Мога да не им кажа нищичко за орките, нищо за предателствата на Земния Пазител или за Пламтящия легион... мога само да им дам достатъчно информация, за да подпиша смъртната си присъда... и тази на Ронин!“

Загледа се безпомощно към единия от източниците на дилемата си. Нелтарион разговаряше весело с Малигос, а той от своя страна се беше обърнал с гръб към чакащите дракони. Огромният черен мъжкар разпери крилата си и кимна на някаква забележка, изказана от блестящия му приятел. Ако бяха хора, джуджета или някоя друга смъртна раса, двамата щяха да са съвсем на място в някоя таверна над чашите с бира. По-слабите раси виждаха драконите или като чудовищни зверове, или като фонтани на мъдростта, а в действителност същността на безсмъртната раса в много отношения бе не по-малко земна от тази на дребните създанийца, които надзираваха.

Очите на Нелтарион се отклониха за момент от Малигос и срещнаха, макар и за частица от секундата, тези на Крас.

И в този момент магьосникът осъзна, че всичко, което той и другите Аспекти виждаха до момента от черния дракон, беше само маскировка.

Тъмнината вече се спускаше над Земния Пазител.

„Не е възможно! Просто не е възможно! — настояваше Крас пред себе си, едва успял да запази изражението си безизразно. — Не сега!“

Твърде рано беше, в твърде деликатен момент, за да е започнала трансформацията на Нелтарион към Детуинг. Аспектите трябваше да бъдат обединени, не само за да се справят с приближаващата инвазия, но и за да подредят бъркотията, създадена от Крас и неговия бивш ученик. Със сигурност се беше объркал за черния левиатан. Нелтарион все още беше един от легендарните защитници на смъртното царство...

Той прокле слабата си памет. Кога се беше случило предателството на черния дракон? Кога точно се бе превърнал за вечни времена в ужас за всички живи създания? Наистина ли трябваше да е сега, или Нелтарион все пак щеше да стои рамо до рамо с другарите си, въпреки че мракът го е призовал?

Закачуленият магьосник не се удържа и втренчи очите си в Земния Пазител. Въпреки своята клетва, Крас започна да мисли, че сега и тук той *трябва* да наруши правилата. Нима беше възможно разкриването на злодея сред Аспектите да направи друго, освен добро? Как...

Нелтарион отново погледна към него... но този път очите му не пуснаха тези на магьосника.

И чак тогава Крас осъзна, че черният дракон е разбрал за откритието му и вижда в магьосника враг, който би могъл да разкрие ужасяващата му тайна.

Опита да откъсне от него очи, ала се оказа невъзможно. Твърде късно осъзна причината. Земният Пазител бе осъзнал опасността и беше действал бързо и решително. Сега държеше Крас във властта си с лекотата, с която дишаше.

„Няма да му се дам!“

Но въпреки решителността си да избяга, волята му не се оказа достатъчно силна. Ако беше по-добре подготвен, Крас може би щеше да е в състояние да се бори с ума на Нелтарион, но неочакваното разкритие го беше оставило широко отворен... и черният дракон се беше възползвал от възможността.

„Ти ме познаваш... но аз не те знам...“

Смразяващият глас изпълни съзнанието му. Крас се молеше някой да забележи какво става между двамата, но външно всичко изглеждаше нормално. Изненадан беше, че дори обичната му Алекстраза не разпознаваше ужасната истина.

„Искаш да говориш срещу мен... да накараш другите да ме видят по начина, по който ти ме виждаш... искаш да спрат да вярват на стария си другар... на своя брат...“

Думите на Земния Пазител ясно показваха колко далеч е отишла вече лудостта му. Крас усещаше разяждаща параноя у Нелтарион, а също и стоманената му вяра, че никой, освен него, не разбира кое е добро за света. Всеки, който дори съвсем леко представляваше заплаха за него, беше в очите на дракона истинското зло.

„Няма да ти позволя да разпространиш зловерните си лъжи...“

Крас очакваше да бъде изпепелен на мига, ала за негова изненада Нелтарион само извърна поглед и продължи разговора си с Малигос.

„Каква игра играе той? — зачуди се драконовият магьосник. — Първо ме заплашва, а после сякаш напълно забрави за мен!“

Наблюдаваше черния левиатан внимателно, но Нелтарион като че ли изобщо не го забелязваше.

— Няма да дойде — рече накрая Изера.

— Все още може да се появи — възрази Алекстраза.

Когато ги погледна, Крас разбра, че говорят за Ноздорму.

— Не, току-що получих съобщение от онзи, с когото се бях свързала. Не могъл да открие господаря си. Безвременния е нейде отвъд земното царство.

Новините на Изера вещаеха още злини. Знаейки какво се е случило с Ноздорму, магьосникът подозираше, че причината дори слугите на Безвременния да не са в състояние да го открият, беше в аномалията. Ако, както вярваше той, Ноздорму сам задържаше цялото Време заедно, значи му се налагаше да призове всяка секунда от съществуването си. Безкраен брой негови отражения се бореха с Времето... и не оставяха дори миг за това събиране.

Надеждите на Крас увехнаха още повече. Ноздорму — загубен, а Нелтарион — впримчен от лудостта...

— Тогава съм съгласна — каза Алекстраза в отговора на Изера. — Да започнем в намален състав. Няма правило, което да ни пречи

поне да обсъдим нещата след като историята бъде разказана, дори да не можем още да предприемем никакви действия.

Кориалстраз наведе глава и позволи на ездача си да слезе. Крас пристъпи между събраните гиганти с безизразно лице, като се опитваше да не гледа към Земния Пазител. Очите на Алекстраза го окуражаваха достатъчно и драконовият магьосник знаеше какво да прави.

— Аз съм един от вас — обяви той с не по-малко плътен и силен глас от този на левиатаните около него. — Истинското ми име е известно на Кралицата на Живота, но засега съм просто Крас!

— Здраво вика този изтърсак! — пошегува се Малигос.

Крас се обърна към него:

— Не е време за шеги, особено за теб, Пазителю на Магията! Настава епоха, която ще наруши баланса! Ужасна грешка, нарушаване в реалността, което заплашва всичко... абсолютно всичко!

— Колко мелодраматично — изкоментира Нелтарион с почти незаинтересован глас.

Крас трябваше да призове цялата си воля, за да не изплюе на място истината за Земния Пазител.

„Още не...“

— Ще чуете историята ми — настоя Крас. — Ще я чуете и ще разберете... защото на хоризонта се вижда ужасна опасност, която ще докосне и нас. Вижте...

Но когато първите думи от разказа излязоха от устата му, езикът на Крас сякаш започна да се закача за разни места. Вместо да разказва цялостно, започна да бълва случайни думи.

Повечето от събраните дракони отдръпнаха глави, изумени от странното му поведение. Крас бързо погледна към Алекстраза, търсейки помощ, ала нейната изненада беше не по-малка от тази на другите.

Главата на магьосника се завъртя. Зави му се свят, стана му ползе от всякога досега и вече не можеше да стои на краката си. От устните му продължаваха да изхвърчат безсмислици, но дори Крас вече не знаеше какво иска да каже в действителност.

И докато краката му поддаваха, а гаденето го обхвана напълно, той чу в главата си мъртвешки спокойния глас на Нелтарион.

„Нали те предупредих...“

СЕДЕМНАЙСЕТ

Спусна се мрак и светът на нощните елфи се събуди. Търговци отвориха магазините си, а вярващите подхванаха молитви. Населението започна своя еженощен живот, без да се чувства различно в сравнение с всяка друга вечер. Светът им принадлежеше, за да правят с него каквото си изберат, независимо от това какво си въобразяваха по-низшите раси.

Но в живота на някои се появиха дребни досади и неудобства, отклонения от рутината и навиците им.

Възрастен магьосник от Лунната стража с дълга сребриста коса, вързана зад главата му, незаинтересовано насочи дългия си пръст към бутилка с вино в другия край на стаята, докато изучаваше звездните карти в подготовка за една по-сериозна магия, която орденът щеше да направи по-късно. Макар да беше сред най-старите магьосници, уменията му не намаляваха и благодарение на това позицията му оставаше висока. Заклинанията бяха не по-малка част от съществуването му, отколкото дишането — нещо естествено, което правеше почти без да се замисли.

Трясъкът, който го накара да скочи от елегантния си стол и почти да разкъса пергамента на парчета, се оказа причинен от бързото и фатално падане на бутилката на пода. Вино и стъкълца се разпиляха по скъпия зелено-оранжев килим, който магьосникът беше купил наскоро.

С яростен съсък той щракна с пръсти по посока на разлятото. Парчетата внезапно се надигнаха във въздуха, а самото вино се събра на едно място и оформи фигура с формата на бутилката. Стъклото започна да се слива в едно цяло около течността...

Но само секунда по-късно всичко отново се разпиля по килима и направи още по-голяма локва.

Старият магьосник изруга. С мрачно изражение отново изщрака с пръсти.

Този път стъклото и виното извършиха желаното действие и по килима не остана дори намек от петното. Но това стана някак мудро и отне много повече време, отколкото лунният страж очакваше.

Възрастният нощен елф се върна към пергамента и се опита отново да се концентрира върху предстоящото събитие, ала погледът му непрекъснато се насочваше обратно към бутилката и съдържанието ѝ. След малко отново насочи пръст към виното... но после се намръщи, отдръпна ръка и целенасочено обърна стола си с гръб към причината за безпокойството му.

В покрайнините на всяко важно селище патрулираха бронирани стражи, които пазеха нощните елфи от всеки възможен враг. Лорд Рейвънкрест и подобните нему наблюдаваха териториите отвъд основните граници на кралството с вярата, че джуджетата и другите раси ламтят за богатството на нощните земи. Генералите не следяха обстановката вътре — кой ли от собствения им народ би могъл да ги заплаши? — но позволяваха на всеки град сам да отговаря за сигурността си, за да е спокоен народът.

В Галхара — голям град на известно разстояние в обратна посока на Кладенеца от Зин-Азшари — магьосниците запознаха еженощния си ритуал за пренареждане на изумрудените кристали, които обграждаха границите му. Свързани един с друг, тези кристали, наред с другото, служеха и за защита срещу магически атаки. Доколкото народът помнеше, никога не бяха използвани, но самото им присъствие успокояваше елфите.

Макар че бяха стотици, начинанието да се подредят не бе голяма трудност. Всички те точеха сили директно от Кладенеца на вечността и магьосниците просто трябваше да ползват звездите, за да нагласят линиите на силата, които пробягваха от един кристал към друг. Всъщност това най-често изискваше само елементарно завъртане на високите обсидианови пилони, върху които бяха поставени. Така местните заклинатели можеха да се справят със задачата само за няколко минути.

Но когато повечето от половината бяха пренаредени, кристалите започнаха да потъмняват, а после угаснаха напълно. Магьосниците на Галхара не бяха толкова добри, колкото Лунната стража, но все пак

бяха достатъчно наясно със задачите си, за да разбират, че случващото се в момента *не би трябвало* да става. Веднага започнаха да изучават магическите кръгове, ала не откриха нищо нередно.

— Не могат да се свържат с Кладенеца — обяви накрая един по-млад заклинател. — Нещо е отрязало силата му!

Но едва го беше казал, когато кристалите подновиха дейността си. По-възрастните му колеги го изгледаха развеселено, опитвайки се да си спомнят дали, когато са били новаци, също са правели такива идиотски коментари.

И животът сред нощните елфи продължи нормално...

— Провалихте сссе! — изрева Хаккар и замахна към най-близкия Аристократ, но отдръпна зловещия си камшик в последната секунда. После извърна мъртвешки черните си очи към лорд Ксавиус. — Ние сссе провалихме...

Адските зверове около Повелителя се отзоваха на яростта на господаря си със зловещо ръмжене.

Ксавиус беше не по-малко недоволен. Той се извърна към магическия кръг, върху който Аристократите и Хаккар бяха работили до момента, и видя в него само часове напразни усилия... но въпреки това и той, и Повелителя на хрътките бяха видели перспективите в предложението на кралицата.

Просто не разполагаха със знанието или силата, необходима, за да се извърши нужното.

Това, че усилията на Аристократите бяха позволили още няколко адски пазача да се присъединят към другите в смъртното измерение, не го успокояваше. Подобен брой беше като малка вадичка и по никакъв начин не помагаша за каузата на пристигането на Великия.

— Какво можем да направим? — запита нощният елф.

За първи път разчете несигурност в ужасяващото лице на Повелителя на хрътките. Огромният войн извърна гибелния си поглед към портала, където другите Аристократи неспирно се опитваха да го подсилят и разширят.

— Ще сссе наложи да попитаме него.

Съветникът преглътна, но преди чудовищният му партньор да предприеме нещо, нощният елф пристъпи бързо напред и падна на

едно коляно пред огнената сфера. Нямах да се крие от провалите си, не и пред своя бог.

Но още преди коляното му да е докоснало пода, Ксавиус чу гласа в главата си:

„Подсилен ли е порталът?“

— Не, Велики... работата ни в това отношение не се разви както се надявахме.

За съвсем нищожна част от секундата нещо, което изглеждаше като ненормална ярост, за малко да погълне съветника... но после усещането отмина. Сигурен, че си го е въобразил, Ксавиус зачака следващите думи на бога си.

„Ти търсиш нещо... говори!“

Магьосникът обясни идеята да се запечата силата на Кладенеца за всички, освен заклинателите в двореца, а също и провала да я изпълнят. Държеше главата си ниско, смирен пред силата, която караше обединената мощ на нощните елфи да изглежда не по-страшна от тази на комар.

„Вече обмислях това... — най-накрая отвърна богът. — Онзи, когото пратих първо, се е провалил в задълженията си...“

Зад гърба на Ксавиус Повелителя на хрътките издаде рязко изсумтяване.

„Ще ти бъде изпратен друг... трябва да подсигуриш портала за неговото пристигане...“

— Друг ли, господарю мой?

„Сега ти изпращам един от моите... един от командирите в армията ми. Той ще се погрижи всичко необходимо да бъде изпълнено... при това бързо.“

Гласът се оттегли от главата на Ксавиус. Лордът се олюля за момент; отдръпването го беше вцепенило така, сякаш са му отрязали ръката. Един от Аристократите му помогна да се изправи на крака.

Съветникът се извърна към Хаккар, който изобщо не изглеждаше щастлив, въпреки тази, според Ксавиус, прекрасна новина.

— Той ни праща един от своите командири! Знаеш ли кой?

Повелителя на хрътките нервно нави камшика си. Двата адски звяра до него потрепериха.

— Да... Знам кой, лорд нощен елфе.

— Трябва бързо да се подготвим! Той ще дойде веднага!

Независимо от неразбираемостта си притеснение, Хаккар се присъедини към Ксавиус, докато елфът застава сред призоваващите Аристократи. Двата добавиха знанията и уменията си, усилвайки доколкото могат енергийната плетеница, която поддържа портал постоянно отворен.

Горящата сфера се изду, а от дълбините ѝ захвърчаха разноцветни искри. Започна да пулсира, сякаш дишаше. Порталът се разтегна, а физическата му промяна бе съпроводена от дивашко ръмжене.

По лицето и тялото на Ксавиус вече течеше обилна пот, но това не го интересуваше. Величието на целта, която преследваше, му даваше сили. Той се хвърли в магическото начинание с по-голямо настървение дори от Хаккар и заклинанието не само се задържа, но и се разшири до необходимите пропорции.

И когато порасна дотам, че да докосва тавана, от портала изведнъж се появи огромна черна фигура, толкова прекрасна и ужасяваща, че Ксавиус едва успя да не заплаче от благодарност към Великия. Сега сред тях се намираше един от небесните му командири — създание, пред което дори Хаккар изглеждаше недостоеен, така както съветникът се бе почувствал пред Повелителя на хрътките някога.

— Елун да ни е на помощ! — изхриптя един от другите магьосници. Той се отдръпна, като така за малко не унищожи безценния портал. С невероятно усилие Ксавиус удържа огнената сфера, докато останалите съумеят да се възстановят от шока.

Масивна ръка с четири пръста, достатъчно голяма да обхване главата на съветника, се протегна напред и нарочи ноктест пръст към невнимателния магьосник. Един глас, който бе едновременно ръмжене на разбиваща се вълна и зловещото гъргорене на изригващ вулкан, произнесе една-единствена неразпознаваема дума.

Нощният елф изкрещя, а тялото му се изви като влажен парцал, от който се изцежда водата. Гротескна последователност от пукащи звуци заглуши писъка. Повечето от Аристократите незабавно извърнаха поглед, а хрътките на Хаккар започнаха да скимтят.

Около зловещата гледка избухнаха черни пламъци, които погълнаха злощастния магьосник. Те го изядоха като глутница изгладнели вълци, погълнаха го толкова бързо, че броени секунди покъсно само малка купчинка черна прах показваше къде е умрял.

— Няма да има повече провали — отбеляза гръмовният глас.

Ако Повелителя на хрътките и адските пазачи не бяха възхитили лорд Ксавиус достатъчно, със сигурност единствено самият бог би могъл да втрещи съветника повече от новодошлия. Страховитата фигура се придвижваше на четири дебели мускулести крака, подобни на тези на дракон, но завършващи със стъпала с три масивни ноктести пръста. Великолепна люспеста опашка замиташе пода непрестанно, а движението ѝ вероятно подсказваше за нетърпението на небесното същество. От темето му надолу по гърба, та чак до края на опашката, пробягваше грива от диви зелени пламъци. Огромните му ципести криле се протягаха от гърба и въпреки размерите им, Ксавиус се зачуди дали наистина могат да вдигнат толкова огромно и могъщо тяло.

Кожата му, на местата, където черната броня не го покриваше, беше тъмно сивкавозелена. Издигаше се два пъти по-високо от Хаккар и доколкото съветникът можеше да прецени, бе висок поне пет метра. Масивните бивни излизаци от горната му челюст, почти дълбаеха тавана, а останалите му, подобни на кинжали зъби бяха дълги горедолу колкото ръката на елфа.

Изпод дебелиите си вежди, които почти скриваха огнените очи, избраникът на великия бог погледна надолу към лорд съветника, а после и към Повелителя на хрътките.

— Ти го разочарова... — бе единственото, което каза крилатият командир.

— Аз... — Хаккар млъкна наред протеста си и сведе глава. — Нямам извинение, Манорот.

Манорот наклони леко глава, взрян в Повелителя все едно изучаваше парче мухлясала храна върху чинията си.

— Не... нямаш.

Адската хрътка вдясно от Хаккар изведнъж започна да вие шумно. Черни пламъци, подобни на тези, които бяха унищожили невнимателния магьосник, обгърнаха изплашения звяр. Той се затъркаля отчаяно по пода в опит да угаси огъня, който не можеше да бъде изгасен.

Когато единствено струйката дим показваше къде е стояла хрътката, Манорот отново се обърна към Повелителя на хрътките:

— Няма да има повече провали.

Ксавиус се изпълни със страх, но също бе удивен и очарован. Над него се извисяваше самото възплъщение на силата, създание, което седеше от дясната страна на Великия. И знаеше как да превърне поражението в победа.

Черният поглед се извърна отново към него. Манорот изсумтя тихо под дебелия си нос... а после кимна.

— Великият оценява усилията ти, лорд нощен елфе.

Той беше благословен! Ксавиус се поклони още по-ниско.

— Благодарен съм!

— Ще продължим да следваме плана. Ще отрежем мястото на силата от останалата част на кралството. Тогава пристигането на войнството може наистина да започне.

— А Великият? И той ли ще дойде тогава?

Манорот му се усмихна широко с усмивка, която можеше да погълне съветника цял:

— О, да, лорд нощен елфе! *Саргерас* много ще иска да бъде тук, когато светът бъде прочистен... много, много, много силно ще иска...

В устата и носа на Ронин влезе трева.

Или поне предполагаше, че е трева. Имаше същия вкус, макар той да нямаше кой знае какъв опит в подобни кулинарни извращения. Миризмата му напомни за диви полета и по-мирни времена... времената с Верееса.

Той се надигна с усилие. Нощта се беше спуснала и макар че луната светеше доста ярко, успяваше да разкрие съвсем малко извън факта, че лежи в пуста местност. Ронин се заслуша, ала не чу звуците на цивилизацията.

Внезапният страх, че е попаднал в нова епоха, го обхвана за малко, но после магьосникът ясно си спомни какво е станало. Собствената му магия го беше запратила тук, отчаяният му опит да избяга от демона, който изсмукваше магията, а в процеса — и живота му.

Но ако времето беше същото, тогава къде бе попаднал? Околният терен не му подсказваше с нищо къде се намира. Възможно беше да е на няколко мили от поляната или на отсрещната страна на света.

И ако беше второто... можеше ли да се върне в Калимдор? Надяваше се Крас все още да е жив някъде, пък и все още вярваше, че може да се върне у дома си само с помощта на някогашния си учител.

Ронин се изправи с усилие и се опита да реши накъде да тръгне. Все някак трябваше да разбере поне къде се намира.

Внезапно прошумоляване сред дърветата зад гърба му го накара да се извърне рязко. Ръката му се издигна, готова да запрати магия.

От сенките изплува позната едра фигура:

— Не нападай, магьоснико! Само Брокс е пред теб!

Ронин внимателно свали ръка. Огромният орк се приближи бавно. Брадвата, която Малфурион и полубогът му бяха направили, все още беше с него.

Когато се сети за нощния елф, Ронин се огледа.

— Сам ли си?

— Бях, преди да те срещна. Вдигаш много шум, човеко. Движиш се като пияно хлапе.

Магьосникът игнорира заяждането и се загледа зад гърба на орка.

— Мислех си за Малфурион. И той беше близо, когато направих магията. Ако ти си бил засмукан, може и той да е попаднал в нея.

— Логично. — Брокс се почеса по грозната глава. — Ала не видях нощен елф. Нито адски звяр.

Човекът потрепери. Определено се надяваше, че не е включил и демона в бягството си.

— Някаква идея къде може да се намираме?

— Дървета... гора.

Магьосникът с мъка се удържа да не наругае безполезния отговор, но осъзна, че и той не може да каже нещо по-ценно.

— Мислех да тръгна в тази посока — каза той, сочейки към това, което смяташе, че е изток. — Имаш ли по-добро предложение?

— Можем да изчакаме изгрева. Ще виждаме по-добре, пък и нощните елфи не обичат слънцето.

Макар в това да имаше достатъчно смисъл, Ронин не се чувстваше достатъчно смел, за да чака изгрева, и го каза на спътника си. Брокс го изненада, кимайки в съгласие.

— Тогава по-добре да огледаме, магьоснико. — Оркът сви рамене. — Решението ти е не по-лошо от всяко друго.

Когато потеглиха, в главата на Ронин се зароди въпрос, който просто нямаше как да не зададе:

— Брокс... как попадна тук? Нямам предвид тази пустош, знам, че попадна тук заради мене, а как се появи в тази земя?

В началото оркът стисна устни, но накрая разказа своите приключения на магьосника. Ронин изслуша историята му, внимателно прикривайки своите емоции. Ветеранът и злощастният му партньор се бяха намирали точно зад тях с Крас и също бяха попаднали в аномалията.

— Разбираш ли какво е това, което ни погълна?

Брокс сви рамене отново:

— Магьосническо заклинание. Лоша магия. Запратила ни е далеч от дома.

— По-далеч, отколкото си мислиш. — Човекът реши, че Брокс има право да знае истината, независимо от онова, което си мислеше Крас, и му разказа какво се бе случило в действителност.

За изненада на магьосника, оркът прие историята с готовност. Чак когато Ронин се сети за историята на зеленокожия народ, успя да разбере защо. Орките вече бяха пътували през времето и пространството. Магия, която би могла да запрати някого в миналото, едва ли изглеждаше толкова различна.

— Можем ли да се върнем, човеко?

— Не знам.

— Ти видя, демоните са тук. Легионът скоро ще нападне.

— Това е първият път, когато са се опитали да завладеят света ни. Повечето народи извън Даларан вече не помнят тази история.

Брокс стисна по-здрави бравата.

— Ще се бием с тях...

— Не... не можем. — Ронин обясни теориите на Крас.

Но макар Брокс да бе приел всичко друго достатъчно лесно, това да остави миналото намира не му допадна. За орка нещата бяха прости — тук се намираше един опасен и зъл враг, който щеше да избие всичко по пътя си. Само страхливците и глупаците оставяха такъв ужас да се развихри и Брокс подчерта това си твърдение неколкократно.

— Опасно е. Възможно е да променим историята твърде много с намесата си — настоя Ронин, макар в сърцето си да му се искаше да се

съгласи със зеленокожия великан.

Брокс изсумтя:

— Но ти се би вече.

Това простичко изявление лиши Ронин от единствения му аргумент в спора. Магьосникът *наистина* се беше намесил и така бе направил избора си.

Но дали беше верен? Миналото вече бе изменено, но до каква степен?

Те продължиха напред в мълчание: Ронин — в битка с вътрешните си демони, а Брокс — зорко бдящ за реални такива. Продължаваха да не виждат никакъв знак къде може да са попаднали. В един момент магьосникът се замисли дали да не се концентрира върху поляната, за да се върнат обратно на нея с магия, но после си спомни за адския звяр и какво беше успял да му стори с пипалата си.

Дърветата се сгъстиха и накрая се превърнаха в плътна гора. Ронин тихичко изруга, защото изборът му на посока сега изглеждаше неправилен. Брокс не издаде мнението си по въпроса, а просто продължи да проправя път с омагьосаната си брадва на местата, където пътеката ставаше непроходима. Оръжието преминаваше през всичко с такава лекота, че магьосникът мислено се помоли никога да не му се налага да се изправя срещу него. Дори костта нямаше да се опре на острието.

Луната изчезна, скрита от гъстите корони на заобикалящите дървета, а пътеката съвсем изчезна. След още няколко минути безполезна битка с терена, двамата решиха да се върнат. Оркът отново не каза нищо за избора на Ронин.

Но когато се обърнаха, осъзнаха, че пътят, по който бяха дошли, също бе *изчезнал*.

Огромни дървета стояха на мястото, където преди се виеше пътеката, а плътната растителност около стволите даваше ясно доказателство, че това не е правилната посока. Оркът и човекът зяпнаха дънерите с недоверие.

— Дойдохме от тази посока. Знам, че беше така.

— Съгласен. — Брокс вдигна брадвата си и се насочи към едно от мистериозните дървета. — И ще се върнем оттук.

Но когато замахна, от дънера изскочиха огромни, подобни на клони ръце и сграбчиха острието, а после дръпнаха рязко.

Решен да не пуска оръжието, Брокс увисна на дръжката, а краката му се залюшкаха, докато се опитваше да използва тежестта си, за да освободи брадвата.

Ронин се затича. Сграбчи стъпалата на орка, ала безрезултатно. Впил поглед в дългите човекоподобни пръсти, той започна да мълви заклинание.

Нещо го удари по гърба. Магьосникът залитна и щеше да се сблъска с дървото отпред, ако то не се беше дръпнало предвидливо.

Инерцията го запрати на земята. Но вместо да се удари в твърда почва или в някой от множеството извити корени около него, се приземи върху нещо меко.

Тяло.

Ронин рязко издиша, мислейки, че е попаднал на друга жертва на злокобните дървета. Но когато се надигна, кратък проблясък на лунната светлина през люлеещите се клони му позволи да види лицето.

Малфурион...

Нощният елф изстена тихо. Очите му се отвориха и се спряха върху магьосника.

— Ти...

Някъде отзад Брокс извика нещо. И двамата бързо се обърнаха към него. Ронин вдигна ръка в подготовка на атака, но Малфурион го изненада, като сграбчи китката му.

— Не! — Тъмнокожото създание се изправи и бързо огледа дърветата. Кимна сам на себе си, а после извика:

— Брокс! Не се бори с тях! Те не ти мислят злото!

— Не ми мислят злото? — изръмжа оркът. — Искат да ми вземат брадвата!

— Трябва да ми вярваш и да правиш каквото ти казвам! Те са защитници.

Войнът изръмжа неодобрително. Ронин погледна към елфа, за да получи някакво обяснение, но напразно. Вместо това Малфурион пусна китката на магьосника и се надигна на крака. С Ронин зад гърба си, друидът пристъпи спокойно към мястото, където Брокс водеше неуспешната си битка.

Намериха орка заобиколен от злокобни на вид дървета. Над него бяха надвиснали клони, оплели брадвата му. Брокс дишаше тежко от усилието; тялото му бе напрегнато като пружина. Погледна приятелите

си, после оръжието, сякаш не беше сигурен дали все пак да не пробва да се изкатери и да си го прибере.

— Познах гласа ти — изсумтя той. — Дано си прав.

— Прав съм.

Под погледите на магьосника и война, Малфурион пристъпи към най-високото от дърветата и каза:

— Благодаря на братята на гората, пазачите на дивото. Знам, че сте бдели над мен, докато приятелите ми ме намерят. Те няма да ви сторят зло, просто не разбират.

Листата на дърветата зашумоляха, макар Ронин да не чувстваше вятър.

Нощният елф кимна и продължи:

— Няма да ви притесняваме повече.

Още шумолене... а после клоните, впримчили сред себе си брадвата на Брокс, се разделиха и оръжието се плъзна към земята.

Можеха да изчакат брадвата кротко да падне, но оркът пристъпи внезапно напред. Протегна могъщата си ръка и с лекота хвана оръжието за дръжката. Но вместо да го размаха към дърветата, той коленичи пред тях с обърнато надолу острие.

— Моля за прошка.

Короните отново се разлюляха. Малфурион постави ръка на широкото рамо на орка.

— Те приемат.

— Наистина ли можеш да говориш с тях? — запита Ронин.

— Донякъде.

— Тогава ги попитай къде сме.

— Вече го направих. Не сме твърде далеч от мястото, където бяхме преди, но не сме и много близо. Всъщност едновременно сме късметлии и не сме.

— Какво искаш да кажеш?

Нощният елф се усмихна мрачно:

— Съвсем близо сме до дома ми.

Това бяха чудесни новини за магьосника, но за друида явно положението стоеше различно. А също и за Брокс, който изруга на родния си език.

— Какво има? Какво знаете вие, което аз не знам?

— Бях пленен близо до това място, магьоснико — изръмжа едрият войн. — Много близо.

Спомняйки си собственото си пленничество, Ронин разбра защо се притеснява Брокс.

— Тогава ще направя заклинание, за да се преместим. Този път знам какво да очаквам...

Малфурион вдигна ръка в знак на протест:

— Веднъж вече имахме късмет, но тук рискуваш да те усети Лунната стража. Те могат да прихванат магията ти... всъщност може вече да са го направили...

— И какво предлагаш?

— Тъй като се намираме близо до дома ми, нека го използваме. Има и други, които биха ни помогнали. Брат ми и Тиранде.

Брокс прие предложението с радост:

— Шаманът... тя ще помогне. — Тонът му помръкна. — И твоят близък... да.

Ронин се тревожеше за Крас, ала не знаеше как да открие бившия си учител. Затова предложението на младия елф му се стори напълно смислено.

Тримата потеглиха, водени от Малфурион. Пътеката сред дърветата сега бе изненадващо лесна за следване, особено имайки предвид онова, което бяха изстрадали човекът и оркът. Сякаш самата земя се отклоняваше от предназначенията си извивки, за да направи пътуването на друида по-удобно.

Ронин поназнайваше нещо за това учение и чак сега осъзна, че Малфурион е именно такъв.

— Полубогът... Ценариус... той ли те научи да говориш с дърветата и да правиш такива магии?

— Да. Изглежда съм първият, който наистина ги разбира. Дори брат ми предпочита силите на Кладенеца пред пътя на горите.

При споменаването на Кладенеца Ронин изведнъж бе обхванат от чувство на нетърпение и глад. С мъка потисна усещането. Това, за което бе споменал спътникът му, можеше да бъде само Кладенецът на вечността — легендарният източник на сила. Толкова близо ли се намираха? Затова ли собствените му магии ставаха толкова силни?

Да владееш такава мощ... при това с такава лекота...

— Още малко — каза Малфурион не много по-късно. — Разпознавам сбръчкания старец.

„Старецът“ представляваше чепато старо дърво, което поне за Ронин не беше много повече от тъмна форма в мрака. Вниманието на магьосника обаче бе привлечено от нещо друго:

— Течаща вода ли чувам?

Нощният елф прозвуча малко по-весело:

— Да, носи се съвсем близо до дома ми! Само още няколко минути и...

Но преди да довърши, гората се изпълни от бронирани фигури. Брокс изсумтя и бързо вдигна брадвата си. Ронин приготви магия, сигурен, че това са същите злобни нападатели, които ги бяха пленили преди.

Що се отнася до Малфурион, нощният елф изглеждаше сащисан от внезапното появяване на бронираните. Вдигна ръка към тях, но после се поколеба.

Колебанието на друида накара и Ронин да спре заклинанието. Но това се оказа грешка, защото в следващия миг над тримата се спусна червена пелена от енергия. Магьосникът усети как мускулите му се вцепеняват, а силата му изчезва. Не можеше да помръдне.

Всъщност не можеше да стори нищо друго, освен да гледа.

— Чудесна работа, младежо — обяви глас със стоманени нотки. — Това е звярът, който търсехме... а явно и онези, помогнали му да избяга!

Прозвуча отговорено беше твърде тих, за да може Ронин да го чуе. Няколко ездаци, двама от които носеха изумрудени жезли, влязоха в кръга от войници. Водеше ги брадат нощен елф, който сигурно командваше. А до него...

Очите на Ронин се разшириха — единствената реакция, която му бе позволена в това състояние, но не достатъчна, за да изрази удивлението му, когато видя чертите на елфа до командира.

Дрехите бяха различни, а косата бе завързана на опашка, но мрачното лице не можеше да бъде сбъркано. Беше точно копие на Малфурионовото.

ОСЕМНАЙСЕТ

Манорот бе доволен... а това радваше и лорд Ксавиус.

— Значи е добре? — обърна се нощният елф към небесния командир. Целият им план зависеше от това.

Манорот кимна с тежката си, увенчана с бивни глава. Крилата му се протегнаха и свиха от задоволство.

— Да... много добре. Саргерас ще бъде доволен.

Саргерас. Небесният командир отново бе промълвил името на Великия. Магическите очи на Ксавиус запламтяха ярко, докато го попиваше. *Саргерас.*

— Ще отворим портала в мига, когато магията е поставена на мястото ѝ. Първо ще пристигне войнството, а после и самият господар...

Хаккар се приближи. Сломеният Повелител на хрътките падна на едно коляно пред Манорот.

— Проссти ми прекъссването, госсподарю, но един от ловците ми ссе върна.

— Само *един*?!

— Така иззглежда.

— И какво научи от него? — Манорот се надвеси над протежето си и Хаккар започна да изглежда все по-малък.

— Открили сса двамина сс мириззмата на чуждозземност, зза която говореше и лорд нощният елф, и един от неговия ссобствен вид сс тях! Но по време на лова сса ссе натъкнали и на ссщество сс огромна ссила... наистина огромна.

За първи път Манорот изрази лека несигурност. Ксавиус внимателно отбеляза реакцията му, чудейки се какво ли можеше да притесни подобно невероятно създание.

— Не и...

Хаккар бързо поклати глава.

— Миссля, че не. Може би ссамо докосснат от ссилата им. Или паззител, осставен сслед тях.

Двамата явно говореха за нещо важно, но съветникът не можеше да разбере какво. Той пое риска да ги прекъсне:

— Има ли описание на това последно същество?

— Да. — Хаккар протегна една ръка напред с дланта нагоре.

Над нея внезапно се появи дребно изображение. То се движеше рязко и често губеше фокус, но чрез отделни образи и отрязъци разкри почти напълно външния вид на въпросния враг.

— Видян преззз очите на моята хрътка. Рогато ссссъзздание, висссоко като Адссски Пазззач.

Лорд Ксавиус се намръщи.

— Значи легендите са верни... и господарят на гората наистина съществува...

— Познаваш ли това същество? — настоя да разбере Манорот.

— Древните митове разказват за повелителя на горите, полубога Ценариус. Твърди се, че той бил дете на Майката Луна...

— Не ми трябва повече. — Увенчаната с бивни уста се изви в мрачна усмивка. — Ще се разправим с него. — Той се извърна към Хаккар и нареди: — Покажи ни другите.

Повелителят на хрътките бързо се подчини и над дланта му се появиха едър зеленокож воин, млад нощен елф и странно огнекосо същество, облечено в роба с качулка.

— Странно трио — отбеляза Ксавиус.

Манорот кимна:

— Войнът изглежда много обещаващ... С удоволствие бих видял още от расата му, за да проуча потенциала им...

— Такъв звяр? Със сигурност не! Та той е по-грозен и от джудже!

Крилатото създание не оспори, а вместо това се замисли над последния от тримата:

— Тъничко същество, но с будни очи. Мисля, че е магическо. Почти като нощен елф... — Той прекъсна зараждащите се протести на Ксавиус: — Но не е.

Манорот взе да обикаля из залата на огромните си гущероподобни крайници, докато размишляваше над наученото.

— Мога да изззпратя още адссски зззверове, зззза да ги намерят — предложи Хаккар.

— Но ще изпратим и Пазачи с тях. И този път целта ще бъде залавяне.

— Залавяне? — възкликнаха в един глас Ксавиус и Повелителят. Дълбоко разположените очи се присвиха още повече:

— Трябва да ги изучим, да открием и определим силите и слабостите им, за да разберем какво да правим, ако има и други като тях...

— Можем ли да отделим нужните Адски пазачи?

— Съвсем скоро ще има много, много други. Лорд нощен елфе, готови ли са Аристократите ти?

Ксавиус погледна изпитателно магьосниците и сведе глава:

— Ще направят всичко необходимо, за да видят изпълнението на славните ни мечти — почистването на света от всичко нечисто...

— Светът *ще бъде* прочистен, лорд нощен елфе, можеш бъдеш спокоен, спокоен за това. — Манорот стрелна с поглед Хаккар. — Оставям лова на теб, Повелителю на хрътките. Не се проваляй отново.

С все така сведен поглед Хаккар отстъпи назад.

— А сега, лорд нощен елфе — продължи извисяващият се гигант и се обърна към сферата, — нека започнем да изграждаме бъдещето на народа ти... — Крилата на Манорот се раздвижиха, както правеха винаги, когато той си мислеше за нещо хубаво. — Бъдеще, за което ти гарантирам, че дори не сте си представяли...

Детуинг се носеше над земята и бълваше огън във всички посоки. Письци ехтяха навсякъде около Крас, ала той не можеше да открие тези, които молеха за помощта му. Затворен в малката си смъртна форма, магьосникът тичаше по изпепелената земя като полски плъх и се пазеше да не попадне сред пламъците, докато напразно търсеше начин да помогне на умиращите.

Внезапно над него се спусна черна сянка и гръмотевичен глас извика с насмешка:

— Я виж ти! Какъв ли е този малък вредител?

Огромни нокти, двойно по-големи от драконовия магьосник, обградиха Крас и го затвориха в капан. Без никакво усилие го завлякоха към небето... и го извърнаха, за да види злокобното лице на Детуинг.

— О, но то било само някакво дребно червено драконче. Кориалстраз! Твърде дълго си се лутал сред слабите раси! Слабостите им са те заразили!

Крас се опита да направи магия, но от устата му вместо думи изхвърчаха малки прилепчета. Детуинг вдиша и безмилостно засмука животинките в зейналата си пасть.

— Не беше особено голяма заплаха. Съмнявам се, че можеш да сториш нещо по-добро, но и без това за нищо не ставаш, защо ли просто не те довърша? — Черният вдигна размахващата крайници фигурка над устата си. — Освен това, така и така никой няма полза от тебе!

Ноктите пуснаха Крас, но когато магьосникът полетя към пастьта на Детуинг, изведнъж всичко се промени. Драконът и горящият пейзаж изчезнаха. Крас заплува сред ужасяваща пясъчна буря. Въртеше се във всички посоки по течението на все по-могъщите сили вътре.

Насред бурята се оформи главата на дракон. В началото магьосникът помисли, че черният звяр го е последвал, решен да не изпуска обяда си. После обаче се появи втора глава, идентична с първата, последвана от още една и още една, докато пред очите на Крас не се изправи почти безкрайна орда.

— Кориалстраззз — изстенаха всички едновременно. — Кориалстраззз...

Тогава Крас забеляза, че главите имат различна форма от тази на Детуинг и че всяка е оформена от самата пясъчна буря.

„Ноздорму?“

— Ние... сме раззстлани върху всичко! — успя да каже Безвременния. — Ние... виждаме вссичко...

Крас почака, знаейки, че Ноздорму говори доколкото му позволяват силите.

— Вссички краища водят към нищото! Вссички краища...

„Нищото?“

Какво искаше да каже? Дали не твърдеше, че всичко, от което се страхува магьосникът, се е случило, че бъдещето вече е заличено?

— ... осссвен един...

Един! Магьосникът се вкопчи в този малък лъч надежда.

„Каж ми! Коя пътека? Какво да направя?“

В отговор драконовите глави се измениха. Муцуните се свиха, а челата се издължиха, превръщайки се в човешки... не... не човешки... елфски.

Нощен елф? Кой бе това — някой, от когото да се бои, или да търси? Понечи да пита Ноздорму, но после бурята полудя. Ветровете разкъсаха лицата, разпръснаха песъчинките във всички посоки. Крас се сви в опит да защити тялото си, когато пясъкът се заби в плътта му, дори през дрехите.

Изкрещя.

И миг по-късно се надигна, а устата му беше отворена в беззвучен крясък.

— Кралице моя, той отново е сред нас.

Малко по малко умът на Крас се върна в реалността. Кошмарът с Детуинг и последвалото видение на Ноздорму все още всяваха смут и хаос в мислите му, но поне вече можеше да фокусира погледа си достатъчно, за да разбере, че се намира в залата с яйцата, където за първи път бяха говорили с Алекстраза. Кралицата на Живота изглеждаше страшно притеснена за него. От дясната му страна помладото му аз също го гледеше загрижено.

— Гаденето отмина ли? — запита тихо Алекстраза.

Този път той бе решен да й каже, независимо от последствията. Плашещите думи на Ноздорму показваха, че пътят към бъдещето вече е почти затворен. Колко по-зле можеше да стане тогава, ако й кажеше за лудостта на Нелтарион и ужаса, който щеше да причини черният дракон?

Но когато понечи да заговори за изчадието, световъртежът се върна и почти го хвърли обратно в бездната на безсъзнанието. Едва успя да се задържи буден.

— Твърде рано — предупреди го Кралицата. — Имаш нужда от още почивка.

Трябваше му много повече от това. Имаше нужда да премахне потайната магия, която очевидно му беше направил Земния Пазител, но явно никой от Аспекти не бе успял дори да разпознае в състоянието му нещо неестествено. Във всичките си инкарнации Детуинг беше най-хитрият от Великите.

След като не можеше да стори нищо срещу черния дракон, съзнанието на Крас се насочи към нощния елф, чиито черти се бе опитал да му покаже Ноздорму. Спомни си онези, бяха нападнали него и Ронин, ала нито един от тях не изглеждаше като този образ.

— Колко далеч се намираме от земите на нощните елфи? — запита Крас... а после докосна устата си изненадано, когато осъзна, че думите са излезли без проблем. Очевидно игричката на Нелтарион му пречеше да говори само за самия дракон, а не за всичко важно.

— Можем да те отведем там достатъчно бързо — отвърна му неговата партньорка. — Но какво ще стане с новините, които искаше да ни съобщиш?

— Това... това е свързано, но пътят ми се промени. Вярвам... вярвам, че Безвременния се свърза с мен в съня ми и се опита да ми каже нещо.

По-младото му аз не можеше да повярва:

— Имал си кошмари и видения! Чухме те да стенеш на няколко пъти. Съмнително е Аспектът на Времето да се свърже с теб. Може би с Алекстраз, но с теб...

— Не — поправи го червената кралица. — Вярвам, че в това има истина, Кориалстраз. Щом твърди, че Ноздорму е докоснал мислите му, може би е истина.

— Прекланям се пред мъдростта ти, любов моя.

— Трябва да отида сред нощните елфи — настоя Крас. С близостта на Кориалстраз и след като не възнамеряваше да споменава за предателството на Нелтарион, състоянието му значително се подобряваше. — Искам да намеря един от тях. Надявам се да не съм закъснял.

Женският левиатан наклони глава на една страна, а очите ѝ се взряха в неговите:

— Онова, което ми каза преди, все още ли е истина? Всичко?

— Да... но се страхувам, че има и още. Драконите... всички дракони... ще бъдат необходими в битката.

— Но с отсъствието на Ноздорму не можем да постигнем консенсус. Другите няма да се съгласят на нищо!

— Трябва да ги убедиш да действат срещу традицията! — Крас се насили да се изправи на крака. — Възможно е те да са единственото, което стои между този свят и пълното забвение!

И с тези думи магьосникът започна разказа си за всичко, което успя да си спомни за ужаса на Пламтящия легион. Истории за кръв, разруха и бездушно зло. Дори двата дракона бяха разтърсени, когато чуха за всичките зверства. Когато свърши, Крас вече им беше казал достатъчно, за да почувстват съвсем ясно страха му.

Ала след това Алекстраза промълви:

— Все още е възможно да не се решат. Ние наблюдаваме света, но оставяме развитието му в ръцете на по-младите раси. Дори Нелтарион, който е пазител на самата земя, предпочита да оставя нещата по този начин.

Толкова силно му се искаше да ѝ каже за Детуинг, но дори само мисълта накара главата му да се завърти. С неохотно кимване магьосникът отвърна:

— Знам, че ще направиш това, което трябва.

— А ти трябва да направиш онова, което искаш. Отиди при нощните елфи и потърси отговора си, ако смяташ, че това ще ни помогне. — Тя погледна към консорта си. След моментно обмисляне кралицата добави: — Искам да те помоля да отидеш с него, Кориалстраз. Ще го направиш ли?

Мъжкарят сведе глава в знак на уважение:

— Щом ти го искаш, за мен е само радост да се подчиня.

— Също така ще те помоля да следваш волята му, любими мой. Повярвай ми, като казвам, че неговата мъдрост ще ти послужи добре.

От гущеровидното му лице не стана ясно дали Кориалстраз вярва на последното, или не, но кимна и при тези нейни думи.

— Нощта се спусна — каза Алекстраза на Крас. — Ще изчакаш ли изгрева?

Драконовият магьосник поклати глава:

— И така вече чаках твърде дълго.

Първият нощен елф, носещ знака на Рейвънкрест, някога погледнал към огромното гранитно образувание на върха на високия и коварно неравен хълм и отбелязал пред спътника си, че скалата му прилича на фигура от шахматната дъска, на черен топ^[1]. Големите черни птици, които непрестанно кръжаха около камъните и гнездяха върху тях, били приети за знак, че мястото е специално. Място на сила.

Повече от едно поколение — а поколенията на нощните елфи са по-дълги от тези на повечето раси — слугите на рода Рейвънкрест градили укреплението на клана и постепенно превърнали солидната скала в крепост, каквато дотогава никой от расата им не бил виждал. Замъкът Блек Руук, както бързо станал известен, бе злокобно и безцветно място, което имаше стабилно влияние върху голяма част от кралството на нощните елфи — второ по важност след самия палат. Често, когато назрееше конфликт между елфските владения и джуджетата, именно замъкът Блек Руук накланяше везните. Наследниците на клана Рейвънкрест бяха почитани от трона и кръвта на кралиците и владетелите на Блек Руук се преплиташе. Ако Аристократите, служещи на Азшара, изпитваха завист към някого от расата си, това бяха тъкмо владетелите на абаносовата крепост.

Само най-горните етажи имаха прозорци, а единственият вход към крепостта бяха тежките железни порти, които се намираха не в основата ѝ, а в самото дъно на хълма. Солидните двери винаги стояха затворени и се охраняваха зорко. Само глупаците биха помислили да се опитат да влязат вътре без позволение.

Ала за сегашния лорд Рейвънкрест портите се отвориха с готовност. Също така го сториха и за тримата му затворници, един от които знаеше наизуст историята на Блек Руук и се тревожеше все по-силно.

Малфурион не беше предполагал, че някога ще влезе в мрачната крепост, особени при такива зловещи обстоятелства. И по-лошо, не би му минало и през ум, че причината за подобно бедствие ще бъде собственият му близък. Докато пътуваха насам, откри, че именно Илидан, който по някакъв начин се беше свързал с Рейвънкрест, е засякъл магията на Ронин. И пак с помощта на Малфурионовия брат командирът на елфите бе успял да залови нашествениците.

Най-доволен се оказа да намери Брокс... и остана доста изненадан от близката на Илидан.

Лорд Рейвънкрест заразглежда улова си в една стая, осветена от пет изумруда, поставени високо в стените. Командирът седеше на стол, издялан от същия камък, от който бе построен и замъкът. Намираше се върху нисък пиедестал, отново каменен, и така даваше на Рейвънкрест възможността дори седнал да наблюдава тримата отгоре.

Около стените се бяха разположили бронирани войници, а друга група охраняваше Малфурион и спътниците му. Самият Рейвънкрест бе заобиколен от висшите си офицери, един от които носеше шлема си в свивката на ръката. Точно отдясно на благородника пък чакаше Илидан.

В стаята имаше и двама висшестоящи членове на Лунната стража. Те бяха по-късно допълнение към картината, защото пристигнаха точно когато командирът докара пленниците си пред портите. Лунните стражи също бяха усетили магията на Ронин, но техните шпиони им бяха докладвали за групата на Рейвънкрест, преди да имат шанса да пратят свой собствен патрул. Магьосниците никак не бяха доволни от действията на благородника, нито от присъствието на Илидан, защото в техните очи той беше само един непосветен и самоук заклинател.

— Още веднъж, лорд Рейвънкрест — започна по-слабият възрастен мъж от Лунната стража, досаден старик с името Латосиус. — Налага ми се да настоя да ни предадете тези натрапници за истински разпит.

— Звероподобният вече беше в ръцете ви и го изпуснахте. Пък и така или иначе щяхте да го пратите при мен. Това само съкращава процедурата. — Благородникът отново изгледа тримата. — Тук има повече от това, което се вижда на повърхността. Илидан, бих искал да го чуя от теб.

Близнакът на Малфурион изглеждаше леко смутен, но отвърна уверено:

— Да, господарю, той е мой брат.

— Това е очевидно като разликата между нощта и деня. — Рейвънкрест хвърли изучаващ поглед на пленника. — Поназнайвам нещо за теб, младежо, също както знам малко и за брат ти. Името ти е Малфурион, нали?

— Да, господарю.

— Ти ли спаси това създание?

— Да.

Командирът се наведе напред:

— И сигурно имаш чудесна причина за това? Такава, която да оправдае това гнусно деяние?

— Съмнявам се да ми повярвате, господарю.

— О, способен съм да повярвам в много неща, младежо — отвърна лорд Рейвънкрест, подръпвайки леко брадата си. — Особено ако са казани искрено. Можеш ли да го постигнеш?

— Аз... — Какъв друг избор имаше Малфурион? Рано или късно, чрез един метод или друг, те щяха да изкопчат истината от него. — Ще се опитам.

И той им разказа за чиракуването си при Ценариус, което веднага повдигна няколко вежди и предизвика съмнителни погледи. Обясни за непрестанно повтарящите се сънища и как полубогът го беше научил да прониква в света на подсъзнанието. Накрая описа смущаващите сили, които го бяха привлекли не другаде, а в Зин-Азшари и двореца на обичната кралица на нощните елфи.

Всички го слушаха, докато говореше за самия Кладенец и вълнението, което магьосниците от палата бяха предизвикали в него. Опита се да обрисова пред Рейвънкрест, лунните стражи и останалите слушатели картина на кулата и това, което бе почувствал, че се случва вътре.

Единственото, което така и не спомена, смятайки, че ще бъде очевидно от досегашния му разказ, беше страхът, че кралица Азшара надзирава ставащото.

Рейвънкрест не коментира историята му, а вместо това погледна към лунните стражи:

— Вашият орден забелязал ли е някаква подобна неприятност?

Възрастният магьосник отвърна:

— Кладенецът е по-бурен от нормалното и това би могло да бъде причинено от погрешна употреба. Не сме забелязвали подобно действие от Зин-Азшари, особено пък подобна невероятна измислица като тази...

— Да, невероятно е. — Братият командир се вгледа в Илидан. — Какво ще ми кажеш за думите на брат си?

— Той никога не си измисля, господарю. — Младежът не искаше да погледне към Малфурион. — Ала що се отнася до това дали казаното е истина...

— Така значи. При все това, не бих се учудил, ако лорд Ксавиус и Аристократите са пробудили нещо без знанието на кралицата. Държат се така, все едно Азшара е някакво тяхно притежание, над което никой друг няма право.

Дори лунните стражи посрещнаха това изявление с кимане. Арогантността на лорд съветника и другите заобикалящи Азшара в двореца беше добре известна.

— Ако може... — намеси се Латосиус. — Щом приключим с разискването тук, бих искал да съобщя на командващите ордена. Те ще проучат Аристократите и техните действия.

— Определено изпитвам силен интерес към подобно проучване. Млади Малфурион, твоята история, ако приемем, че поне в по-голямата си част е вярна, обяснява донякъде действията ти, но по какъв начин е свързана с освобождаването на затворника? Това вече е сериозно престъпление.

— Може би аз мога да отговоря на това — намеси се внезапно Ронин.

Малфурион не беше сигурен, че е добре непознатият да говори. Нощните елфи не бяха твърде толерантни към другите раси и макар Ронин да имаше известни прилики с неговия вид, със същия успех можеше да бъде и трол. Пак нямаше да му обърнат внимание.

Но Рейвънкрест изглежда беше готов да слуша, ако не друго. Небрежно махна по посока на закачуления магьосник, който започна:

— В моите земи... които не са твърде далеч от неговия дом... — започна да обяснява Ронин, кимайки по посока на орка. — Там се появи странна магическа аномалия. Моите хора изпратиха мен, а тези на Брокс него. Двата я открихме поотделно... и неволно пропаднахме през нея. Той се е озовал на едно място, а аз на друго...

— А това как извинява нашия млад Малфурион?

— Той вярва... а също и аз... че тази аномалия е била причинена от споменатото заклинание.

— Това би представлявало известна тревога — изкоментира със съмнение в гласа възрастният лунен страж. — Но зеленокожото създание не ми изглежда като някой, когото бих пратил да изследва магическо явление.

— Бойният главатар ми заповяда да отида — отвърна Брокс предизвикателно. — И аз отидох.

— Не мога да говоря за орките — включи се Ронин. — Но самият аз съм доста опитен в магията.

Очите му, толкова различни от тези на нощните елфи, се впиха в лунния страж в мълчаливо предизвикателство елфът да оспори думите му.

След малко и двамата магьосници кимнаха в съгласие. Малфурион осъзна, че те не знаят какво точно е Ронин, но могат лесно да разпознаят някой, който е опитен в изкуството им. Всъщност може би само поради тази причина изобщо го бяха оставили да говори.

— Може би остарявам, но съм склонен да повярвам на голяма част от казаното. — Това признание на лорд Рейвънкрест прикова погледите на някои от офицерите и изпрати вълна от облекчение през Малфурион. Ако командирът приемеше искрено историята им...

— Ние все още не сме убедени — обяви Латосиус. — Подобна информация не може да бъде приета само на вяра. Все още е необходим разпит.

Веждите на благородника се вдигнаха:

— Нима съм казал друго?

Той щракна с пръсти и стражите хванаха здраво Малфурион под мишниците. След това го завлякоха към пиедестала.

— Сега бих искал да изпитам вярата, която имам в новия си магьосник. Илидан, трябва да установим абсолютната истина, колкото и неприятна да ти изглежда. Мога ли да разчитам на теб да ни докажеш дали всичко, казано от брат ти, е вярно?

Младият нощен елф преглътна, а после погледна отвъд Малфурион.

— Вярвам на думите на брат си, но не бих казал същото за създаването с робата, господарю.

Илидан се опитваше да отклони вниманието към непознатия, за да не му се налага да използва силите си върху брат си. Малфурион оценяваше загрижеността, но не беше склонен да допусне Ронин и Брокс да пострадат вместо него.

— Лорд командире, това е абсурдно! — Възрастният магьосник отиде до пиедестала и изгледа Илидан с презрение. — Непосветен магьосник, който при това е брат на заподозрения? Всеки разпит ще бъде съмнителен! — Той се извърна към Малфурион, а сребристите му очи се стесниха заплашително към младия нощен елф. — В

съответствие със законите, наложени в самата зора на нашата цивилизация, отговорността за магическите работи пада и е в правата единствено на Лунната стража, особено що се отнася до подобни разпити!

Магьосникът пристъпи напред, на ръка разстояние от затворника.

Малфурион се опита да не показва притеснението си. Срещу физическите заплахи на замъка се надяваше, че друидското му обучение ще помогне да оцелее, но гмурването на заклинател в ума му го заплашваше много повече. Подобен разпит можеше да остави тялото му здраво, но да разбие ума напълно.

Илидан скочи от пиедестала:

— Господарю, нека аз разпитам брат си!

Каквото и да му направеше близъкът му, Малфурион подозираше, че Илидан ще внимава много повече от лунния страж, който искаше само отговори. Друидът погледна към лорд Рейвънкрест с надеждата благородникът да приеме предложението на брат му.

Но господарят на Блек Руук само се облегна в стола си и обяви:

— Законите ще бъдат спазени. Той е ваш, лунни стражи... но само ако извършите разпита тук и сега.

— Съгласни сме.

— Също така очаквам докато работите да приемете, че той може би казва истината.

Това беше най-много, което Рейвънкрест щеше да направи, за да предпази брата на Илидан, или поне така предположи Малфурион. На първо място брадатият командир беше защитник на кралството. Ако цената на тази защита беше животът или умът на един нощен елф, тази жертва щеше да бъде направена.

— Ще разберем истината — отвърна кратко магьосникът. После се обърна към стражите и заповяда: — Дръжте главата му неподвижна.

Един от пазачите хвана Малфурион и го задържа пред лунния страж. Облеченият в роба елф се протегна и докосна слепоочията на борещия се затворник с показалците си.

През ума на друида премина силен шок и той бе сигурен, че е изкрещял. Мислите му се залутаха във всички посоки, стари спомени изплуваха неканени... Но всеки от тях биваше захвърлян настрана,

докато нещо, което чувстваше като ноктеста лапа, копаеше в ума му, все по-дълбоко и по-дълбоко...

„Не се противи! — заповяда суров глас, който трябваше да принадлежи на Латосиус. — Освободи тайните си и ще ти стане по-добре!“

Малфурион искаше да го направи, но не знаеше по какъв начин. Помисли си за това, което вече бе казал пред събралите се, и се опита да го излъчи напред. Все пак отказа да разкрие вероятното предателство на Азшара. Ако подозренията му изплуваха, това щеше да намали шансовете му някой някога да му повярва...

След това, също толкова внезапно, колкото бе нахлул в мислите му... сондажът изчезна. Не се оттегли, нито бавно отслабна. Просто спря.

Коленете на младия нощен елф поддадоха. Щеше да падне на пода, ако стражите не го държаха.

Малко по малко се осъзна достатъчно, за да чуе викове; някои изразяваха недоверие, а други — ужасено смайване. Най-пронизително викаха лунните стражи.

— Това е нечувано! — изкрещя някой друг. — Със сигурност не и кралицата!

— Никога!

Не беше успял да скрие най-големия си страх. Малфурион прокле слабия си ум. Едва започнал, разпитът разкри всичко и той се провали. Провали и ученията на Ценариус...

— Трябва да са Аристократите! Това е дело на Ксавиус! — настояваше друг глас.

— Извършил е зло срещу собствения си народ! — съгласи се първият.

За какво говореха? Макар че главата на Малфурион отказваше да се прочисти, той беше сигурен, че нещо не е наред в този разговор. Всички бяха прекалено възбудени и откликваха твърде силно на страховете му. Та той бе най-обикновен нощен елф, при това без никакъв ранг... Защо смътните му подозрения ще ги хвърлят в такава паника?

— Нека го прегледам — каза нов глас. Малфурион почувства, че стражите го предават на един-единствен мъж, който нежно го положи на пода.

Нечий ръце докоснаха страните на лицето му и го повдигнаха леко. През мътни очи Малфурион срещна погледа на брат си.

— Защо не се предаде веднага? — измърмори Илидан. — Два часа! Останал ли ти е някакъв разум?

— Два... часа?

Като забеляза отговора, Илидан започна да диша по-леко.

— Слава на Елун! След като избълва тази лудост за кралицата, старият глупак беше решен да изтръгне всичко от ума ти, независимо от цената! Ако магията му изведнъж не беше пропаднала, вероятно от теб щеше да остане само празна черупка! Не са забравили загубата на братята си и я приписват на тебе!

— М-магията му се е провалила?

В това нямаше никакъв смисъл. Разпитвачът на Малфурион беше много опитен магьосник.

— *Всичките* им магии се провалиха! — настоя Илидан. — След като загуби контрола над първата, се опита с нова, а когато и тя не проработи, колегата му пробва с трета... безуспешно!

Малфурион още не можеше да разбере. Това, за което брат му намекваше, беше, че и двамата лунни стражи са изгубили силите си.

— Не могат да правят заклинания?

— Не... моите сили също сякаш са притъпени... — Илидан се наведе над ухото му. — Мисля, че имам малко контрол... но едва-едва. Сякаш сме отрязани от Кладенеца!

Глъчката продължаваше да расте. Чуваше се, че лорд Рейвънкрест настоява лунните стражи да се свържат с братята си, на което един от магьосниците призна, че неотменната връзка между тях е изчезнала. Благородникът се обърна към собствените си подчинени, за да провери дали те са запазили уменията си, колкото и слаби да бяха те.

Никой не можа да отговори утвърдително.

— Започнало се е... — прошепна Малфурион без да мисли.

— Х-м-м? — Брат му се намръщи. — Какво каза? Какво е започнало?

Друидът погледна зад гърба на Илидан, спомняйки си дивите сили, призовавани от онези в кулата без мисъл за последствията. Отново видя липсата на грижа за това какво може да причини магията на елфите извън стените на двореца.

— Не знам... — отвърна Малфурион накрая. — В името на Майката Луна, иска ми се да можех да ти кажа... но просто не знам. — Зад брат си той видя загрижените изражения на Брокс и Ронин. Независимо дали разбираха нещата по начина, по който той ги виждаше, явно споделяха растящия му страх. — Знам само, че каквото и да е... вече е започнало!

Навсякъде из кралството на нощните елфи и по целия континент Калимдор хиляди други почувстваха загубата. Кладенецът бе отрязан за тях. Силата, която така небрежно черпеха от него... просто беше изчезнала.

Тревогата бързо нарасна, сякаш някой се беше протегнал и откраднал луната.

Тези, живеещи близо до двореца, естествено, се обърнаха към кралицата, молейки Азшара за съвет. Чакаха пред затворените врати, събираха се все повече и повече. Над тях стражите наблюдаваха с празни изражения и нито отваряха, нито говореха, за да успокоят растящата гълпа.

Чак след като повече от половината нощ бе отминала и по-голямата част от града се беше изсипала пред двореца, портите найсетне се отвориха. Народът се завтече навътре успокоен. Бяха сигурни, че Азшара е излязла, за да откликне на молбите им.

Ала това, което се появи от двореца, не беше кралицата. Нито пък приличаше на нещо, което някой от нощните елфи си беше представял.

Така паднаха първите жертви на Пламтящия легион.

---

[1] От тук и името на замъка — black rook означава както черна врана, така и черен шахматен топ. — Б.ред. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Вълна от световъртеж удари Крас. Толкова силно и изненадващо, че за малко не му коства живота. Само преди миг се беше чувствал почти както някога, в голяма степен заради непосредствената си близост до Кориалстраз.

Драконът го носеше с цялата си скорост най-общо в посока към поляната на Ценариус, макар и не достатъчно близо, за да не забележи полубогът. Решимостта му да намери този нощен елф, който му бе показал Ноздорму, допълнително подхранваше магьосника. И точно затова внезапното гадене го завари толкова неподготвен, че за малко да падне от врата на дракона.

Кориалстраз успя да го прихване в последния момент, но помладият му аз също изглеждаше странно дезориентиран.

— По-добре ли си вече? — изрева драконът в неговата посока.

— Аз... възстановявам се. — Крас се наведе към нощното небе в опит да почувства какво точно е станало. Претърси разпокъсаните си спомени и накрая стигна до вероятния отговор. — Приятелю, познаваш ли столицата на нощните елфи?

— Зин-Азшари? Бегло запознат съм с нея.

— Насочи се натам.

— Но търсенето ти...

Магьосникът решително го прекъсна:

— Направи го сега. Мисля, че е от жизненоважно значение да отидем там.

Кориалстраз измърмори нещо, но зави по посока на Зин-Азшари. Наведен над врата му, Крас се взираше напред, очаквайки появата на легендарния град. Ако спомените му бяха верни — а в този момент нямаше как да е сигурен — Зин-Азшари трябваше да представлява кулминация на цивилизацията на нощните елфи, огромен величествен град с извисени кули, какъвто светът никога повече нямаше да види. Ала не богатството и разкоша на древния град го интересуваха. Крас се тревожеше за близостта на Зин-Азшари с мистичния Кладенец.

А сега именно Кладенецът на вечността го привличаше. Макар да не можеше да си спомни как Пламтящият легион бе нахлул за първи път в Азерот, Крас все още имаше достатъчно остър ум, за да направи достатъчно точно предположение. В този период Кладенецът бе сила, а силата не само беше това, което търсеха демоните, но и което им позволяваше да достигат световите, които унищожаваша.

И къде бе по-вероятно да намери портала, през който Легионът щеше да се появи, ако не в непосредствена близост до най-могъщия източник на магическа сила, откриван някога?

Носеха се в нощното небе; Кориалстраз прелиташе миля след миля за броени минути. И пак изминаха часове — ценни часове, които Крас подозираше, че светът не може да си позволи.

Най-накрая драконът извика:

— Скоро ще видим Зин-Азшари! Какво се надяваш да откриеш?

Въпросът бе по-скоро какво магьосникът се надяваше да не открие, ала Крас не можеше да го обясни на спътника си.

— Не знам.

Пред тях изникнаха безброй светлинки. Магьосникът се намръщи. Разбира се, на нощните елфи им трябваше светлина за някои от дейностите им, но отблясъците изглеждаха твърде много като за кралство, принадлежащо на създания на мрака. Дори величествен град с размерите на Зин-Азшари не би трябвало да е толкова светъл.

Но когато двамата приближиха, осъзнаха, че блясъкът не идва от факли или кристали... а от бушуващите огньовете, горящи из цялата елфска столица.

— Градът е в пламъци! — изрева Кориалстраз. — Какво е могло да създаде такъв ад?

— Трябва да се спуснем — бе единственото, което каза Крас.

Червеният дракон се гмурна и се сниши с няколкостотин стъпки. Сега можеха да различат и конкретни детайли. Претрупаните с декорация ярко боядисани сгради горяха, а някои вече дори се свличаха под собствената си тежест. Градини със скулптури и големи резиденции, построени сред дърветата, се бяха превърнали в кладии.

А из улиците лежаха разпръснатите телата на мъртвите.

Всички бяха брутално изклани, без никакво съчувствие към старите, сакатите или младите. Мнозина бяха умрели на големи групи, докато други явно са били преследвани поединично. В добавка към

жителите на града, по земята лежаха трупове и на животни, най-вече на нощни саблезъби. Смъртта на питомните пантери изглежда също не бе била по-малко ужасяваща.

— Тук е имало война! — изръмжа крилатият левиатан. — Не... направо геноцид!

— Обичайното дело на Пламтящия легион — измърмори сам на себе си Крас.

Кориалстраз зави към центъра. Странно, но с приближаването им към двореца пораженията намаляваха. Всъщност повечето укрепени със стени имения около него изглеждаха съвсем непокътнати.

— Какво знаеш за тези сгради? — запита Крас.

— Малко, но мисля, че онези, които опират стените си в двореца на кралицата, принадлежат на така наречените „Аристократи“. Считат ги за най-уважаваните сред нощните елфи. По един или друг начин всичките са на служба при Нейно величество Азшара.

— Направи един кръг над тях.

Кориалстраз го послуша. Докато изучаваше околността, Крас потвърди подозренията си. Дори частица от квартала на царствените Аристократи не бе докосната от чудовищната катастрофа.

— Виждам движение на северозапад, Крас!

— Лети натам! Бързо!

Нямаше нужда да насърчава повече спътника си, защото драконът явно искаше да получи отговори не по-малко от него. Не особено голяма изненада, имайки предвид, че двамата бяха една и съща личност.

Чак сега магьосникът видя онова, което по-доброто зрение на дракона вече бе забелязало. Вълна от движение, почти като напад от скакалци, се носеше през града. Кориалстраз се спусна още по-ниско и така можаха ясно да видят отделните същества.

Които бяха еманация на злото.

Пламтящият легион маршируваше неумолимо през Зин-Азшари и не оставяше нищо недокоснато по пътя си. Сградите се свличаха пред напора му. Виждаха се високите и брутални Адски пазачи с боздуганите и щитовете им. Безмозъчни инфернали си проправяха път през каменни стени и всяко друго препятствие. Близо до тях се носеха едри крилати създания с пламтящи зелени мечове, разтопена броня и копита... Гибелната стража.

Когато драконът прелетя над предния фронт на ордата, магьосникът видя и подобните на хрътки адски зверове — вечните предвестници на Легиона. Изглеждаха особено енергични; носовете им бяха вдигнати високо и душеха напрегнато въздуха; зловещите им пипала, с които абсорбираха магията, се мятаха насам-натам възбудено.

И тогава Крас съзря онова, което преследваше Легионът.

Бегълците тичаха отчаяно далеч от центъра на града. Цели семейства и отделни нощни елфи създаваха огромен поток, носещ се из тесните улици. Зад тях малка група бронирани войници и няколко облечени в роби индивиди, за които магьосникът предположи, че са легендарната Лунна стража, се опитваха да задържат демоните на разстояние.

В момента, когато двамата приближиха, самотен лунен страж от най-предните линии се опита да направи магия. Но оставайки открит, той само успя да добави още едно име към списъка с жертвите. Един адски звяр скочи напред и се приземи точно пред магьосника. Пипалата на чудовището се изстреляха напред със зашеметяваща скорост.

Те се залепиха за гърдите на заклинателя и го вдигнаха във въздуха. Преди който и да било — дори Крас и Кориалстраз — да успее да му се притече на помощ, силите на безпомощния лунен страж бяха засмукани... оставяйки след себе си само мъртва суха черупка.

Червеният дракон изрева. Дори да искаше, Крас не би успял да спре по-младото си аз да потърси възмездие. Твърде много бяха погубените от Легиона и въпреки че именно неговата намеса бе довела Кориалстраз тук, на магьосника вече не му пукаше. Беше се опитал да не нарушава линията на времето, но всичко си имаше граници.

Сега бе време за отплата.

Когато драконът прелетя над първата вълна на демоничната орда, той избълва могъща струя огън. Пламъците погълнаха не само адския звяр, който бе убил заклинателя, но и мнозина от следващата го глутница. Малцината оцелели се отдръпнаха с вой, жестоко обгорени.

Кориалстраз не спря дотам. Обърна се с лице към основната част на напирещото войнство и предните редици мигом бяха погълнати от втора огнена вълна.

Повечето умряха на мига. Малцина от по-здравите Адски пазачи се пребориха с огъня и излязоха от другата страна, само за да се свлекат метър-два по-напред, победени от зверските си рани. Един пламтящ инфернал се опита да потуши драконовите пламъци и когато това не помогна, затича с главата напред към близката сграда, вероятно със смътната надежда това да му помогне да им избяга. Няколко секунди по-късно и тази твар падна мъртва.

Дори Пламтящият легион не можеше да се изправи срещу могъществото на дракона, ала това не ги правеше безпомощни. Иззад редиците им изведнъж полетя ято гибелни стражи. Крас ги забеляза пръв и, макар добре да съзнаваше рисковете, направи бърза магия.

Силен вятър удари най-предните демони и ги отхвърли назад към другите. Стражите се оплетоха едни в други.

Кориалстраз избълва нов залп. Пет от крилатите ужасии се свлякоха към земята като огнени гюлета, нанасяйки още поражения на ордата. Останалите гибелни стражи се прегрупираха. Още и още се издигаха в небето, удвоявайки бройката им.

Кориалстраз явно искаше да се изправи и срещу тях, ала Крас усети предупредителните знаци на слабостта. Както го бе предупредила Алекстраза, двамата бяха почти пълноценни, когато са заедно... но не съвсем. Едновременно черпейки от силата си, те се изтощаваха по-бързо от нормалното. Драконът вече летеше по-бавно и не толкова гладко, макар все още да не го осъзнаваше.

— Да тръгваме! — настоя Крас.

— Да избягаме от битката? Никога!

— Благодарение на нас бегълците се спасиха! — Забавянето се беше оказало достатъчно, за да могат нощните елфи да се разпръснат в земите отвъд града. Крас бе уверен, че оттук нататък ще успеят да се движат достатъчно далеч пред Легиона. — Трябва да съобщим на тези, които могат да сторят повече! Нека продължим в първоначалната си посока!

Болеше го да казва това, защото в сърцето си желаше да изпепели всички демони, които виждаше, ала сега все повече и повече се носеха към него и самотния дракон.

Кориалстраз изрева яростно от безсилие и отприщи един последен пламък, който изпепели трима от гибелните стражи, после се

обърна и отлетя, надбягвайки с лекота Легиона, въпреки растящото си изтощение.

Когато отново се понесоха над двореца, Крас видя с ужас, че още и още демони извират през портите му. По-притеснителни обаче бяха стражите на нощните елфи, които все още пазеха укрепените кули — войни, които сякаш изобщо не забелязваха отчаяния ужас, обзел града.

Крас и преди бе виждал подобна безумна незаинтересованост пред лицето на ужаса. Във втората война също имаше подобни индивиди, които не виждаха чудовищните зверства.

„Те са възхитени от растящото влияние на демоните! Ако господарите на Легиона още не са стъпили на Азерот, съвсем скоро ще го сторят!“

И когато станеше това, опасяваше се Крас, за света нямаше да има бъдеще... или, в този конкретен случай, дори минало.

Отвратителният шум смуцаваше почивката ѝ. Азшара бе заповядала да ѝ свирят музика, с надеждата, че тя ще заглуши неприятните звуци, но лирите и флейтите се провалиха по особено жалък начин в това начинание. Най-накрая кралицата стана и, заобиколена от новите си пазачи, грациозно се понесе из коридорите на двореца.

Но първият, когото срещна, не бе лорд Ксавиус, а капитан Варо'тен. Той падна на едно коляно и удари юмрук в сърцето си.

— Ваше великолепно величество...

— Скъпи ми капитане, какво причинява тази ужасна глъчка?

Белязаният нощен елф я погледна с неясен израз в очите:

— Може би ще е по-лесно, ако Ви покажа.

— Добре.

Той я поведе към един балкон, надвесен над центъра на града. Азшара рядко идваше тук, освен, за да изнася речи пред публиката, защото предпочиташе гледката на разкошните си градини, която се откриваше от личните ѝ покои, или красивия Кладенец на вечността, който можеше да види при посещенията си в кулата.

Ала разкрилото се пред кралицата зрелище не беше това, което очакваше. Златните очи на Азшара попиха разбития ѝ град, унищожените сгради, безбройните пожари и телата, заливащи улиците.

Обърна се надясно, където укрепеният квартал на Аристократите все още се издигаше необезпокояван.

— Бихте ли ми обяснили, капитан Варо'тен?

— Съветникът ми довери, че тези поданици се оказали недостойни. За да се подготвим напълно за съвършения свят, трябва да прочистим всички несъвършенства.

— И според преценката на лорд Ксавиус онези там долу не са били достатъчно добри за рая?

— Да, с препоръката на най-доверения слуга на Великия — небесния командир Манорот.

Азшара се беше срещнала за кратко с внушителния Манорот и също като съветника си, бе останала възхитена от Великия слуга на техния нов бог.

Кралицата кимна:

— Щом казва, че трябва да е така, значи наистина трябва. Жертвите са неизбежни в името на висшите цели, така си мисля.

Варо'тен склони глава:

— Мъдростта ви не познава граници.

Тя прие ласкателството с царствената самоувереност, с която приемаше множеството комплименти, получавани ежедневно. Все още загледана в клането под тях, Азшара запитва:

— Тогава колко още време остава? Ще дойде ли скоро Великият?

— Ще дойде, кралице моя... и ми беше доверено, че Манорот го е нарекъл *Саргерас*.

— Саргерас — кралица Азшара сякаш опитваше вкуса на името, движейки го по устните си. — Наистина подходящо име за бог! — Тя положи ръка пред гърдите си. — Надявам се, че ще получа навременно известие, когато дойде. Ще бъда наистина много разочарована, ако не съм там, за да го посрещна.

— Лично ще се погрижа да бъде сторено всичко възможно, за да получите достатъчно рано известие — отвърна Варо'тен, а после се поклонил вежливо: — Простете ми, кралице моя, но задълженията изискват вниманието ми другаде.

Тя махна небрежно с ръка, все още запленена и от сцената под нея, и от истинското име на бога. Капитанът я остави с нейните пазачи.

В ума си Азшара започна да гради картини на света, който щеше да замени изпепеления. Още по-грандиозен град — истински паметник

на нейното величие. Ала вече нямаше да се нарича Зин-Азшари, колкото и мило да бе от страна на народа ѝ да го кръсти така. Не, следващия път щеше да е просто „Азшара“. Нямаше по-подходящо име за дома на кралицата.

„Азшара.“

Тя го произнесе още два пъти, възхищавайки се на звученето. Трябваше много отдавна да поиска промяната, но сега това нямаше значение.

След това в ума ѝ се появи нова, по-интересна мисъл. Тя наистина бе най-съвършена от своя вид, икона за народа на нощните елфи, но сега знаеше едного, който бе дори още по-величествен...

И скоро щеше да дойде.

— Саргерас... — прошепна тя. — Бог Саргерас... — На устните ѝ разцъфна почти детска усмивка. — И неговата съпруга Азшара...

В замъка Блек Руук през всеки пет минути се появяваше пратеник. Всичките настояваха да видят господаря на крепостта незабавно, защото носели безкрайно важни послания.

Ала всяка новина се свеждаше все до същото... Магията беше открадната от нощните елфи; дори най-могъщите можеха да сторят съвсем малко. В добавка всички постоянни магии бяха спрели и на няколко места това бе довело до катастрофални последици. Паниката се вихреше навсякъде и властите едвам удържаха хаоса.

Но от най-важното място, от столицата Зин-Азшари... нямаше нито дума.

Досега.

Пратеникът, доведен от стражите, едвам стоеше на краката си. Бронята му бе наполовина откъсната и кървави белези покриваха плътта му. Той залитна към лорд Рейвънкрест и падна на едно коляно.

— Дадохте ли му храна и вода? — запита благородникът. Когато никой не можа да отговори, той изръмжа заповед към един от бойците, стоящи до изхода. Само след миг новодошлият получи войнишка дажба.

Сред тези, които нетърпеливо чакаха новини, бяха Ронин и спътниците му. Вече не бяха затворници, обаче имаха неопределен статут. Не съюзници, но не и врагове... Магьосникът предпочете да

замълчи и да остане в задната част на тълпата, за да е сигурен, че няма отново да стане пленник.

— Сега вече можеш ли да говориш? — изръмжа Рейвънкрест на пратеника, когато въпросният хапна.

— Да... простете ми, господарю... че не можах да го сторя по-рано.

— Съдейки по състоянието ти, чудно как изобщо си успял да стигнеш дотук...

Нощният елф, коленичил пред него, погледна към събралите се около него слушатели. Ронин забеляза колко кухи изглеждат очите му.

— И на мен ми е чудно... господарю. — Той се закашля. — Лорд Рейвънкрест... дойдох да ви съобщя, че... че... мисля, че е дошъл краят на нашия свят.

Равният глас, с който изрече последните думи, само прибави към ужасяващото им въздействие. Мъртвешка тишина изпълни стаята. Ронин си спомни казаното по-рано от Малфурион. „Започна се.“ Дори друидът не разбираше какво значи това, но знаеше, че се случва нещо страшно.

— Какво искаш да кажеш? — настоя Рейвънкрест и се наведе напред. — Да не би да носиш някакво ужасно послание от Зин-Азшари? Те ли те пратиха с това чудовищно обявление?

— Господарю... наистина идвам от Зин-Азшари.

— Невъзможно! — намеси се Латосиус. — Дори на най-бързите пантери би отнело пет нощи, а магията не е достъпна...

— По-добре от тебе знам какво е достъпно! — прекъсна го рязко войникът, без да обръща внимание на високия ранг на лунния страж. После заговори отново на лорд Рейвънкрест: — Изпратиха ме да моля за помощ! Малцината, които още можеха, събраха и малкото сила, останала достъпна, за да ме изпратят тук! Може би вече са мъртви... — Той преглътна. — Може аз да съм единственият оцелял...

— Градът, младежо! Какво за града?

— Господарю... Зин-Азшари е в руини, нападнат от кръвожадни изчадия, създадени сякаш в кошмар... — Историята излезе от пратеника като кръв от рана, която не можеше да се затвори.

Както всички останали елфи, и тези в столицата били встрещени от внезапната и необяснима загуба на почти цялата си магическа сила.

Мнозина от тях отишли в двореца, за да търсят утеха. Тълпата наброявала хиляди.

И тогава от портите се изсипал безкраен поток от чудовищни войни, някои рогати, други — с крила, но всичките въоръжени до зъби и нетърпеливи да изколят всичко по пътя си. За броени секунди измрели хиляди, без някой да успее да нанесе на ордата дори една-едничка рана. Страхът свършил останалото и мнозина били прегазени от полуделите бегълци.

— Тичахме, господарю, всички тичахме. Мога да говоря само за онези, които избягаха в моята посока, но дори най-калените войни не можеха да се опълчат срещу това...

Ала демоничната орда ги последвала, поваляйки всеки, който не можел да избяга достатъчно бързо. Разпръснати групички успели да се спасят от града, но дори тогава изчадията продължили да ги преследват.

Никой не прекъсна разказа му. Никой не посмя да каже, че страда от халюцинации. Всички можеха да прочетат истината в очите и гласа му.

След това пратеникът описа как се беше появил в Блек Руук. Група лунни стражи и офицери се събрали заедно в опит да създадат някаква отбрана или поне план за бягство. Решили, че в замъка трябва да научат за станалото и този дълг паднал върху войника чрез жребий.

— Предупредиха ме, че магията може да не проработи според плана, че вместо това може да се озова на дъното на Кладенеца или дори об-ратно в г-града... — Той потрепери. — Но не виждах голям избор...

С огромно усилие заклинателите започнали работа. Боецът стоял в центъра на кръга, докато те събирали и малкото достъпна им енергия. Светът започнал да се разтапя около него...

И точно когато изчезвал, чудовищните хрътки се нахвърлили върху магьосниците.

— Озовах се малко на север отук, господарю, разтърсен, но жив. Отне ми час да се добера до близката стражева кула, където взех нощен саблезъб, и после се насочих към в-вас с най-голяма скорост.

Сломен, Рейвънкрест се отпусна безпомощно в стола.

— А дворецът? И той ли е в руини? И там ли всички са изклани?

Пратеникът се поколеба, но после отвърна:

— Господарю, по стените имаше стражи. Наблюдаваха народа, когато портите се отвориха... а после гледаха спокойно как чудовищата излизат и ни разкъсват на парчета!

— Кралицата никога не би позволила това! — извика един от офицерите на благородника. Други кимнаха в съгласие, ала мнозина запазиха мненията си за себе си.

Командирът сам си изграждаше мнение за ставащото. С мрачно изражение промърмори:

— Значи е както вярвахме. Това е работа на Аристократите.

— Дори те не биха могли да са толкова болни! — оспори Латосиус. — Да, техните магьосници се мислят за по-добри и от Лунната стража, но пак са нощни елфи, точно като нас!

— Обаче арогантността им няма граници! — Рейвънкрест удари с юмрук облегалката на стола. — И нека не забравяме, че изпълняват заповедите на лорд съветника... Ксавиус!

Ронин вече беше чувал името, но сега отровата, с която благородникът го изрече, направо го замая. Той се наведе към Малфурион и запита:

— Кой е тоя Ксавиус?

Елфът се беше възстановил в голяма степен, благодарение най-вече на брат си. С малко помощ от страна на Брокс, сега и Малфурион стоеше изправен до другите.

— Той е онзи, който шепти на ухото на кралицата. Най-довереният ѝ съветник и съперник на лорд Рейвънкрест. Не се съмнявам, че Ксавиус участва активно в това, но не би могъл да го стори без съгласието на Азшара! Дори Аристократите я боготворят.

— Никога няма да ти повярват — отбеляза Илидан. — Забрави това засега. Нека си мислят, че е съветникът. Изборът им накрая ще бъде един и същ.

Макар да не беше преизпълнен с доверие към брата на Малфурион, Ронин се съгласи със забележката му.

Изглежда злодеите вече бяха набелязани. Рейвънкрест се изправи и закреця заповеди. Офицерите му си сложиха шлемовете с такава готовност, сякаш всеки момент тръгнаха към столицата.

— Всички лунни стражи и всички магьосници, макар и с посредствени сили, да се съберат тук незабавно! Гаро'тал! Изпрати

хора до всяка военна част и командир! Трябва да организираме съпротива! Ще поставим тази ужасна ситуация под контрол!

Латосиус се обърна към благородника:

— Трябва да направим нещо, за да си върнем контрола над Кладенеца! Срещу тези чудовища само силата на оръжията няма да ни бъде достатъчна! Чухте пратеника!

Брадятият командир навря лицето си почти в това на досадния старец:

— И аз се надявам да имам малко магия под ръка, особено от страна на прехваления ви орден, ала силата на оръжията май е единственото, което имаме в момента, не мислиш ли?

Илидан внезапно изостави брат си и останалите:

— Господарю, чувствам, че мога да помогна донякъде. Все още имам известни способности.

— Прекрасно! Ще ни потрябват! Зин-Азшари трябва да бъде отмъстен, а кралицата освободена от Аристократите!

В този момент Ронин усети, че не може да остане безучастен. Знаеше какво може да стори Пламтящият легион и макар това да бе вече част от миналото, не можеше просто да стои встрани, както Крас го съветваше. Все още усещаше у себе си способността да прави магии, при това без ограниченията на елфите.

— Господарю Рейвънкрест!

Благородникът се извърна към него, явно несигурен как да се отнася към него:

— Какво искаш?

— Трябва ти някой, който може да прави заклинания. Предлагам ти услугите си.

Рейвънкрест изглежда се съмняваше.

В отговор магьосникът призова кълбо от синя светлина над лявата си длан. Отне му малко повече усилия от обикновено, но не дотам, че да проличи.

Съмнението на командира се стопи моментално:

— Чудесно, добре дошъл в редиците ни... — Явно с крайчеца на окото си забеляза, че Латосиус се кани да протестира. — Особено след като нищо друго не ни се предлага.

— Ако магията, каквато и да е тя, която ни отрязва от Кладенеца, може да бъде премахната...

— Което от своя страна ще изисква немалка магическа сила... и ако можехте да го постигнете, лунни стражи, нямаше изобщо да имаме проблем!

Докато ги слушаше как спорят, сърцето на Малфурион се сви. Подобни дрязги не служеха никому. Дошло бе времето да действат, но с почти никаква магия, която да подпомогне въоръжената сила на лорд Рейвънкрест, бъдещето наистина изглеждаше мрачно. Ако само...

Очите му се разшириха. Може би *можеше* да стори нещо.

Както брат му и Ронин бяха направили преди него, Малфурион пристъпи към благородника. Рейвънкрест го изгледа с недоверие.

— Какво има пък сега? И ти ли ще ми предложиш магия като тази, която Илидан твърди, че притежава? Добре дошъл си, ако можеш, независимо от предишните ти престъпления.

— Не предлагам заклинания, лорд Рейвънкрест, а нещо съвсем различно. Предлагам уменията си, на които ме научи моят шан'до, Ценариус.

Латосиус се изсмя подигравателно:

— Това е най-пошлата шега до момента! Ученията на митичния полубог?

Но Рейвънкрест не отхвърли казаното от Малфурион:

— Наистина ли вярваш, че можеш да си ни от полза?

Младият нощен елф се поколеба, ала после отвърна:

— Да, но не и от тук. Трябва да отида на някое по... тихо място.

Благородникът се намръщи:

— По-тихо?

Младежът кимна:

— Искам да отида в храма на Елун.

— Обителта на Майката Луна? Дори не се бях сетил за тях. Подкрепата им може да ни бъде от голяма помощ в тази криза... но какво се надяваш да постигнеш там?

Опитвайки се да скрие несигурността си, Малфурион Стормрейдж отвърна:

— Да премахна магията, която спира притока на сили от Кладенеца на вечността към магьосниците ни, разбира се.

ДВАЙСЕТ

Всичко по света беше наред... поне за лорд Ксавиус. Изпълнението на мечтите и целите му вече се виждаше на хоризонта. И което бе още по-хубаво, Великият изглеждаше доволен от него. Блокиращата магия, която двамата с Манорот бяха издигнали, не само бе успяла напълно да запечата Кладенеца от всички извън кръга на Аристократите, но също така им позволи да разширят портала и да го заздравят. Само за няколко часа стотици бойци от небесното войнство преминаха през него.

Манорот веднага пое контрола над тях и ги поведе да прочистват недостойните. Някога Ксавиус би намерил това за ужасяващо, но сега напълно подкрепяше методите на Саргерас. Богът най-добре знаеше как може да бъде създаден съвършеният рай, за който мечтаеше съветникът. Та нима кварталът, принадлежащ на Аристократите, не бе напълно пощаден? Тези, които служеха на двореца, щяха да сътворят нова Златна Ера за расата на нощните елфи — епоха, която да засенчи всичко преди нея.

Лорд Ксавиус получи честта да продължи да надзирава работата, която правеше всичко това възможно. Поддържаше деликатния баланс, необходим на магията, за да се регенерира непрестанно щитът около Кладенеца. Усилието бе по-голямо дори от предвижданото от Манорот и ако сега магията се провалеше, щеше да бъде почти невъзможно да се повтори без първо порталът да бъде напълно запечатан, защото изискваше обединената мощ на всички Аристократи.

Но Ксавиус не възнамеряваше да позволи нещо да сполети безценния щит. Не че очакваше никакви проблеми. В крайна сметка какво би могло да се случи тук, в сърцето на двореца?

Мрачна фигура влезе в залата и се огледа нетърпеливо:

— Къде е Манорот? — изсъска Повелителят на хрътките.

— На чело на войнството, разбира се — отвърна нощният елф.
— Излезе, за да прочисти Зин-Азшари от недостойните.

Нещо в изражението на Хаккар за момент притесни Ксавиус. Изглеждаше, сякаш съветникът бе казал нещо, което Повелителят е намерил за смешно. Нощният елф обаче не можеше да си представи какво би могло да бъде.

От портала излязоха още четирима Адски пазачи. Един от още по-заплашителните гибелни стражи чакаше наблизко. Той излая на неизвестен език нещо към новодошлите, които веднага излязоха от залата.

Небесното войнство се движеше с невероятна военна точност и всички моментално се подчиняваха на заповедите, постоянно нащрек, за да изпълняват дълга си. Дори елитните войници на капитан Варо'тен бледнееха при сравнението, поне в очите на Ксавиус.

— Как върви подготовката за лова? — запита съветникът.

Всякава следа от подигравка изчезна от лицето на великана:

— Върви добре, лорд нощен елфе. Моите хрътки и Адсските Пазззачи, които тичат ссс тях, получиха точни и иззрични зззаповеди. Зззаловени ще бъдат онезззи, които Манорот пожела.

Повелителят на хрътките се обърна и излезе от залата, оставяйки сам лорд Ксавиус.

Съветникът погледна отново магията, в направата на която бе взел дейно участие. На няколко стъпки от портала блестящи яркосини кръгове над изрисуван от Манорот пентаграм бележеха наличието на заслоняващата магия. Ала с особените си очи Ксавиус бе способен да види много повече. Вътре във фигурата бушуваха сили — зелени, жълти, оранжеви... Могъщ рог на изобилие от магически енергии, над които той сега имаше пълен контрол.

Също както държеше в ръцете си съдбата не само на своя народ... но и на всичко живо.

Храмът на Елун не се нуждаеше от известие за катастрофата, сполетяла кралството на нощните елфи. Жриците не бяха пряко засегнати от загубата на Кладенеца, но въпреки това усетиха внезапната празнина. Когато тълпите се стекоха към отделните храмове, за да молят за насока, посветените от цялото кралство обсъдиха станалото, ползвайки връзка, която съществуваше откак Майката Луна бе докоснала сърцето на първата си поклонница.

Опитаха да проучат ставащото с Кладенеца, ала също като Лунната стража, не можаха да стигнат до никакъв отговор.

Но въпреки че бяха запазили дарените им от богинята сили, жриците не бяха в безопасност от ужаса, който се изсипа от двореца. Когато Легионът нахлу в храмовете, пръснати из столицата, дори послушниците в далечния Сурамар почувстваха смъртта на сестрите си, когато ордата ги изкла безмилостно.

— Сестро — извика една от жриците на Тиранде, която наливаше вода за вярващите. — На входа стои младеж и моли да се срещне с теб.

— Благодаря ти, сестро. — Тиранде подаде каната на друга послушница, а после се затича по коридорите. Предположи, че Илидан е дошъл да я види отново. Младата елфа се страхуваше да говори с него, несигурна какво би му отвърнала, ако той заговори за евентуален брак помежду им.

Но не Илидан я чакаше, а друг, когото мислеше, че още дълго няма да види.

— Малфурион!

Без да осъзнава какво прави, тя го обви с ръце и го прегърна здраво.

Бузите му потъмняха и той прошепна:

— Радвам се да те видя, Тиранде.

— Как се озова тук? — Внезапно в гърдите ѝ се надигна страх. — Броксигар? Какво са му сторили...

— Той е с мен. — Малфурион посочи зад гърба си и Тиранде видя орка, който чакаше в тъмния ъгъл до входа. Чудовищният войн изглежда се чувстваше доста неудобно в присъствието на толкова много нощни елфи.

Жрицата се огледа наоколо, но не видя други стражи, освен тези в храма.

— Малфурион! Каква лудост ви води тук? Да не би двамата да сте се промъкнали в града, само за да ме видите?

— Не... заловиха ни.

— Но ако...

Той постави нежно пръст на устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Тази история ще трябва да почака. Знаеш ли за ужасите в Зин-Азшари?

— Само донякъде... и дори това ми е твърде много! Малфурион, не можеш да си представиш *ужаса*, който почувствахме в умовете и душите на сестрите ни...

— Чуй ме! Точно в този момент нашествието се разпростира извън столицата. И което е по-лошо, лунните стражи са безпомощни срещу него! Някаква магия почти напълно е отрязала достъпа им до силите на Кладенеца!

Тя кимна:

— И ние така предположихме... но това какво общо има с идването ти?

— Залата на Луната използва ли се в момента?

Тиранде се замисли.

— Преди час я ползваха, но толкова много дойдоха за съвет при висшите жрици, че им се наложи да отворят вместо нея главната зала за молитви. Вероятно Залата на Луната е празна в момента.

— Добре. Трябва да отидем там. — Младежът махна на Брокс, който бързо влезе след него. За удивление на Тиранде, оркът носеше брадва.

— Нали каза, че са ви хванали...

— Лорд Рейвънкрест не видя причина да ни задържа повече, докато Брокс остава с мене.

— Задължен съм и на двама ви — напомни широкоплещестият войн. — Дължа ви живота си.

— Нищичко не ни дължиш — отвърна му братът на Илидан. После се обърна към Тиранде: — Моля те, заведи ни в залата.

С жрицата начело те се насочиха навътре в храма. Въпреки опитите на Брокс да върви възможно най-близо до спътниците си, просто нямаше начин да скрие облика си от събраните вътре нощни елфи. Мнозина го изгледаха с ужас, а неколцина дори изкрещяха, сочейки орка, все едно той бе виновен за случващото се.

Пазачките ги настигнаха близо до Залата на Луната. Най-предната беше същата, която по-рано бе обсъждала Илидан с Тиранде.

— Сестро... обичаите ни са да приемаме всеки, който пожелае да влезе в храма на Майката Луна, ала това същество...

— Нима Елун е казала, че той няма същите права като всеки друг вярващ?

Стражарите се спогледаха несигурно. Накрая първата отговори:

— Всъщност не се споменава нищо за другите раси, но...

— Ние всички сме деца на Елун! Той също има правото да дойде тук за съвет, както и да ползва останалите услуги на храма!

Нямаха какво да й отговорят. Най-накрая пазачката им махна да продължат, но не се сдържа и добави:

— Моля те, дръж го по-далеч от очите на другите, доколкото ти е възможно. Паниката и така е предостатъчно.

Тиранде кимна с благодарност:

— Разбирам.

Когато влязоха, вътре имаше само две послушници, които шетаха. Младата жрица веднага отиде при тях и им обясни нуждата си от усамотение, посочвайки Брокс. Всъщност видът на орка бе достатъчен, за да ги накара да се оттеглят.

Тиранде се върна при Малфурион и запита:

— Какво се надяваш да постигнеш?

— Искам отново да вляза в Смарагдовия сън.

На нея това никак не й хареса:

— Планираш да отидеш до Зин-Азшари!

— Да. Надявам се там да разбере какво са сторили на Кладенеца.

Но тя го познаваше твърде добре:

— Не се надяваш просто да откриеш истината, Малфурион. Май възнамеряваш да направиш нещо по въпроса...

Вместо да отговори, той огледа центъра на залата:

— Тази част изглежда най-спокойна.

— Малфурион...

— Трябва да побързам, Тиранде. Прости ми...

С Брокс зад гърба си, той отиде до избраното място и се разположи удобно на пода. След това, свил крака, друидът се загледа в озареното от луната небе.

Оркът седна срещу нощния елф, но остави място и за послушницата. Малфурион я изгледа въпросително.

— Няма нужда да оставаш...

— Надявам се Майката Луна да ми посочи начин, по който да ти помогна.

Малфурион ѝ се усмихна признателно, а после отново стана сериозен.

— Трябва да започвам.

Без да може ясно да определи защо, Тиранде внезапно сграбчи дланта му. Той не я погледна, защото вече бе затворил очи, но за момент усмивката му се завърна.

А после тя усети как друидът я напусна.

Планът бе скалъпен набързо и отчаян. При това Малфурион си даваше ясна сметка, че лорд Рейвънкрест не му вярва особено много. Но след като Лунната стража бе практически безсилна, благородникът не беше видял причина да забрани на младия нощен елф поне да опита.

Сега Малфурион се надяваше, че не е дал празни обещания.

Ръката на Тиранде, положена върху неговата, му оказа безценна помощ за проникването в дълбокия транс. Досегът с нея го успокои и разхлаби невероятното напрежение, което бяха създали у него ужасяващите събития от последните дни.

Вече отпуснат, той се протегна към света около себе си, към дърветата, реката, камъните и всичко останало, както бе постъпил и при първия опит с Ценариус.

Но този път го посрещнаха не спокойните елементи на природата... аз истински катаклизъм.

Светът вече не беше балансиран. Гората го знаеше, хълмовете също. Дори небесата чувстваха ужасната погрешност на ставащото. Навсякъде, накъдето насочеше погледа си, Малфурион чувстваше само дисхармония. Недоволството на природата го шибаше с такава сила, че за миг друидът щеше да се удави.

Вместо това се концентрира върху нежния допир на Тиранде, черпейки сили от присъствието ѝ. Дисонансът отшумя — все още около него, но вече неспособен да го докосне.

Веднъж укрепнал, Малфурион се пресегна към духовете на природата, докосна всеки и им позволи да почувстват неговото спокойствие. Разбираше паниката им и обеща, че ще действа от тяхно име. В замяна нощният елф поиска да се отзоват, ако се нуждае от

помощта им. Напомни им, че и той като тях иска връщането на баланса.

Чувството за нередност намаля още повече. Нямаше да си отиде съвсем, докато Аристократите се месеха в естеството на Кладенеца, но Малфурион бе успял да възстанови част от хармонията.

И след като го стори, вече можеше да навлезе безопасно в света на сънищата.

Освободен от телесния си затвор, той се спря, за да погледне приятелите си и по-специално Тиранде. Сега му бе по-лесно да призовава образите и да размества реалността в идиличния пейзаж. Брокс и жрицата незабавно се появиха... както и собственото му тяло, разбира се.

За своя изненада видя, че по едната буза на Тиранде тече сълза. Малфурион инстинктивно се пресегна, за да я избърше, но пръстът му мина през нея. Ала въпреки това младата жрица докосна мястото със свободната си ръка, сякаш почувствала допира му.

Насили се и се отдръпна, после отново загледа небето. Насочи съзнанието си в посоката на Зин-Азшари и пристъпи напред.

Познатата зеленикава мъгла погълна всичко. Малфурион се концентрира и отново наслои върху сенчестия свят елементите от реалността. След това се понесе над света на сънищата, чувствайки различните аспекти едновременно на истинския свят и на подсъзнателния.

Ала докато пътуваше, нечие неочаквано присъствие привлече вниманието му. Отначало се усъмни в усещанията си, но после бързо потвърди подозрението си.

„Шан’до?“ — извика той.

Друидът почувства как кентавърът докосва мислите му, макар и съвсем неясно. Допирът обаче потвърди, че Ценариус не е пострадал. Беше се справил с последния адски звяр, ала нещо друго бе привлякло вниманието му. Малфурион разбра, че господарят на горите е почувствал присъствието на ученика си в Смарагдовия сън и се е пресегнал, за да го успокои, да покаже на нощния елф, че не всичко е загубено.

Умиротворен от безмълвното послание на Ценариус, Малфурион продължи напред. Зелената мъгла се разреди още повече и не след дълго той виждаше света под себе си сякаш наистина летеше като

птица в реалността. Хълмовете и реките преминаваха бързо край него, докато се носеше целеустремено към Зин-Азшари.

Но когато наближи столицата, за първи път друидът наистина съзря ужаса.

Колкото и смразяващи да бяха описанията на пратеника, не съумяваха истински да разкрият чудовищния катаклизъм, изсипал се върху приказния град. По-голямата част от Зин-Азшари беше изравнена със земята, сякаш някакъв огромен камък се бе претърколил върху нея, при това неколккратно. Из покрайнините нямаше ни една изправена сграда. Огънят бушуваше навсякъде, но не само с алените пламъци, познати на Малфурион. Из столицата пълзяха и гнусни зеленикави или катраненочерни пожари с очевидно чуждоземен произход. Докато елфът преминаваше над тях, можеше да усети злобната им жегга дори в царството на съня.

След това видя демоните.

Адските зверове бяха достатъчно чудовищни сами по себе си, обаче създанията, които ги следваха, изпратиха нови тръпки по тялото му, при това по-силни, защото тези тук бяха явно интелигентни. Въпреки огромните рога, дяволските лица и ужасяващите си форми, те се движеха в синхрон и целеустремено. Това не бе никаква безмозъчна тълпа, а армия, отдадена на злото.

И докато се приближаваше, елфът видя, че от портите на двореца се изливат още и още.

Не се изненада, когато осъзна, че красивата сграда изобщо не е докосната. Както бе казал и пратеникът, стражите все така стояха по стените. Малфурион мина покрай неколцина и видя в очите им ужасяващо удоволствие от гнусната гледка под тях. Сребърните полукълба носеха червеникави следи и някои от пазачите сякаш желаеха да се присъединят към демоните.

Отвратен, младият нощен елф се отдръпна встрани. Погледна към стената на двореца и забеляза, че домовете на Аристократите също бяха оставени цели. Неколцина от слугите на кралицата дори се движеха между тях, сякаш наоколо не се случваше нищо съществено.

Отвращението му нарастваше все повече и повече. Малфурион се понесе към кулата. Също както преди, той усети невероятните сили, които Аристократите извличаха безогледно от тъмния Кладенец. Ако изобщо имаше никаква промяна, тя беше по-скоро в удвояването на

мащаба на магията. Около Кладенеца бушуваха жестоки бури, шибаци покрайнините на опожарения град.

Последния път се бе опитал да влезе в кулата през мястото, където се заплиташе магията. Сега обаче Малфурион се гмурна пониско и намери някакъв балкон близо до основите на двореца. С движения, много подобни на това, което би правил в реалния свят, нощният елф заплува току над него, а после влезе през отворената врата навътре.

За огромна негова изненада опитът се оказа успешен. Никой не се беше сетил да защити долните подстъпи от такива като него. Високомерието на Аристократите му помогна да проникне с лекота в двореца.

Малфурион бавно полетя по коридора в търсене на път нагоре. Близо до задната стена откри главното стълбище... а около него — повече от дузина от огромните рогати войни, които бе съзрял навън.

Първата му реакция бе да се отдръпне, с надеждата, че няма да го видят. За съжаление обаче нямаше къде да се скрие. Той се подготви за атаката им... а после се прокле за глупостта си, когато първият от демоничната група буквално премина през него.

Естествено, че не можеха да го видят в нематериалната му форма. Все пак въздъхна облекчено, когато последният демон изчезна надолу по коридора. Когато стана ясно, че няма повече, Малфурион се прокрадна напред и се качи по стълбите.

Подмина няколко зали по пътя нагоре, но не се спря пред никоя. Това, което друидът търсеше, се намираще на самия връх на високата кула и колкото по-скоро го достигнеше, толкова по-скоро щеше да е в състояние да измисли някакъв план.

Какъв точно можеше да е той, това вече елфът не знаеше. Макар да предпочиташе друидството, Малфурион беше почти толкова добър в магията, колкото и брат му. Дори в сегашното си нематериално състояние смяташе, че ще бъде способен да направи нещо.

Малко по-нататък обаче друидът се натъкна на бариера. Протегна ръка, опипвайки въздуха. Преградата не искаше да поддаде, все едно се опитваше да мине през каменен зид.

Натисна малко повече... и сякаш стената омекна. Малфурион се хвърли напред с всички сили... и падна през невидимата бариера.

Успехът му беше толкова внезапен, че за момент младежът се зарея във въздуха, несигурен, че наистина е преминал. Обърна се и опита да докосне стената отново, ала напипа само някаква смътна сила. Или присъствието му по някакъв начин бе разрушило бариерата, или беше предвидена да спира само влизащите.

Малко по-нагоре друидът налетя на двама стражи и дебела врата, която трябваше да води към залата, в която работеха Аристократите. Когато видя, че и тези пазачи не могат да го забележат, Малфурион постави ръка на вратата, за да я провери за капани.

Пръстите му потънаха в дървото като във въздух. Младият нощен елф се стегна и влезе.

Първото му усещане бе за пълна дезориентация, защото залата, в която предателите вършеха гнусните си деяния, беше по-голяма, отколкото външните ѝ размери предполагаха. Целият дом на Малфурион се побираше в нея няколко пъти.

А на Аристократите им бе необходимо цялото налично пространство, защото площта, която самите те не запълваха, гъмжеше от редици гротескни войни. Отблизо погледнати, лицата им разтърсиха Малфурион още по-силно. В тях нямаше състрадание, нямаше милост...

Младежът отпъди тези мисли и се понесе напред, към работещите магьосници. Загледа се в заклинанията им със смесени чувства на възхищение и отврат. Аристократите сякаш бяха отминали границата на лудостта. Повечето от тях имаха странно гладно изражение. Някога изкусно изтъканите им одеяния висяха по костеливите им тела и неколцина едва стояха на краката си. Обаче всички гледаха напрегнато и нетърпеливо към резултата от техния труд — зловеща пулсираща дупка към друга вселена.

Малфурион понечи да погледне към дъното на празнотата, но внезапно отклони поглед. Краткият досег с огнената сфера му позволи да почувства чудовищното зло, стаено вътре. Удиви се, че Аристократите не могат да почувстват с какво са се свързали.

Опитвайки да забрави току-що видяното и бавно надигация се страх, Малфурион се обърна... и се озова лице в лице с магьосник, който можеше да бъде само съветникът на кралицата, лорд Ксавиус.

Друидът се носеше само на сантиметри от неспокойните очи на възрастния елф. Беше чувал за фалшивите полукълба — магически

приспособления, които Ксавиус доброволно бе сменил за истинските. Рубинени линейки прорязваха абаносовите лещи — толкова черни, колкото силата, която Малфурион бе почувствал от другата страна на магическия портал.

Съветникът стоеше там с такова напрегнато изражение на суровото си лице, че в началото младият елф си помисли, че е бил забелязан, но това, разбира се, беше само въображението му. След миг Ксавиус пристъпи напред, преминавайки право през Малфурион, и се насочи към Аристократите, които неотклонно продължаваха с усилията си.

На друида му отне момент да се съвземе от неочаквания сблъсък. Лорд Ксавиус бе главният виновник за ужаса отвън, поне в очите на Рейвънкрест и Лунната стража. Виждайки го сега, не му бе трудно да го повярва. Ала все така чувстваше, че кралицата знае какво става, макар засега да не бе видял потвърждение.

Малфурион тръгна решително към магическия кръг, който явно контролираше щита. Трима магьосници-Аристократи стояха край него, но само го наглеждаха, без да поддържат силата му активно. Младежът прелетя покрай тях и започна да разглежда детайлите.

Кръгът бе майсторски изработен на ниво, далеч отвъд магическите способности на друида. Въпреки това не му отне много време да разбере как да го неутрализира.

Разбира се, това щеше да стане, ако Малфурион *изобщо* можеше да му направи нещо в нематериалната си форма.

За да изпита възможностите си, той прошепна на въздуха и измоли най-дребната възможна услуга. Още докато движеше устните си, лек ветрец почти недоловимо размърда косъмчетата по темето на един от магьосниците.

Успехът го изпълни с трепет. Щом бе могъл да стори това, значи можеше да разруши и защитното заклинание. Това щеше да бъде достатъчно за Лунната стража.

Младежът се взря в сърцето на магическата матрица и фокусира волята си върху най-слабата ѝ брънка...

— Толкова глупаво е от твоя страна да правиш такъв жалък опит — изкоментира студен глас.

Малфурион се обърна инстинктивно и погледна през рамо.

На свой ред лорд Ксавиус също го изгледа втренчено.

Него.

Съветникът протегна напред тънък бял кристал. Очите му — очите, с които можеше да вижда дори през Смарагдовия сън — проблеснаха.

Чудовищна сила започна да засмуква Малфурион към кристала. Той се опита да се отдръпне, но усилията му бяха напразни. Камъкът изпълни зора му... а после се превърна в целия му свят.

Изад стените на невъзможно миниатюрния си затвор той погледна навън към огромното, подигравателно изкривено лице на възрастния нощен елф.

— Интересна мисъл ми мина през ума — изкоментира почти цинично лорд Ксавиус. — Как мислиш, колко време ще му трябва на тялото ти да умре, след като е било разделено от духа си? — След като Малфурион не отвърна, съветникът просто сви рамене: — Явно просто ще трябва да изчакаме и да видим, нали?

После прибра кристала в джоба си и друидът пропадна в пълен мрак.

Скоро достигнаха покрайнините на града, където Крас се надяваше да намери търсения елф. Не можеше да обясни откъде знае, че въпросният живее тук, но подозираше, че Ноздорму е поставил информацията в съзнанието му по време на видението. Мислено благодари на Аспекта, че е взел под внимание трудността на подобно търсене. Това му даваше надежда, че скоро разломът може да бъде поправен, което щеше да позволи на двамата с Ронин да се върнат в своето време.

Преди това, разбира се, трябваше да намери и самия Ронин.

Чувството му за вина, че веднага не е издирил ученика си, само донякъде се притъпяваше от факта, че търсеният от него елф му бе посочен от един от петте Аспекти като безценен не само за миналото, но и за бъдещето. Ала в мига, когато намереше мистериозния нощен елф, драконовият магьосник възнамеряваше да се посвети на издирването на човека.

Внезапно Кориалстраз забави полет и се спусна към дърветата.

— Не мога да те пренеса по-далече.

— Разбирам — отвърна магьосникът.

Ако се приближеше още до града, левиатанът щеше лесно да бъде забелязан от обитателите му.

Червеният дракон кацна и снижи глава към земята, за да може Крас да слезе. След това Кориалстраз огледа местността:

— Не сме далеч. Не повече от час-два път.

Магьосникът не спомена какво ужасно усилие щяха да му костват тези два часа, далече от по-младата му инкарнация. Вместо това отговори:

— Благодаря ти. И без друго стори повече, отколкото можех да искам.

— Аз и сега не възнамерявам да те изоставям — отвърна Кориалстраз и сви крила. — Въпреки че си затворен в тази форма явно си забравил, че нашият вид може да мени лесно своя облик. Ще се превърна в нещо по-близко до народа, сред който трябва да се появим.

Огромното тяло на дракона внезапно се разфокусира. Кориалстраз започна да се смалва и да приема по-хуманоидна форма.

Но само секунда по-късно се върна към нормалния си облик. За миг очите му останаха като стъклени, а дъхът — накъсан.

— Какво има? — Крас наблюдаваше безпомощно своето по-младо аз.

— Не... не мога да се трансформирам! Дори самият опит предизвиква агония!

Магьосникът си спомни своята собствена реакция, когато за първи път се беше опитал да възвърне драконовия си облик след пристигането в това време. Не го изненада, че и на Кориалстраз му е невъзможно да го стори.

— Не опитвай повече. Ще трябва да продължа сам.

— Сигурен ли си? Забелязвам, че когато сме близо един до друг, страдаме по-малко от болестта си...

Крас почувства гордост. По-ранното копие на Кориалстраз бе стигнало до истината по свой собствен път, но дали осъзнаваше и причината?

Дори да беше така, драконът не го показва. Вместо това добави:

— Добре... знам, че трябва да продължиш.

— Тук ли ще останеш?

— Докато мога. Нощните елфи не пътуват много в този регион, а дърветата са високи и ще ме скрият. Ако имаш нужда от мен, ще се

отзова на повика ти.

— Знам, че ще го сториш — отвърна Крас, защото познаваше добре собствената си отзивчивост.

Двамата се сбогуваха и магьосникът пое на трудното пътешествие към града на елфите. Ала точно преди да изгуби Кориалстраз от поглед, по-младото му аз тихо извика:

— Мислиш ли, че ще намериш този, когото търсиш?

— Мога само да се надявам... — Не добави, че ако се провалеше, всички щяха да съжаляват.

Кориалстраз кимна.

Колкото повече се приближаваше до града — и отдалечаваше от дракона — толкова по-зле се чувстваше. Ала въпреки растящата си немоц, закачулената фигура продължаваше напред упорите. Някъде там бе търсеният от него нощен елф. Крас все още не знаеше какво ще прави с него, когато го намери. Само се надяваше Ноздорму да е оставил и тази информация в подсъзнанието му, за да изплува, когато дойде времето.

Ако ли пък не, щеше сам да преценява.

Сякаш му отне цяла вечност, но накрая забеляза първите следи на цивилизацията. Далечните факли вероятно маркираха защитната стена или дори самия вход към града.

Сега идваше най-трудната част. Макар в тази форма да приличаше донякъде на нощен елф, все пак щяха лесно да разпознаят, че не е. Може би ако спуснеш качулката ниско и се наведеше напред...

Крас изведнъж осъзна, че не е сам в гората.

Дойдоха от всички страни — нощни елфи, облечени в почти същата броня като онези, които го заловиха преди. С копия и ятагани, насочени право към натрапника.

Млад офицер със сериозно лице слезе от пантерата си и се приближи към него.

— Аз съм капитан Джарод Шадоусонг^[1]! А вие сте затворник на Сурамарската стража! Предайте се и ще се отнесем с вас добре. Съпротивата ще наказваме сурово.

Усетил, че няма избор, магьосникът вдигна ръце. Дълбоко в себе си обаче чувстваше радост от залавянето. Така поне щеше да проникне лесно в града.

После му оставаше само да избяга...

---

[1] Shadowsong (англ.) — сенчеста песен. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Нощният саблезъб изсъска към Ронин, когато той се опита да се качи на гърба му. Човекът дръпна здраво юздите с надеждата, че звярът ще се вразуми най-сетне.

— Настани ли се? — запита го Илидан.

Братът на Малфурион бе станал негов неофициален пазач — задача, която явно изобщо не го притесняваше. Непрекъснато наблюдаваше Ронин, сякаш се учеше от всяко негово движение. Винаги, когато човекът опитваше да направи нещо дори отдалеч наподобяващо магия, нощният елф влагаше цялото си внимание в него.

На Ронин не му трябваше много време, за да разбере защо. От всички присъстващи наоколо, той бе най-вещият магьосник. Въпреки цялата си арогантност, нощните елфи имаха съвсем ограничени познания за силите, които владееха. Наистина, на него също му беше трудно да извлича сила за магиите си, но не дотам, че да е напълно безпомощен. Само младият Илидан успяваше изобщо да се доближи до неговите способности.

„Мога да му помогна — реши магьосникът. — Щом иска да се учи, ще му позволя.“

Независимо отличното си мнение за близнака на Малфурион, Ронин виждаше голям потенциал в младежа.

Само се надяваше този потенциал да му е под ръка, когато се сблъска с Пламтящия легион.

Потеглиха от Сурамар и се насочиха към Зин-Азшари с най-голямата скорост, която им позволяваха саблезъбите. Ронин усети известно безпокойство от напускането, защото така оставяше все по-голямо разстояние между себе си и Крас. Вече си мислеше, че не му е писано някога да се върне в собственото си време. Можеше само да се надява, че каквото и да е подготвило бъдещето за Верееса и децата му, щеше бъде живот, достоен за тях.

Естествено, това предполагаше изобщо да има някакво бъдеще.

Лорд Рейвънкрест настоя да яздят през останалата част от нощта и през цялото утро. Чак когато стана ясно, че животните просто не могат да продължат, обяви почивка с нежелание.

Редиците им се бяха увеличили, защото по пътя се присъединяваха нови и нови войници, благодарение на ездачите, изпратени напред. Сега отрядът наброяваше над хиляда мъже и непрестанно идваха още. Лорд Рейвънкрест искаше да събере възможно най-голяма армия, преди да се сблъска с врага. Желание, което съвпаднаше с това на Ронин, защото добре познаваше ужасната мощ на демоните.

След като вече бе решил, че не може да остане безучастен, човекът не виждаше защо да не отиде и малко по-далече. Приблужи до Рейвънкрест и му предложи цялата информация, която може да си спомни за враговете им. За да обясни откъде знае това, Ронин просто каза, че някога Пламтящият легион бе нападнал неговата „далечна родина“, опустошавайки всичко — последното поне определено беше истина. Също така описа как бе протекла ужасната война и каква разруха беше настанала, преди защитниците да съумеят да отблъснат демоните обратно.

Макар че не стана ясно доколко му вярва благородникът, поне изслуша описанията на ордата и издаде серия заповеди, целящи да нагодят тактиката на бойците му спрямо слабостите на чудовищата. Латосиус и Лунната стража се отнесоха с голямо нежелание към възможността да срещнат конкретно адските зверове, но Рейвънкрест ги увери, че контингент от най-добрите му войни ще ги пази през цялото време. Също така се погрижи въпросните войници да получат заповеди да атакуват първо пипалата, доколкото им е възможно, за да премахнат опасността за магьосниците.

Командирът на нощните елфи разбираше, че Ронин е скрил много, ала не настоя да научи повече. Вече разполагаше с безценна информация, пък и бе преценил човека достатъчно, за да знае, че магьосникът има достатъчно развито чувство за самосъхранение, за да е премълчал някоя подробност, която би могла да им коства победата.

Въпреки постоянния растеж на армията, те не забавиха ход. След първата, последва още една нощ на усилен марш, а после и трета. Ронин направи дребна магия, която му позволяваше да вижда в

тъмното не по-зле от спътниците си и с нейна помощ лесно се адаптира към нощния начин на живот. Въпреки това обаче съзнаваше, че демоните изобщо не се интересуват дали слънцето, или луната грее над тях, и побърза да каже това на благородника. Чудовищните бойци на Легиона щяха да се бият, докато не победят или не са в състояние повече да го правят. Защитниците трябваше да се подготвят и за сражения през деня.

Когато нощните елфи приближиха Зин-Азшари, забелязаха злокобна зеленикава светлина, озаряваща местността напред — светлина, която сякаш извираше не от мътните небеса, а от самия град.

— В името на Елун! — измърмори един от войниците.

— Спокойно — нареди лорд Рейвънкрест. После се надигна на седлото, загледан напред. — Нещо се приближава... при това бързо.

Ронин нямаше нужда да пита какво.

— Това са те. Разбрали са, че идваме, и искат да ни пресрещнат. Никога не си губят времето. Легионът живее само заради битката.

Командирът кимна.

— Бих предпочел да имаме шанс да огледаме местността и да преценим врага. Но ако искат да се бием незабавно, значи по никакъв начин няма да ги разочароваме. Свирете тревога!

Тръбачите надуха своите рогове и редиците на нощните елфи се пръснаха в бойна формация. Вече наброяваха няколко хиляди и гледката на бронираните ездаци и пехотинци наистина бе възхитителна. Ронин си спомни мощта на Алианса и как го бе възхитила по същия начин първия път, когато я беше видял строена за битка.

Също така си спомни как редиците им се бяха разбили пред чудовищната ярост на нашествениците.

„Няма да се случи отново!“

Погледна към Илидан, който изглеждаше много по-неуверен сега, когато се сблъскваше с реалността.

— Недей да се губиш в страха си — каза магьосникът, защото знаеше накъде води това. — Ти имаш дарба, Илидан. Научих те донякъде как по-добре да извличаш силата. Кладенецът може и да е отрязан от нас, но същността му е просмукана в земята, небето и всичко останало. Ако знаеш как да го почувстваш, ще можеш да

направиш всичко, което е било във възможностите ти преди щитът да се спусне.

— Следвам мъдростта ти, шан'до — отвърна младият нощен елф мрачно.

Ронин бе чувал тази дума и преди, когато Малфурион говореше за учителя си, полубога Ценариус. Чудеше се къде ли се намира властелинът на гората сега. Неговата мощ би била безценна в момент като този.

А после първите ужасяващи фигури се появиха на хоризонта и мислите на Ронин се насочиха единствено към оцеляването.

И към Верееса...

Пламтящият легион вече бе опустошил всичко зад себе си, но въпреки това жадуваше за още разруха и хаос. Адските хрътки виеха, а демоничната армия зад тях надаваше резове от нетърпение да разгроми врага, разположил се пред тях в стройни редици. Още агнета за заколение, още кръв за проливане...

И с един-единствен ужасяващ боен вик те се втурнаха напред.

Лорд Рейвънкрест кимна.

— Стрелци, в готовност! — изкрещя близкият офицер.

Повече от хиляда извити лъка се издигнаха към небето.

Благородникът вдигна ръка и зачака. Демоничната орда се приближи... и още... и още малко...

Командирът спусна ръката си рязко.

Дъждът от стрели се понесе към врага като ято крещящи банши. Макар да виждаше летящата към него смърт, Легионът не забави ход. Демоните се бяха втренчили в онези, които трябваше да умрат.

Стрелите паднаха.

Макар и чудовища, все пак бяха чудовища от плът и кръв. Първата редица падна почти до последния войн, а някои имаха толкова много стрели по себе си, че не можаха дори да се проснат на земята. Адските хрътки се свличаха една след друга. Няколко гибелни стражи паднаха от небето.

Но Пламтящият легион прегazi своите, сякаш изобщо не ги виждаше. Хрътките не обърнаха внимание на падналите си братя, а

продължиха да вият и да се лигавят с приближаването си към редиците на нощните елфи.

— Мътните го взели! — измърмори Рейвънкрест. — Още един залп! Бързо!

Стрелците се подготвиха с прецизна бързина. Брадатият благородник реши да не си губи времето да дава сигнали.

Смъртта отново заваля върху ордата, но този път с много по-малък ефект. Сега Легионът вдигна над главите си щитовете и пренареди строя си.

— Това не са просто зверове — промълви един офицер близо до Ронин. — Учат се твърде бързо!

Лорд Рейвънкрест не му обърна внимание.

— Всички стрелци назад! Пригответе се да стреляте по вътрешните им редици! Копиеносци! Готови за атака!

— Господарю! — извика го Ронин. — Може ли?

— Точно в този момент, магьоснико, всяко твое желание е закон за мен! Прави каквото искаш!

Ронин се взря в едно място пред челните редици на напредващите демони. Концентрира се и започна да извлича сила.

Очите му се присвиха.

Земята изригна в експлозия от пръст и камъни пред Пламтящия легион и чудовищните войни попаднаха под канонада като от тежки катапулти. Мнозина от Адските пазачи полетяха във въздуха, докато други бяха погребани живи под тонове пръст. Огромен скален къс се стовари върху един адски звяр и скърши гръбнака му като вейка. Тичащата орда се забави заради многобройните сблъсъци.

Стрелците се възползваха от това предимство и изпратиха нов залп в струпаните накуп демони. Паднаха стотици, добавяйки телата си в хаоса.

Сред войниците се чува радостни възгласи. Лунната стража, за сметка на това, сякаш ревнуваше от Ронин. Латосиус изръмжа към сподвижниците си, подтиквайки ги към действие.

Усилията им обаче се оказаха много по-скромни от тези на човека. Енергийните лъчи, които паднаха върху войните от Пламтящия легион, в повечето случаи се стопяваха без никакъв ефект. Няколко демона паднаха, но дори сред тях не малко се възстановиха бързо.

— Безполезни са! — отсече Илидан.

— Но се опитват — поправи го магьосникът.

Вместо да спори, младият нощен елф насочи пръст към ордата и зашепна.

Около гърлата на неколцина от демоните в предните редици се увиха змиевидни пипала от черна енергия. Създанията изтърваха оръжията и щитовете си и се опитаха да се отскубнат, ала нишките прогориха вратовете им, преминавайки през плът и кост... и накрая ги обезглавиха.

Ронин едва успя да прикрия отвращението си. Определено репертоарът на нощния елф не му се нравеше, но когато Илидан го погледна за одобрение, магьосникът все пак успя да кимне. Не можеше да обезкуражава единствения способен заклинател тук. Ако оцелееха, щеше да научи младежа на други, по-елегантни начини да се справиш с врага си.

Ако пък не оцелееха...

Легионът отново потегли напред. Под краката си мачкаха труповете на другарите си. Приближаваха се с гърлено ръмжене и високо размахани оръжия, готови да сеят смърт.

— Сега трябва да ги посрещнем — реши Рейвънкрест. — Вие двамата стойте отзад и продължавайте да правите каквото можете! Сега сте най-добрите ни оръжия...

Илидан се поклони:

— Благодаря, господарю.

— Това е истината, младежо... ужасната истина.

С тези думи възрастният нощен елф подкара животното си напред, присъединявайки се към войните. Лорд Рейвънкрест извади оръжието си и го вдигна високо.

Копиеносците се напрегнаха. Зад тях пехотинците стояха, готови да ги последват. В задните редици стрелците се готвеха за нов залп.

Рейвънкрест замахна с меча.

Тръбачите надуха роговете. Стрелците опънаха тетивите.

Армията на елфите затича, за да посрещне врага; саблезъбите заръмжаха предизвикателно.

И точно когато копиеносците се приближиха, стрелите паднаха върху Легиона. Разсеяни от атаката, демоните в предните редици бяха почти изцяло покосени от залпа. Точно според желанието на Лорд Рейвънкрест, ордата изпадна в безредица.

Бързината на пантерите позволи на пиките да потънат дълбоко. Въпреки огромния си ръст, неколцина Адски пазачи полетяха назад, когато остриетата пробиха не само бронята, но и скритата под нея плът.

За миг силата на атаката отблъсна Легиона. Нощните саблезъби нанесоха още поражения, хапейки и забивайки нокти в нагъсто събраните пред тях врагове. Пехотинците се включиха и запълниха празнините, нападайки всеки, който не бе от техните.

Тъй като пиките сега бяха безполезни, ездачите също извадиха мечове и нападнаха демоните. Далеч назад стрелците продължаваха да запращат залп след залп в по-задните редици на ордата.

Друга група ездачи, сред които и лорд Рейвънкрест, все още чакаха. Погледът на благородника хвърчеше по бойното поле и изучаваше внимателно всяка отделна битка, търсейки слаби места.

Ронин и Илидан също не стояха безучастно. Човекът направи магия, която втвърди въздуха над една кохорта от Легиона, и буквално стовари небето върху главите им. Междувременно Илидан повтаряше змийското си заклинание, всеки път обезглавявайки няколко чудовища.

Лунната стража също правеше каквото може и макар усилията им да имаха слаб ефект, все пак помагаша. Въпреки най-доброто си желание, не можеха да превъзмогнат липсата на директен контакт с Кладенеца на вечността и това си личеше във все по-обезсърчените им изражения.

Внезапно един от магьосниците изкрещя и се свлече назад, а кожата му потече по тялото като вода. Докато удари земята, от него бе останал само скелета, плуващ в локва от телесни течности. Другите лунни стражи се загледаха в трупа с ужас и само грубият глас на Латосиус успя отново да ги ввлече в работата им.

Ронин бързо започна да търси източника на магията сред пълчищата на Легиона. Не му отне много време да забележи виновника — зловеща фигура назад сред ордата. Заклинателят приличаше на Адски пазач, но с дълга гущерова опашка и много по-сложно инкрустирана броня. Също така носеше черна и окървавена роба над доспехите, а очите му, наблюдаващи бойното поле, издаваха интелигентност, превъзхождаща многократно тази на войните от първите редици.

Самият Ронин никога не беше виждал такъв, но веднага позна по описанието му Ередарския уорлок^[1]. Те изпълняваха ролята не само на магьосници, но и на офицери на Легиона.

Обаче уорлокът бе направил грешката да предположи, че лунните стражи са отговорни за по-могъщите магии. Това даде на Ронин възможността, от която се нуждаеше.

Видя как заклинателят отново вкарва силите си в действие, но когато пусна черната си магия, човекът я превзе и я обърна срещу създателя ѝ.

Демонът зяпна ужасен, докато кожата се спускаше по тялото му. Зъбатата му уста се разтвори в нечовешки вик, а погледът му се извърна към магьосника.

Това обаче си остана последното му действие. Устата на демона продължи да се разтваря, но само защото вече нищо не фиксираше челюстта. За кратък миг обезпльтената фигура остана изправена... а после останките се свлякоха в купчина, която изчезна под неспирната вълна Адски пазачи.

Останала без командир, кохортата изпадна в хаос и дезориентация.

Нощните елфи усилиха натиска. Предните редици на демоните се разклатиха...

— Побеждаваме ги! — извика млад офицер близо до Рейвънкрест.

Ала също толкова бързо, колкото бяха поддали, чудовищните бойци си възвърнаха целеустремеността и продължиха да напредват с дори още по-голямо ожесточение. Гибелните стражи долетяха изотзад и подкараха останалите с камшиците си. Още и още адски хрътки се опитваха да преминат през защитниците, за да докопат заклинателите.

Няколко нощни елфа изкрещяха, когато два инфернала си пробиха път сред тях, разхвърляйки около себе си животни и ездачи. В редовете на елфите се разтвори дупка и демоните се заизливаха през нея.

— Напред! — изкрещя Рейвънкрест на тези с него. — Не им позволявайте да прекъснат линията ни!

Заедно с другите ездачи той се засили срещу демоничните бойци, осъществили пробива. Самият благородник отрязва пипалата на един адски звяр, а после заби острието си в главата му. Една пантера

скочи върху недостатъчно бърз демон и го нарязва на лентички с дългите си нокти.

Пробивът затрепери... а после се сви. Редиците на нощните елфи се стабилизираха. Ала защитниците все пак отстъпваха. Въпреки всички бронирани зверове, които бяха избили, изглеждаше сякаш двойно повече са се включили.

Ронин изруга, а после запрата нова магия, която прогори Легиона с поредица смъртоносни светкавици. Знаеше, че би могъл да постигне много повече, ако Кладенецът беше отворен.

По-лошото бе, че макар двамата с Илидан да осигуряваха основата на магическата подкрепа, просто нямаше как да бъдат на всички места едновременно. Въпреки цялото си настървение, нощният елф се изморяваше бързо, а и самият Ронин не се чувстваше много пободър.

Докато нощните елфи продължаваха да отстъпват, се надигнаха още писъци. Адските пазачи разбиваха глави и пробиваха гръдни кошове с един удар. Зловещите им хрътки разкъсваха пехотинците. Гибелната стража се носеше над мелето, а после се спускаше върху скупчени елфи с размахани оръжия. Инферналите се появяваха изневиделица и се изливаха върху защитниците горе-долу по начина, по който преди това стрелите бяха покосявали изчадията.

Още един лунен страж изкрещя, но този път, защото адска хрътка се беше промушила през редиците. Четирима войници успяха да отрежат пипалата ѝ, а после забиха остриетата си в гърдите ѝ, но дотогава за магьосника беше станало твърде късно...

Стрелците пуснаха нов залп... който изненадващо се обърна във въздуха и полетя обратно към тях. Въпреки че повечето имаха достатъчно здрав разум да избягат, немалко останаха стъписани от невероятното събитие.

Умряха бързо, когато собствените им стрели пронизаха гърлата и гърдите им.

Ронин затърси, но не можа да види отговорните за това Ердарски уорлоци. Отново прокле факта, че не може да бъде на повече от едно място едновременно.

„Ние губим!“

Въпреки цялата си отдаденост, войниците се нуждаеха от Лунната стража срещу враг като демоните... но Лунната стража се

нуждаеше от Кладенеца...

Докато все още бяха в замъка Блек Руук, Малфурион бе казал, че се надява да се справи с щита, поставен от Аристократите, ала оттогава вече бяха минали няколко дни. Ронин предположи, че магията на младия нощен елф се беше провалила... или самият Малфурион бе умрял при опита.

— Линията отново поддава! — извика някой.

Човекът напълно забрави младия друид. Сега съществуваше само битката... Битката и Верееса. Прошепвайки последно тихо „сбогом“ към нея, той се върна отново към безчетната орда, опитвайки да измисли нова унищожителна магия, макар вече да знаеше, че само това просто няма да бъде достатъчно.

Но можеше ли някой изобщо да направи нещо повече?

— Шамане, има ли някаква промяна?

Тиранде поклати глава:

— Нищо. Тялото диша, но духът просто го няма.

Оркът се намръщи:

— Той ще умре ли?

— Не знам.

Дали пък нямаше да е по-добре, ако наистина умреше, зачуди се послушницата.

Вече три нощи Тиранде наблюдаваше тялото на Малфурион, първо в Залата на Луната, а после в една празна стая във вътрешността на храма. Възрастните жрици й съчувстваха, ала смятаха, че нищо повече не може да се направи за приятеля ѝ.

— Може да спи завинаги — каза ѝ едната. — Или пък тялото му да повехне и умре от глад или жажда.

Тиранде се опита да го нахрани, но тялото не искаше да се отзове. Не посмя да налее вода в гърлото му от страх да не се задави до смърт.

Предната нощ Брокс бе предположил, че може би, ако наистина няма надежда, би било по-добре да прекратят страданието на Малфурион. Дори бе предложи себе си за изпълнител на тази присъда. Колкото и ужасена да бе, послушницата разбираше, че оркът би направил това само за скъп приятел.

Нямаха представа какво се е случило с безплътната му форма. Може би се носеше наоколо, поради някаква причина неспособна да се върне в тялото си. Тиранде обаче се съмняваше в това и подозираше, че с него се е случило нещо непредвидено, докато се е опитвал да унищожи заслоняващата магия. Дори бе възможно духът му да е бил унищожен при опита.

Самата мисъл да загуби Малфурион я опечаляваше повече, отколкото бе предполагала, че е възможно. Дори опасната мисия на Илидан не я тревожеше толкова. Да, Тиранде наистина се боеше и за другия близък, но далеч не по същия начин, по който се терзаеше за този, чието тяло лежеше пред нея.

Лунната жрица постави ръка на бузата му и не за първи път го призова мислено:

„Малфурион, върни се при мен...“

Но той отново не отвърна на повика.

Дебели зелени пръсти докоснаха нежно ръката ѝ. Погледът на Тиранде срещна притеснените очи на орка. В този момент той изобщо не ѝ се виждаше грозен. Беше единственият приятел, останал край нея в този тъжен час.

— Шамане, не си спала, нито излизала от стаята. Не е хубаво това. Излез, подишай малко нощен въздух.

— Не мога да го оставя...

Той не пожела да чуе протеста ѝ.

— И какво ще сториш? Нищо. Той си лежи тук. Тялото му е в безопасност. Сигурен съм, че би искал да откъхнеш.

Другите виждаха в орка само варварско създание, ала Тиранде все повече се убеждаваше, че едрият войн има добра душа, макар да бе възпитан в по-сурови порядки. Той разбираше нуждите на живите същества и опасността, ако спреш да им обръщаш внимание.

Прав бе, не можеше да помогне на Малфурион, ако самата тя отслабнеше и се разболееше. Колкото и да ѝ беше трудно, Тиранде трябваше да си почине.

— Добре... но само няколко минути.

Брокс ѝ помогна да се изправи. Младата жрица откри, че краката ѝ са схванати и почти не може да стои на тях. Наистина трябваше да се освежи малко.

Подкрепяна от орка, Тиранде премина през коридорите на храма и стигна до портите. Също както и преди, външните зали бяха изпълнени с изплашени и объркани граждани, които се опитваха да намерят утеха от слугините на Майката Луна.

Тя се изплаши, че ще се наложи да си пробиват път навън с бой, но тълпата бързо се раздели, за да се отдръпне от Брокс. Той дори не забави ход от ненамаляващото им отвращение, но жрицата се чувстваше засрамена. Елун проповядваше уважение към всички живи създания, ала малцина сред нощните елфи се интересуваха от другите раси.

Двамата излязоха на площада. Хладният ветрец я докосна и ѝ напомни за детските ѝ години. Винаги бе обичала вятъра и ако не се притесняваше от минувачите и сега би протегнала ръце в опит да го прегърне, както беше правила като малка.

В продължение на няколко дълги минути двамата с Брокс просто стояха отвън. После вината отново пролази в сърцето на Тиранде, защото спомените ѝ от детинството започнаха да включват в себе си и Малфурион. Най-накрая се извини и настоя да се върнат вътре. Брокс просто кимна разбиращо и я последва.

Едва бяха стигнали първите стъпала на храма, когато някакъв войник от Сурамарската стража я повика. Тиранде се поколеба, несигурна дали елфът не смята да се заяжда с Брокс.

Обаче офицерът явно имаше друга мисия наум.

— Прости ми, сестро. Аз съм капитан Джарод Шадоусонг.

Жрицата го разпозна, въпреки че не помнеше името му. Беше малко по-възрастен от нея. Лицето му бе по-кръгло, отколкото беше типично за нощните елфи, а веждите му бяха извити нагоре, което му придаваше комично-строгостно изражение, дори когато се опитваше да бъде приятелски настроен или учтив, както сега.

— Искаш ли нещо от мен, капитане?

— Само малко от безценното ти време, ако мога да бъда толкова смел. Имам затворник, който се нуждае от помощ.

Отначало Тиранде понечи да откаже, защото нуждата ѝ да се върне при Малфурион заемаше твърде предно място в мислите ѝ, но задълженията ѝ най-накрая надделяха. Как би могла да откаже на някой нещастник, нуждаещ се от лечителските ѝ умения?

— Разбира се.

Когато оркът понечи да я последва, капитан Шадоусонг го изгледа подозрително.

— И това ли ще дойде с нас?

— Може би предпочиташ да го оставим сам насред площада, особено в тези смутни времена?

Офицерът с нежелание поклати глава и се отказа да спори. Обърна се и бързо ги поведе.

Сурамар имаше съвсем малък арест, защото повечето пленници бързо се озоваваха в затвора на замъка Блек Руук. Мястото, където ги отведе капитан Шадоусонг, бе издълбано в основата на отдавна мъртво дърво. Корените оформяха основите на сградата, а останалото бе иззидано от камък. В земите на елфите нямаше по-солиден зандан, като се изключи крепостта на лорд Рейвънкрест, и Сурамарската стража бе горда с факта.

Тиранде изгледа безличната сграда с известно притеснение. Дебелите зидове ѝ навяваха мисълта, че вътре са заключени само опасни злодеи. Въпреки това девойката се стегна и прекрачи прага на тъмницата, следвайки капитана.

Караулното помещение бе лишено от всякакви мебели, като се изключи простото дървено бюро, където вероятно работеше офицерът. След като по-голямата част от Сурамарските бойци бяха с армията на Рейвънкрест, нищожните сили на капитан Шадоусонг без съмнение трябваше да полагат невероятни усилия, за да опазят мира в околността.

— Намерихме го сред горите същата вечер, когато лорд Рейвънкрест и армията му напуснаха Блек Руук. Много от охранителните заклинания не работят, сестро, ала някои все още пазят малко собствена сила. Едно от тях ни предупреди за натрапника. И тъй като имахме няколко бягства в близкото минало... — Той погледна многозначително орка, но явно знаеше сегашния статут на Брокс, инак веднага би го арестувал. — Решихме да не поемаме рискове и веднага отидохме да разследваме.

— А това по какъв начин е свързано с мен?

— Ами... затворникът... който намерихме, се оказа доста изтощен. И откак го докарахме, състоянието му само се влошава. Заради странната му природа бих искал да го запазя жив, докато лорд

Рейвънкрест се върне. Затова накрая се видях принуден да дойда при теб.

— Тогава води, капитан Шадоусонг.

Зад стражевото помещение имаше само дузина клетки, макар офицерът с охота да обясни на Тиранде, че долу имат още. Тя кимна учтиво, но сега любопитството ѝ беше насочено към странното създание, което лежеше зад решетките. След Брокс тя почти очакваше това да се окаже друг орк, обаче реакцията на капитан Шадоусонг към спътника ѝ показваше, че това е малко вероятно.

— Ето го.

Жрицата си мислеше, че ще види нещо огромно и войнствено на вид, но създанието вътре не бе по-високо от нощен елф. И беше много по-хърбаво от повечето. Под качулката на скромната му роба забеляза изпито лице, много подобно на нейното собствено, ала бледо, почти призрачно, и с не толкова ярко изразени очи. Съдейки по формата на качулката, сигурно и ушите му бяха по-малки от нейните.

— Прилича на един от нас... — отбеляза тя.

— По-скоро на призрак на нощен елф — поправи я капитанът.

Но Брокс се наведе напред, сякаш хипнотизиран от смущаващото създание.

— Елф?

— Може би... — отвърна затворникът с много по-плътен и заповеден глас, отколкото издаваше видът му. Той изглеждаше не по-малко заинтересован от Брокс.

— А какво прави тук един орк?

Странно, пришълецът знаеше какво представлява спътникът ѝ. Тиранде намираше това за много интересно, особено предвид стълпотворението от странни посетители напоследък.

После затворникът се закашля лошо и в нея веднага заговори професионалният лечител. Тя настоя капитан Шадоусонг да отвори вратата на клетката и да я пусне вътре.

Когато доближи сламеника, на който лежеше затворникът, младата жрица отново се вгледа в лицето му. Чертите му криеха много повече, отколкото ѝ се беше сторило отначало. Усети дълбочина, мъдрост и опит с такива мащаби, че се олюля, потресена до дъното на душата си.

По някакъв начин Тиранде осъзна, че пред себе си има много, много древно създание. Ала неговото състояние нямаше нищо общо с възрастта му.

— Ти си надарена — прошепна той. — Радвам се, че дойде да ме видиш.

— К-какво те измъчва?

Той ѝ се усмихна бащински:

— Нищо, което твоите способности са в състояние да излекуват. Убедих капитана да намери някой като теб, защото времето ми намалява все повече и повече.

— Нищо такова не ми е казал! — отрече Джарод Шадоусонг. — Излязох по собствена воля.

— Както искаш... — но очите на затворника говореха друго на Тиранде. Той отново погледна към Брокс и добави. — Виж, такъв като теб не очаквах да видя тук и това ме смущава.

Оркът изсумтя:

— И други ми го казваха.

— Други? Кои други?

— Един с пламъци вместо коса, дето говореше странни неща... — тук Брокс млъкна и след като отправи подозрителен поглед към капитана, измърмори: — Дето говореше за това време като за минало.

За удивление на Тиранде, затворникът се надигна и седна. Капитан Шадоусонг понечи да пристъпи напред с извадено оръжие, но жрицата го отпрати.

— Виждал си Ронин?

— Познаваш ли го? — запита Тиранде.

— Дойдохме тук заедно. Мислех, че е пленен... на друго място.

— На поляната на Ценариус — добави тя.

Той се разсмя:

— Или шанс, или съдба, или Ноздорму придвижва всичко това, да се свети името му! Да, това е мястото... Но как така знаеш за него?

— Била съм там... с мои приятели.

— Така ли? — Слабото лице се приближи до нейното. — С приятели?

Тиранде не беше сигурна как да приема това странно същество. Явно знаеше неща, за които повечето нощни елфи дори не бяха чували, поне в това беше сигурна.

— Преди да продължим... бих искала да чуя как те зоват.

— Прости ми невъзпитаното държание! Можеш да ме наричаш... Крас.

Сега Брокс реагира:

— Крас? Ронин ми каза за теб! — Оркът падна на едно коляно.

— Древни... Аз съм Броксигар... а това е шаманът Тиранде.

Крас се намръщи:

— Дали пък не е казал твърде много...

Реакцията на спътника ѝ реши поне една от дилемите на послушницата. Тя се изправи и се обърна към капитана:

— Бих искала да го взема с мен в храма. Вярвам, че там ще се погрижим по-добре за него.

— Изключено! Ако избяга...

— Имаш обещанието ми, че няма да го стори. Пък и нали сам каза, че е важно да се възстанови. Все пак, щом трябва да отговаря пред лорд Рейвънкрест...

Офицерът от Стражата се намръщи. Тиранде му се усмихна.

— Добре... но лично ще ви изпроведа дотам.

— Разбира се.

Тя се обърна, за да помогне на Крас да стане, а Брокс пристъпи от другата му страна. Когато Тиранде се приближи до него, забеляза, че по устните на магьосника е пропълзяла доволна усмивка.

— Нещо те радва?

— За пръв път след злополучното ми пристигане. В крайна сметка може би има надежда.

Той не поясни думите си, пък и послушницата не настоя. Подкрепян от двете страни, странникът изкуцука от сурамарския зандан. Тиранде осъзна, че поне в едно отношение Крас не се преструва. Наистина беше много слаб. Ала въпреки това тя чувстваше силната му воля.

С Джарод Шадоусонг плътно по петите им, тримата се върнаха в храма. Присъствието на орка отново се оказа ключово за разчистване на пътя.

Тиранде се страхуваше, че стражите или възрастните жрици ще създадат проблеми, но също като нея и те явно усещаха древната природа на Крас. Някои от посветените дори му се поклониха, макар послушницата да подозираше, че и те самите не знаят защо го правят.

— Елун е направила добър избор — отбеляза Крас, когато се приближиха към спалните помещения. — Но пък аз го знаех още щом те видях.

Коментарът му накара лицето ѝ да пламне. Рядко получаваше такива изискани комплименти, нежели от подобни мистериозни личности.

Първоначално Тиранде възнамеряваше да заведе магьосника в отделна стая, но вместо това без да мисли влезе в тази на Малфурион. В последния миг опита да спре.

— Проблем ли има? — запита Крас.

— Не... само че тази стая вече се ползва от един мой болен приятел...

Преди да е успяла да завърши изречението си, закачулената фигура се отскубна от нея и пристъпи към проснатото в леглото тяло на Малфурион.

— Съвпадение, съдба или Ноздорму! Това е той! — извика той. — Какво му е? Бързо!

— Аз... — Как можеше да му обясни?

— Пристъпи в Смарагдовия сън — отвърна Брокс. — И не се върна повече, древни.

— Не се е върнал... Къде искаше да иде?

Оркът му разказа.

Тиранде си беше мислела, че лицето на Крас е бледо, ала сега магьосникът буквално побеля като лист хартия.

— От всички други места, точно там ли? Ала в това има някакъв горчив смисъл. Само да го знаех, преди да напусна града!

— Бил си в Зин-Азшари? — ахна Тиранде.

— Бях в това, което е останало от столицата. После пристигнах тук в търсене точно на този твой приятел. — Той огледа изучаващо неподвижното тяло. — За зла беда вероятно съм закъснял... много, много закъснял... Вероятно е твърде късно за всички нас.

---

[1] Warlock (англ.) — магьосник. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Обречен нощен елф изкрещя, когато демонично острие разкъса бронята и гърдите му. Друг нещастник близо до него така и не можа да издаде предсмъртен стон, защото боздуганът на налитащия адски пазач отнесе черепа му.

Защитниците измираха повсеместно и нищо от стореното от Ронин до момента не успяваше да промени този ужасяващ факт. Въпреки решителната фигура на лорд Рейвънкрест в най-предните редици, нощните елфи бързо се топяха. Пламтящият легион не им даваше и миг почивка, непрестанно атакувайки по всички фронтове.

Макар да виждаше, че всички са обречени, магьосникът продължаваше да се бори.

Просто нямаше избор.

Новините за пристигналата армия защитници изненадаха донякъде лорд Ксавиус, но не го накараха да се съмнява във финалния резултат. Виждаше безчетното войнство на Великия, изсипващо се през портала, и беше сигурен, че никоя армия не би могла да се изправи срещу него и да удържи фронта за дълго.

Скоро недостойните щяха да бъдат прочистени от света.

Манорот водеше Легиона срещу глупците, а Хаккар провеждаше собствения си лов, затова порталът бе оставен в опитните ръце на съветника. Лордът погледна с наслада към малката ниша до входа, където бе прибрал най-скорошната си придобивка. Когато получи вест за разгрома на вражеската армия, Ксавиус щеше да си достави удоволствието да се погрижи лично за „госта“ си.

Ала за момента имаше по-важни занимания.

Отново съсредоточи вниманието си върху портала, откъдето тъкмо излизаше поредната група адски пазачи. Те получиха инструкциите си от дежурния гибелен страж, а после с маршова стъпка поеха, за да се присъединят към кръвожадните си братя. Тази сцена се беше повторила около дузина пъти само за последните

няколко минути, с единствената разлика, че всяка успешно доведена в Азерот група биваше все по-голяма от предната.

Когато последният адски пазач от отряда премина през огнената сфера, лорд Ксавиус чу в ума си величествения глас на Саргерас:

„Става все по-бързо... Доволен съм.“

Нощният елф коленичи:

— За мен е чест, Велики.

„Нима срещаме съпротива?“

— Просто няколко недостойни, отлагащи неизбежното.

„Порталът трябва да се защитава... не само да остане отворен, но и да се заздравя още повече. Скоро... много скоро... самият аз ще дойда през него...“

Сърцето на съветника подскочи. Монументалното събитие приближаваше!

Той се изправи и рече:

— Ще се погрижа да сторим всичко необходимо, за да приготвим пътя! Кълна се!

Усети вълна от задоволство... а после Саргерас се оттегли от мислите му.

Лорд Ксавиус се обърна незабавно към магическия кръг, поддържащ заслоняващата магия. Беше го огледал много внимателно след опита на натрапника да го унищожи и бе открил, че е недокоснат. И все пак рисковете не биваше да се поемат. Не и сега.

Мислейки за „госта“ си, Ксавиус си припомни и някои от нещата, които щеше да направи, когато Саргерас най-накрая ги удостоеше с великолепно си присъствие. Естествено, кралицата щеше да бъде там и, разбира се, щеше да ѝ организира почетна стража. Капитан Варо’тен щеше да се погрижи за последното.

Самият съветник възнамеряваше да бъде първият, поздравил Небесния. Като подходящ дар смяташе да предложи на Великия кристала и скритото вътре. Все пак този нощен елф бе един от тримата, за които Манорот смяташе, че заслужават за тях да се погрижи Повелителя на хрътките. Хаккар отново щеше да изглежда глупав, когато откриеше, че лично съветникът е заловил един от търсените.

Лорд Ксавиус нямаше търпение да предложи затворника си на величествения Саргерас. Щеше да бъде особено интересно да види

какво точно ще направи богът му с младия глупак.

Кошмарът му продължаваше.

Малфурион плуваше в кристала и зяпаше малкото, което можеше да види от залата. Бяха го захвърлили в някаква малка ниша на стената, откъдето виждаше под ъгъл пространството около вратата. Това му даваше прекрасен изглед към безспирния поток демонични войни, които преминаваха през нея.

Гледката стягаше сърцето му като в клещи, защото друидът бе наясно със смъртоносните им намерения. Щяха да изколят всеки елф по земята... и всичко това само защото Малфурион се бе провалил в унищожаването на щита.

В мрачната зала нямаше начин да се раздели денят от нощта и все пак младежът бе сигурен, че след залавянето му луната се е показвала поне два пъти. В безплътната си форма не спеше и тези две денонощия му изглеждаха като цяла вечност.

Колко глупаво беше постъпил! Малфурион бе чувал историите за очите на лорд Ксавиус и как виждали дори сенки на сенките, ала ги беше отхвърлил като измислици и преувеличения. Не му бе минало през недораслия ум, че тези лещи, даващи възможност на съветника да вижда магически енергии, също тъй ще му позволят да съзре и призрака в неговото убежище.

Как само се беше смял мерзавецът!

В началото Малфурион непрестанно бе дълбал границите на кристалната си клетка, ала те се оказаха твърде могъщи. Може би с повече обучение нощният елф би намерил някакъв недостатък, обаче сега това нямаше значение. Беше се *провалил*.

И не само себе си, но и своите приятели, расата си... и целия свят.

Сега на пътя на демоничната орда вероятно нямаше нищо друго, освен защитниците на лорд Рейвънкрест.

Трябваше да направи *нещо*.

Малфурион се стегна и отново опита да използва наученото от Ценариус. Кристалът беше част от природата. Значи бе податлив на магиите му. Младежът прокара длани по всеки ръб, търсейки някаква

слабост в конструкцията. Това, което опитваше, не беше друидска магия, но в същността си бе почти същото.

Ала резултатът, за кой ли вече път, отново бе обезкуражаващ.

Друидът извика от безсилие.

Заради провала му щяха да измрат хиляди. Дори Илidan. И Брокс. И Тиранде...

Да, Тиранде също щеше да загине.

Можеше да види лицето ѝ, при това по-добре от всяко друго. Колко ли се притесняваше красивата послушница... Вероятно седеше край тялото му и се опитваше да го призове. Затвореният нощен елф почти я чуваше...

„Малфурион...“

Той потръпна. Явно започваше да губи разсъдъка си. Удиви го това, че процесът е започнал толкова скоро, но пък и ситуацията бе наистина отчайваща.

„Малфурион... Чуваш ли ме?“

Отново почувства как гласът на Тиранде преминава през мислите му. Вгледа се извън затвора си, за да види дали лорд Ксавиус не е решил да измъчва ума му, ала от съветника нямаше и следа докъдето можеше да види.

С известна несигурност младият друид най-сетне ѝ отвърна в мислите си:

„Тиранде?“

„Малфурион! Вече губех всяка надежда!“

Той самият не смееше да повярва. Да, тя наистина беше жрица на Елун, но все пак подобно постижение трябваше да е извън силите ѝ.

„Тиранде... Как ме достигна?“

„Благодарение на друг... който също те търси.“

Единствените, за които Малфурион можеше да се сети, бяха Брокс и Ронин. Обаче Тиранде познаваше орка. Макар и смел воин, Брокс нямаше магически сили. Възможно ли бе това да е Ронин? Не, магьосникът най-вероятно бе тръгнал с лорд Рейвънкрест.

„Кой? — запита той накрая. — Кой е той?“

„Името ми е Крас.“

Внезапната смяна в гласовете стресна елфа. Новият му звучеше непознато, макар по някакъв начин да напомняше Ценариус. Този Крас със сигурност бе нещо повече от обикновен нощен елф.

„Все още ли ни усещаш?“ — запита новият глас.

„Да... Крас.“

„Показах на Тиранде как бихме могли да работим чрез нейната връзка с теб, за да достигнем безплатната ти форма. Трудно е, но не е нужно да го правим дълго. Надяваме се скоро да те освободим.“

„Да ме освободите?“

Малфурион огледа пак затвора си и се усъмни дали това изобщо е възможно.

„Хитър капан, няма спор — продължи Крас, изненадвайки младежа. Явно връзката му позволяваше да вижда къде го е затворил лорд Ксавиус. — Но и преди съм се справял с подобни нему.“

Сега надеждите на Малфурион наистина се събудиха.

„Какво трябва да сторя?“

„Сега, след като преместихме тялото ти...“

„Какво сте направили?“ — Да преместят тялото му? Това бе ужасен риск...

„Достатъчно добре съм запознат с рисковете. — Когато Малфурион реши да не спори, Крас продължи: — Беше важно да го преместим по-близо до един... от групата ни. Сега трябва да ме слушаш, защото ще се наложи да сторим всичко много бързо.“

Нощният елф зачака напрегнато. Би направил всичко, което му наредят, стига да можеха да го освободят от кристала.

„Трябва да видя кристала, всеки негов детайл. Ти си друид, значи можеш да ми го покажеш.“

Малфурион разгледа внимателно цялата вътрешност на магическата си клетка. Погледна във всеки ъгъл, всяка стена, показвайки на Крас силните и евентуално слаби страни на кристала. Нищо от видяното не му донесе успокоение, ала подозираше, че новодошлият знае много по-добре от него какво да търси.

„Там!“

Безплатният глас го накара да спре пред някакъв ръб. Малфурион го беше оглеждал и по-рано, забелязвайки лека неравност, ала не беше съумял да я използва по някакъв начин.

„Това е ключът към бягството ти. Докосни го с ума си. Виждаш ли дефекта?“

И за първи път той наистина успя. Недостатъкът беше миниатюрен, но все пак видим. Как не бе успял да го види преди това?

„Казват, че с опита идва и мъдростта — отвърна Крас. — Аз обаче все още се опитвам да докажа на практика тази пословица.“

Непознатият нареди на Малфурион да използва уменията, научени от властелина на гората, за да усети цялата ширина и дължина на дефекта и да разбере свършено природата му. Да го опознае така, както познаваше себе си.

„Трябва да намериш най-деликатното му място, ключът, така да се каже.“

„Не мога...“

Да! Най-накрая успя! Малфурион почувства мястото с ума си.

Натисна го, нетърпелив да се освободи... ала недостатъкът не отстъпи.

„Ти си силен, но все пак имаш още да учиш. Отвори докрай мислите си за нас. Допусни ни вътре. Ние ще прибавим силата и знанието си към твоите.“

Елфът прочисти съзнанието си, доколкото може, и се отвори за Тиранде и мистериозния ѝ приятел. Веднага почувства разликата между тях. Мислите на Тиранде бяха загрижени за него, а тези на другия — изпълнени с мъдрост, но и пропити с болезнен страх. Странно, но това притеснение сякаш нямаше нищо общо със сегашната ситуация на Малфурион.

„Сега... опитай отново.“

Затвореният друид си представи безплътната си форма като реална. После натисна дефекта, както би направил с най-обикновена дъсчена ограда. Със сигурност щеше да поддаде, ако го огънеше достатъчно...

Внезапно почувства, че и другите двама бутат заедно с него. Почти можеше да съзре Тиранде и другия от двете си страни, влагащи цялата си сила в начинанието.

Дефектът започна да поддава... Образува се миниатюрна цепнатина...

След това се отвори мъничка, мъничка дупка.

„Това е твоят изход! — извика Крас в ума му. — Използвай го!“

И безплътното аз на Малфурион се изля през отвора.

Когато напусна миниатюрния си затвор, тялото му се уголеми и възвърна нормалните си размери. Промяната бе само в собствените му

сетива, ала той определено предпочиташе вида, в който беше роден, пред насекомоподобното си състояние отпреди малко.

„Сега... преди да са те забелязали... върни се при нас!“

Виж, с това Малфурион не беше съгласен. Бе стигнал дотук, за да направи всичко възможно да спаси народа си.

Заслоняващата магия *трябваше* да падне.

„Малфурион! — замоли го Тиранде. — Недей!“

Той не им обърна внимание и се понесе иззад ъгъла... където се закова на място. Лорд Ксавиус стоеше от другата страна на залата, ала за щастие вниманието му бе приковано от тъмния портал, през който демоните се изливаха като порой. Съветникът изглеждаше така, сякаш общуваше с някого отвъд блестящата сфера.

Малфурион потрепери, спомняйки си ужасното зло, което беше усетил през портала.

Обаче ситуацията беше в негова полза. Стига Ксавиус да останеше заяпан във вихъра само още миг, друидът щеше да постигне целта си и да се измъкне.

Младежът полетя бързо към кръга, вече наясно как да го премахне. Само няколко прости изменения и магията щеше да рухне.

И Тиранде, и Крас мълчаха, което беше знак, че или са решили да го оставят да завърши... или че връзката с тях е прекъснала. Каквото и да беше случаят обаче, той не можеше да се откаже точно сега.

С един последен поглед към съветника, Малфурион се пресегна със силата си. Първо измени леко един от вътрешните символи, нарушавайки стабилността на магията. А после призова силата на света и природата. Използва я, за да пренареди кръга в нова форма, която щеше да заличи функциите му и накрая да го унищожи.

Заслоняващата магия потрепери...

Лорд Ксавиус веднага почувства нередността. Нещо ужасно се беше случило със защитното заклинание.

От вътрешната страна на портала Саргерас също го почувства.

„Търси!“ — нареди той на пионката си.

Съветникът се завъртя в кръг. Тъмните му магически очи се насочиха към малката ниша и призрачния нарушител, когото бе пленил

по-рано... обаче него го нямаше.

И дори още по-зле, негодникът си позволяваше да бърника магията!

— Спрете го! — изрева лорд Ксавиус.

Крясъкът почти осуети всичко, което бе постигнал Малфурион. Той се помъчи да се успокои, а после погледна към мястото, откъдето Ксавиус вбесено сочеше към него, крещейки на Аристократите и демоните. Ала никой от тях не можеше да се подчини на заповедта, защото за разлика от съветника, те не можеха да видят нематериалната форма на друида, още по-малко да я докоснат.

Лорд Ксавиус обаче можеше да стори и двете.

Когато осъзна, че другите са безпомощни като деца, съветникът на кралицата се хвърли към младежа. Изкуствените му очи излъчваха тъмна енергия и друидът усети приближаването на някаква атака. Веднага вдигна ръка пред себе си, молейки въздуха и вятъра за помощ.

Алени мълнии полетяха към младия нощен елф и ако наистина го бяха достигнали, щяха да го унищожат напълно. Те обаче удариха някаква невидима бариера само на сантиметри от Малфурион и отскочиха в хаотичен безпорядък.

Танцуващите светкавици поразиха войните край портала и демоните отхвърчаха като листа в буря. Повечето се размазаха по стените, ала двама адски пазачи пометоха магьосниците, наобиколили кълбото в центъра. Това пък хвърли усилията на Аристократите в почти пълен хаос. Порталът взе да шава, като се разширяваше и стесняваше лудешки, сякаш дишаше.

Магьосниците се хвърлиха да си връщат контрола върху огнената сфера. Няколко демона, които тъкмо прекрочваха прага на Азерот, изчезнаха с писък обратно вътре.

Едно от едрите крилати създания, което се намиреше близо до портала, се хвърли в посоката на Малфурион. Огромният демон явно не успяваше да види нощния елф, но замахваше бясно с оръжието си, надявайки се все пак да уцели нещо. Друидът се дръпна от пътя на острието, защото не беше сигурен дали е защитен от него.

Лорд Ксавиус бе скочил встрани, за да избегне собствената си отразена магия, ала сега се включи отново в битката. Извади нов

кристал от малка кесия на колана си.

— От този няма да избягаш...

Магическите му очи проблеснаха.

Малфурион се хвърли зад развилнелия се демон, така че крилатата твар да се окаже между него и съветника. По този начин вместо предначертаната жертва, кристалът всмука слисания изрод. Огромното чудовище изрева от ярост и напразно сграбчи въздуха, преди да изчезне окончателно.

Ксавиус изсумтя кратко проклятие и хвърли кристала настрани, без изобщо да го е грижа за съдбата на затворника. Вниманието му остана насочено към призрачния натрапник, когото само той можеше да види.

— Господарю! — извика един от магьосниците. — Да опитам ли...

— Не правете нищо! Вършете си работата! Порталът *трябва* да остане отворен, а щитът — недокоснат! Аз ще се оправя с нашия невидим натрапник!

С тези думи Ксавиус се приготви за нова магия. Малфурион обаче нямаше намерение да го изчаква. Той се обърна и се втурна извън залата, преминавайки през затворените врати без дори да погледне притеснените стражи.

Вбесеният съветник незабавно затича след него.

— Отворете вратата!

Стражите се подчиниха. Лордът излетя от стаята и се спусна по стълбите в преследване на своя съперник.

Обаче Малфурион не беше избягал надолу, а стоеше неподвижен във вътрешността на една от стените. Невидим дори за съветника, той изчака, за да е сигурен, че опасността е отминала.

След това друидът се върна в залата и веднага полетя към кръга на щита. Трябваше да го унищожи бързо, преди Аристократите да са успели да го подсилят отново.

Ала когато се пресегна към него, усети в ума си познато присъствие. Малфурион потрепери и, въпреки желанието си, погледна към тъмната дупка на портала.

„Няма да пипаш щита... — промълви в главата му ужасяващото съзнание от дълбините на огнената сфера. — Дори не искаш да го

правиш... Единственото ти желание е да ми служиш... И да ме почиташ...”

Малфурион се опита да се пребори с нуждата да се подчини на гласа. Знаеше добре какво ще се случи с всички, ако демонът-господар получи шанса да влезе в света им. Всичкото зло, което Легионът бе сътворил досега, бледнееше в сравнение с онзи, който го командваше.

„Аз няма... да стана... твоя марионетка!“ — Почти крещейки от усилието, друидът отскубна погледа си от вихъра.

Можеше да почувства яростта на ужасяващото създание, ала въпреки това се съвзе бързо. Злото в огнената сфера не можеше да го докосне направо, затова бърникаше из мислите му. Трябваше просто да не му обръща внимание.

Необходими му бяха само още няколко секунди...

И тогава безплътната му форма се сгърчи, разтърсена от невероятна болка. Малфурион се преви и падна на колене.

— Стига игрички... — измърмори лорд Ксавиус, стоящ пред вратата. Близо до него няколко озадачени стражи се опитваха напразно да видят мистериозния враг, с когото господарят им говореше. — Стига толкова объркани планове! Сега ще разкъсам духа ти на парченца и ще разпръсна същността ти по целия свят... Чак тогава ще те дам на Великия, за да прави с теб каквото пожелае...

И лордът насочи пръст към младежа.

Все повече и повече демони се сблъскваха с редиците на нощните елфи. Лорд Рейвънкрест правеше и невъзможното армията му да не бъде разкъсана на парчета, но въпреки това защитниците продължаваха да отстъпват.

Свируп таран, създаден от Ронин, се заби сред чудовищата. Отхвърли неколцина назад и отвори широка дупка сред редиците на ордата. Уви, навсякъде другаде Легионът продължи напредването си.

Магьосникът чу как Рейвънкрест крещи заповеди отнякъде:

— Здравете десния фронт! Стрелци! Свалете долу тези крилати изроди! Латосиус, дръпни лунните си стражи назад!

Не стана ясно дали възрастният магьосник е чул нареждането на благородника, но независимо от това Лунната стража остана на място. Латосиус стоеше най-отпред, давайки заповеди на един или друг

заклинател да се справя с различни ситуации. Ронин се намръщи. Възрастният нощен елф нямаше никаква представа от магьосническа тактика. Пилееше малкото сили на групата си в слаби атаки над безсмислени цели, вместо да ги обедини в едно концентрирано усилие над нещо важно.

Илидан също го виждаше:

— Проклетият стар идиот изобщо не ги използва както трябва! Аз бих могъл да ги водя по-добре!

— Забрави ги и се концентрирай над собствените си магии...

Но в мига, когато магьосникът каза това, Латосиус внезапно се олюля. Стисна гърлото си и падна назад, а от устата му бликна кръв. Докато се свличаше на земята, кожата му почерня и преди да докосне пръстта, вече беше мъртъв.

— Не! — Ронин бързо заразглежда Легиона, намери уорлока и посочи.

Използвайки номера, първоначално направен може би от същия демон, той привлече няколко стрели в полет и ги запрати с бясна скорост срещу уорлока. Облечената в роба фигура погледна нагоре, видя ги и просто се засмя. Направи жест с ръка и Ронин предположи, че създава защитно поле около себе си.

Ередарът спря да се смее, когато една стрела не само проникна през защитата му, но и през гърдите му.

— Май не сме толкова силни, за колкото се мислим... измърмори магьосникът с мрачно задоволство.

Ронин се обърна към Илидан... само за да види, че младежът го няма. Огледа се наоколо и забеляза, че решителният нощен елф язди бързо към Лунната стража, която изглеждаше напълно безпомощна без водача си.

— Какво е намислил...? — Но човекът нямаше време да се притеснява за бъдещото си протеже, защото внезапно го обгърна невероятна жегга. Чувстваше се така, сякаш кожата му буквално щеше да пламне.

Ередарите най-сетне бяха установили, че той е най-голямата заплаха. Атаката със сигурност идваше от повече от един. Ронин успя да събере достатъчно сила, за да охлаби за малко невероятната жегга, но нищо повече. Бавно, но сигурно щяха да го изпекат жив.

Значи това беше.

Щеше да умре тук, така и без да разбере дали ролята му в тази битка щеше да остави историята повече или по-малко непроменена, или щеше да я унищожи изцяло.

А после... невероятното налягане отслабна и почти изчезна. Ронин реагира начаса и парира изцяло тази опасност. Погледът му се проясни и той успя да види ключовия заклинател.

— Падаш си по огъня, да? Е, аз предпочитам нещата малко по-хладни...

Магьосникът обърна хвърленото върху него заклинание и го запрати срещу създателя му под формата на вълна от леден вятър.

Свирепият мраз мигновено вкочани уорлока. Ередарът побеля, а изражението му застина в маска на агония.

Някакъв тичащ адски пазач блъсна без да иска Ередара. Замръзналото създание се катурна и се блъсна в твърдата земя с ужасен трясък. По цялото бойно поле се разхвърчаха парчета замръзнал демон.

Поемайки въздух задъхано, Ронин погледна към Лунната стража, от чиято посока бе усетил помощта. Очите му се разшириха, щом видя, че начело на магьосниците е застанал Илидан.

Младият нощен елф му помахаше и се усмихна, после се обърна пак към битката. Ръководеше нещо магьосниците-ветерани, сякаш бе роден за техен лидер. Накара ги да се подредят в кръг, който усили малкото им останала сила и я канализира през него. Така младежът увеличи неимоверно мощта на собствените си заклинания.

Взрив сред редиците на Пламтящия легион изтреби цели пълчища демони. Илидан изкрещя триумфално, без да осъзнава напрежението по лицата на другите заклинатели. Беше използвал силата им добре, но ако повтореше подвига си още няколко пъти, лунните стражи щяха да припаднат до един.

Ала Ронин не виждаше начин да обясни това на младежа, пък и честно казано изобщо не беше сигурен, че трябва да опитва. Ако защитниците се проваляха тук, кой щеше да остане?

Ех, ако Малфурион беше успял да отприщи Кладенеца...

Манорот наблюдаваше бойното поле и чувстваше силно задоволство. Досега ордата му не бе срещнала сериозна съпротива.

Дори обединени жалките обитатели на този свят не бяха достоен противник на Легиона в битка.

Искаше да приключи с противника час по-скоро. Така щеше да прокара път за своя господар Саргерас. Великият щеше да бъде доволен от победите, постигнати от Манорот в негово име. Щеше да възнагради демона добре, защото бе успял да постигне всичко, без да търси помощ от Аркимонд.

Да, Манорот очакваше да бъде възнаграден. Щеше да получи още привилегии и власт сред Легиона. А що се отнася до глупавите нощни елфи, които им бяха помагали досега... те щяха да получат обичайната награда, дарявана от Саргерас на подобните им.

Пълно унищожение.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Малфурион си мислеше, че е измамил лорд Ксавиус, но отново се беше оказал глупакът. Какво го бе накарало да вярва, че съветникът ще го преследва по стълбищата вечно, след като задачата му очевидно изискваше младежът да се върне в кулата?

Но този път бе допуснал последната си грешка. Лорд Ксавиус беше талантлив магьосник и можеше свободно да ползва могъществото на Кладенеца. Малфурион бе научил много от Ценариус, но този път си беше намерил майстора.

Ала в този съдбовен момент в главата на младежа отново прозвуча познат глас... но словата не идеха от чудовището зад портала, а бяха изречени от мистериозния Крас:

„Малфурион, нашата сила е твоя... Опри се отново на своите приятели, както когато беше затворен в кристала... Събери енергия от нашата решителност да ти помогнем...“

Не всичко казано имаше смисъл за елфа, но същността му беше ясна. Сега почувства не само Тиранде и Крас, но и Брокс. Тримата разтвориха умовете и душите си за него.

„Ти си друид, Малфурион, може би първият от вида си. Извличаш своята сила от природата... а не сме ли всички част от нея? Значи можеш да извличаш сили и от нас...“

Малфурион се подчини, почерпи от приятелите си могъществото, от което толкова отчаяно се нуждаеше... и то в последния възможен момент.

Лорд Ксавиус хвърли магията си, замислена да унищожи самата душа на младежа без остатък.

Друидът инстинктивно вдигна ръка, за да се предпази от зловещата атака. Отчаян, младежът не вярваше, че силите ще му стигнат за това, дори с помощта на неговите приятели. Предишният удар на съветника го беше отслабил неимоверно.

Ала магията изобщо не можа да го достигне. Стопи се с такава лекота, все едно Малфурион бе махнал комар от лицето си.

„Изправи се! — нареди Крас. — Изправи се и направи каквото трябва!“

Непознатият нямаше предвид битка със съветника. Тя би била само опасна загуба на време. Вместо това нощният елф трябваше да довърши започнатото.

Малфурион загърби вбесения предател и удари защитната магия.

Кръгът се завъртя и енергиите му се разфокусираха. Двама Аристократи се втурнаха да го оправят, но подът под краката им внезапно поддаде, когато камъните отвърнаха на тихата молба на друида да прекратят естественото си състояние на здравина и стабилност. Двамата магьосници изчезнаха с писъци.

Лорд Ксавиус замахна яростно към младежа и го обгърна с мъгла, която започна да разяжда нематериалната му форма.

Отначало елфът се поддаде на паниката, борейки се безуспешно със смъртоносните пари, но после обединените усилия на Тиранде, Брокс и Крас отново му дадоха нужните сили. Бързо призова вятър, който разпръсна валмата из залата.

Но докато Малфурион се справяше с поредната атака, Ксавиус се възползва от възможността и възстанови порядъка в заслоняващата магия. След това се обърна отново към своя опонент с ясни намерения в очите.

Младежът започваше да се чувства безпомощен. Тази игра на котка и мишка не можеше да продължава вечно. Накрая щеше или да се прости с живота си, или да бъде принуден да бяга. Нещо трябваше да се промени... при това възможно най-бързо.

Той се извърна, но не към кръга, нито пък към лорд Ксавиус.

Вместо това Малфурион сега гледаше към портала.

Отново призова вятъра, но този път поиска от него да докаже, че е достатъчно силен, за да се справи не само с магическата мъгла, но и с по-големи предмети.

И изведнъж, наред собственото си светилище, Аристократите попаднаха в околото на свиреп циклон. Неколцина полетяха през залата, намирайки смъртта си размазани по стените.

Останалите се приведоха ниско, за да се прикрият от яростта на вихъра, и подновиха своите усилия върху портала. Не дадоха повече жертви, ала скоро стана ясно, че загубите са поставили почти непосилен товар върху плещите на оцелелите. Огнената сфера започна

да кипи и да се извива опасно. Усещането за зло, избликващо отвътре, сякаш намаля.

Внезапно във врата на Малфурион се впиха огнени ръце и започнаха да го извиват. Изгаряха безплътната му форма, сякаш друидът бе от плът и кръв.

Младежът изкрещя от болка, макар че само нападателят му можеше да го чуе.

— Силата на Великия е с мен! — изрева съветникът на кралицата. — Не можеш да се пребориш и с двама ни!

И наистина, Малфурион почувства как злото отново се пресяга през портала. Макар все още да нямаше същата мощ, както когато бе опитало да го обърне на страната на Аристократите, то добавяше много към и без това ужасяващата сила на съветника. Срещу това не бяха достатъчни дори общите усилия на тримата другари на друида.

„Тиранде...“

Не се опитваше да повика жрицата. Просто бе уплашен, че може никога повече да не я види, никога да не бъде близо до нея.

Внезапно гласът на Крас отново изпълни съзнанието му:

„Имай смелост, Малфурион... с нас има още един, който желае да ти помогне.“

В този миг се появи ново присъствие, което вля енергията си в подкрепа на елфа. Странно, но сякаш новодошлият беше брат-близък на Крас, толкова много си приличаха. Дори гласът напомняше за този на мистериозния магьосник:

„Аз съм Кориалстраз... и давам доброволно силата, която имам.“

И изведнъж волята на Малфурион се увеличи стократно и той почувства надежда, каквато досега не беше имал.

„Ти си друид — напомни му отново Крас. — Природата е твоята сила.“

Младежът почувства как животът се връща в него. Сега можеше да усети не само далечните си другари, но и камъните, вятъра, облаците, земята и дърветата... *всичко*. Малфурион почти припадна от яростта, която излъчваха. Злите дела на Легиона и предателите обиждаха неимоверно елементите на природата.

„Обещах да разтуря тези пъклени дела — рече им той. — Дайте ми силата си и ще удържа своето обещание!“

За младежа всичко това отне цяла вечност, но когато най-сетне се обърна към лорд Ксавиус, видя, че е изминала най-много секунда. Съветникът сякаш беше замръзнал. Изражението му се изменяше бавно, докато лордът се готвеше да унищожи призрачния си съперник със силата на своя господар.

Малфурион се усмихна на глупостта на стария магьосник, сетне вдигна ръце към скритото небе и призова мощта му.

Навън изтрещя гръмотевица.

Аристократите край портала и заслоняващия кръг залитнаха и се разпищяха, съзнавайки, че ставащото не е част от тяхното дело. Дори лорд Ксавиус се намръщи.

И изведнъж кулата се разтресе... и после се взриви.

Капитан Варо'тен коленичи пред Азшара, а шлемът му лежеше в свивката на ръката.

— Извикахте ме, моя прекрасна кралице.

Две от слугините на Азшара решеха прекрасната ѝ коса — нещо, което тя ги караше да правят по няколко пъти дневно, за да я поддържат съвършена. Междувременно кралицата се забавляваше, като изпробваше екзотични аромати, донесени наскоро от търговците.

— Да, капитане. Чудех се какъв е този шум. Звучи сякаш идва от кулата. Да не би да има някакви нередности, за които не съм била информирана?

Войнът сви рамене:

— Аз поне не знам за такива, о, Светлина на Хиляди Луни. Може би просто е прелюдия към пристигането на Великия Саргерас.

— Така ли мислиш? — Очите ѝ се озариха. — Колко прекрасно!

Тя го отпрати с махване на ръка:

— В такъв случай трябва да се подготвя! Със сигурност събитието ще бъде знаменито!

— Както кажете, кралице.

Капитанът се изправи и постави шлема на главата си. След това се поколеба:

— Дали да не проуча, просто за да сме сигурни?

— Не, убедена съм, че си прав! Пък и не бива да притесняваме лорд Ксавиус!

Азшара подуши друго шишенце. Ароматът накара кръвта ѝ да закипи по особено приятен начин. Може би щеше да носи това, когато се срещне с бога...

— Напълно съм уверена, че добрият съветник държи всичко под контрол.

Горната част на залата бе разрушена от мълниите, падащи от разгневеното небе. Покривът и част от стените потънаха в Кладенеца.

Няколко големи къса се срутиха в самата зала и убиха двама Аристократи, разпръсвайки останалите. Заслоняващият кръг и порталът все още стояха, ала съвсем отслабени.

Пищящи вихри се опитваха да разкъсат предателите. Някакъв магьосник, отхвърлен близо до ръба, направи грешката да се изправи. Гладните ветрове веднага подхванаха робата му и го отнесоха.

Внезапно се отприщи порой и зашиба оцелелите. Все още борещи се да удържат магиите, Аристократите паднаха на колене. Не че им помогна много — бурята бе страшно жестока.

Само двама останаха недокоснати от елементите. Единият бе Малфурион, чиято безпътна форма позволяваше на дъжда и вятъра да преминават през нея безпрепятствено. Другият беше предателят-лорд, получаващ защита не само от силите, черпени от Кладенеца, но и от връзката си със злото, което все още успяваше да се процеди през потъмнялата сфера.

— Впечатляващо! — извика съветникът. — Макар в крайна сметка да е безсмислено, млади ми приятелю! Ти имаш само силите на Кладенеца, от които да черпиш... а аз разполагам със силата на Бога зад гърба си!

Забележката му накара Малфурион да се усмихне. Съветникът все още не осъзнаваше срещу какво се бори. Предполагаше, че се е изправил само срещу друг могъщ магьосник.

— Не, господарю — отвърна младият нощен елф. — Объркал си се! Зад теб стои единствено предполагаемата мощ на един демон, който претендира за божественост! Докато аз имам за съюзник целия свят!

Ксавиус се изсмя:

— Нямам време за глупостите ти...

Малфурион почувства как съветникът призовава енергия от Кладенеца... повече, отколкото някой някога беше извличал. Удари друида, ала силите на природата отново го предпазиха.

— Трябва да бъдеш спрян — рече младежът на Ксавиус. — Време е да сложа край на лудостта ти... твоята и на твоя самозван бог.

Така и не стана ясно каква магия бе възнамерявал да направи съветникът. Преди възрастният заклинател да я изрече, всички природни елементи ги удариха едновременно.

Мълнии го заудряха една след друга, прогаряха го отвън и отвътре. Кожата му почерня и се покри с мехури, ала лордът не падна.

Дъждът се превърна в потоп, който изля цялата си ярост върху врага на друида. Ксавиус сякаш се топеше пред очите на младежа, мускулите и плътта му се втечиха... но съветникът не се отказваше от борбата.

А после проехтя последната гръмотевица — толкова силна, че руините на кулата се залюляха и запратиха още от Аристократите във водите на Кладенеца. Толкова могъща, че разтърси самия Малфурион до дъното на душата му.

Толкова силна, че лорд Ксавиус, съветник на кралицата и най-издигнат сред нейния двор... се пръсна на парчета.

Предателят-магьосник издаде вой като една от адските хрътки, докато се разпадаше — вой, който продължи дори когато парчетата се разнесоха във въздуха. Облакът прах, който само допреди миг бе представлявал лорд съветника, бе подет и разпилян от яростния и страшен вятър.

Останалите Аристократи най-накрая изоставиха своите места и се втурнаха да бягат от гнева на отмъстителя, победил страховития им водач. Малфурион ги остави да се спасяват, защото знаеше, че е изчерпал силите си отвъд предела.

Ала въпреки това все още оставаше да се справи с последната задача.

Сега, когато лорд съветника вече го нямаше, за да го защитава, заслоняващият кръг се срива с лекота. Простичък жест от страна на друида най-сетне разруши злата магия. Оставаше му само да се надява, че не е закъснял с премахването на тази толкова голяма пречка пред оцеляването на собствения му народ.

След това младежът насочи вниманието си към адския портал.

Огнената сфера вече беше само сянка на предишните си мащаби, едва забележима дупка в тъканта на реалността. Малфурион я изгледа свирепо, съзнавайки, че не може завинаги да запечата света си от злото вътре... но поне щеше да му даде време да се възстанови.

„Само отлагаш неизбежното... — дойде от чернотата страховитият глас. — Ще погълна твоя свят... както толкова много други преди него...“

— Ще откриеш, че сме горчив залък — отвърна Малфурион.

След това отново отприщи елементите.

Дъждът отми магическите символи, над които се носеше порталът. Вятърът се завихри край отслабеното заклинание и започна да го разкъсва на части.

А земята... земята се разтресе, съумявайки най-сетне да отърси от себе си последните останки от високата кула.

Срутващата се конструкция не представляваше опасност за Малфурион, който нямаше физическо тяло. Затова, въпреки растящата си умора, той бе решен да види със собствените си очи, че нищо няма да обърне отново посоката на събитията в последния момент.

Подът се нагъна. Инструменти на черната магия и парчета от стените се затъркаляха към ръба. Срутването бе съпроводено от ужасяващ тътен...

И кулата падна.

Междувременно порталът започна да се свива бързо, затваряйки се около себе си.

Внезапното засмукване хвана Малфурион неподготвен. Той усети как безплътната му форма бе притеглена към изчезващата дупка.

„Все пак ще ми принадлежиш...“ — долетя до него слаб, но яростен глас.

Нощният елф започна да се бори, мъчейки се да се отдръпне назад. През тялото му прелитаха отломки, които потъваха в ненаситния отвор. Последваха ги и парчета от стена...

Напрежението стана непосилно. Пропаднаше все по-близо до гладния портал.

„Малфурион! — извика Тиранде. — Малфурион!“

Друидът се вкопчи в повика ѝ, опитвайки да го използва като котва. Под него останките от кулата потънаха в тъмната бездна на

Кладенеца на вечността. Останаха само той и малката, но зловеща дупка в реалността.

„Тиранде!“ — извика младежът отчаяно. Затвори очи в опит да си я представи за последен път.

„Принадлежиш ми...“ — рече злорадо гласът.
Светът се обърна с главата надолу.

Манорот почувства загубата. Почувства празнотата в същия миг, когато порталът се сви.

Огромният звероподобен командир спря в задните редици на ордата и обърна грозната си, увенчана с бивни глава в посоката на кулата.

Кулата, която вече не съществуваше.
— Н-е-е-е! — изрева той.

Ронин също го усети — внезапен изблик на сила и мощ. Почувства, че е способен да построи светове, да вземе звездите от небето и да ги пренареди както си ще. Беше неунищожим и всемогъщ.

Магията, заприщваща Кладенеца на вечността, бе унищожена.

Незабавно се обърна към Илдан, за да види как нощният елф понася всичко това. Нямахше от какво да се бои — младежът очевидно бе получил същия прилив на сила. Всъщност не само лунните стражи изглеждаха отново могъщи и готови за велики дела — останалите защитници като че ли също се оживиха.

„Кладенецът и нощните елфи са едно“ — осъзна магьосникът. Дори тези, които не можеха да правят магии, пак бяха свързани донякъде с него. Загубата му ги беше отслабила по начин, който не бяха могли да осъзнаят. Сега обаче Ронин виждаше у всички — от лорд Рейвънкрест до най-дребния войник — подновена решителност и самоувереност. В момента те наистина се чувстваха непобедими, независимо от врага.

Дори да беше Пламтящият легион.

Роговете екнаха. Нощните елфи изреваха в хор, който с лекота съперничеше на крясъците на демоните преди това.

Предните редици на Легиона спряха, несигурни какво значи тази внезапна промяна.

— Покосете ги! — изкрещя Рейвънкрест.

Защитниците се впуснаха в атака. Изведнъж демоните попаднаха под натиск, какъвто не бяха усещали преди. Адските хрътки се строполяваха изклани, преди да успеят да изквичат. Рогати войни падаха като снопове, защото всеки удар на елфските остриета намираще целта.

Нахлуващият Легион спря на място.

Илидан поведе Лунната стража срещу нашествениците, продължавайки да насочва усилията им чрез собствените си магии. Самата земя избухна под краката на ордата, разхвърляйки демоните като листа. Дузини ги белни стражи лумнаха в пламъци и се превърнаха в снаряди, нанасящи страшни поражения на собствената им армия.

Ронин също не остана встрани от битката. В сърцето му горяха спомени за всички, които паднаха през този ден, а също и за другите, които щяха да умрат в бъдещата война. И той наказваше виновните за това отново и отново.

Робата на един Ередар, опитал да му излезе насреща, се усука около него и скърши тялото му на две. После магьосникът запрати редица сини мълнии, които погнаха другите заклинатели на Легиона, оставяйки след себе си само малки купчинки димяща пепел.

Сред ужасяващия враг се разрази същински пандемониум. Вместо в жадуваното от изчадията кръвопролитие, битката се беше превърнала в погром. Сега не ги очакваше нищо друго, освен собствената им смърт.

Редиците им потрепериха. Усетили това, нощните елфи усилиха натиска.

— В ръцете ни са! — извика лорд Рейвънкрест. — Не им позволявайте да се измъкнат!

Яростта на защитниците се усили при този вик. Въпреки ужасния вид на нашествениците, нощните елфи напредваха без страх.

А Ронин и Илидан продължиха да застилат пътя им с димящи тела. Човекът погледна към небето и видя няколко свирепи инфернали, които се спускаха към бойния строй на елфите. Както винаги, огнените

демони се бяха свили на кълба и падаха като метеори, за да създадат наистина чудовищни експлозии.

Ронин реши да се възползва от тактиката на Илидан. С Кладенеца на негово разположение, той създаде широка бариера в небето, която инферналите нямаше как да заобиколят. Това обаче не беше просто преграда, защото Ронин имаше нещо друго наум. Той я оформи според желанията си и я изви така, че демоните, които се удряха в нея, отскачаха косо назад...

Право в сърцето на собствената им армия.

Дори мълниците, които бе хвърлял по-рано, не можеха да причинят подобни щети, каквито нанасяха страховитите метеорити сега. Повече от две дузини инфернали удариха центъра на Легиона на различни места, избивайки редиците му и отваряйки огромни димящи кратери. Телата на враговете полетяха на всички страни.

Встрани от себе си, Ронин чу триумфиращ смях. Илидан плесна с ръце в знак на почит към хитрия ход на човека, а после посочи объркания враг.

Част от левия фланг на Легиона внезапно затъна в земята почти до колене. Солидната почва под тях се беше превърнала в полутечна маса и тежките бронирани създания не можеха да сторят нищо друго, освен да потънат до уши. Неколцина опитаха да се борят, ала накрая всички, които се бяха намирали в местността, избрана от Илидан, изчезнаха сред калта.

С едно махване на ръка младият нощен елф отново втвърди повърхността и всяка следа от страшните демони изчезна. След това Илидан се обърна отново към Ронин и му се поклони с театрален жест.

Магьосникът се постара да запази изражението си непроменено и само кимна с глава. Проклетото хлапе бе намерило начин да се забавлява наред най-свирепата битка от векове насам.

Все пак бруталната атака даде плодове. Легионът не удържа на натиска и демоните взеха да отстъпват.

Не прозвучаха рогове, нямаше никакъв сигнал. Чудовищата просто се обърнаха и тръгнаха назад. Отначало запазиха някакво подобие на ред, ала скоро той се разпадна под несекващите удари, които се сипеха върху тях. Нощните елфи се заеха да ги преследват, опиянени от победата.

Конкретно Лунната стража изпитваше неистова радост от развоя на събитията. Целеха се най-вече в адските хрътки, превръщайки някои в дървета, а други — в безобидни катерички. Няколко просто избухнаха в пламъци, докато тичаха с подвити опашки към относителната безопасност на редиците на Легиона.

Тук-там се появиха островчета на съпротива, ала бързо бяха потушени от нетърпеливите войници. Телата на демоните покриваха земята като килим. Нощните елфи мъстяха за безбройните жертви, паднали под мечовете на Пламтящия легион. Повечето защитници бяха изгубили свои близки и познати в ужасното клане при Зин-Азшари.

Легионът отстъпваше все повече, докато не достигна до покрайнините на самата опустошена столица. Демоните умираха с пълчища, от оръжие или магия, а някои разкъсани с голи ръце. Битката продължи безспирно през цялата нощ и земята изчезна, заровена под камари от трупове.

Може би щяха да пренесат битката в Зин-Азшари и дори да достигнат двореца, ала когато денят се наложи над нощта, защитниците най-сетне забавиха своя устрем. Даваха всичко от себе си, но дори лорд Рейвънкрест накрая видя, че да продължават означава да се изложат на прекомерен риск. С неохотно изражение командирът нареди роговете да свирят отбой.

Когато сигналът проехтя, Илидан изглеждаше разочарован. Опитва да накара Лунната стража да продължи напред, но макар повечето да изглеждаха готови да го последват, изтощението не им позволи.

Ронин също се чувстваше изчерпан. Наистина, още можеше да прави магии, сеещи страшно унищожение, но тялото му бе плувнало в пот и усещаше как му се вие свят.

С изключение на Илидан, нощни елфи съзнаваха, че не могат да продължат да се бият и през деня. Това обаче не им отнемаше радостта от постигнатото досега. Вярно, заплахата не беше премахната, ала всички вече разбираха, че демоните не са непобедими. Можеха да бъдат убити... значи имаше шанс да ги прогонят от света.

Командирът бързо намери доброволци, които да потеглят към другите части от кралството. Мисията им имаше две цели. Първо, трябваше да обединят всички свои сили, за да създадат армия, с която да посрещнат следващата атака на Пламтящия легион — защото несъмнено щеше да последва такава. И второ, на пратениците им беше заръчано да докладват какви са пораженията из другите земи.

В добавка към това благородникът постави официално личния си магьосник Илидан начело на лунните стражи, които бяха с тях. Сред най-старшите от оцелелите се разнесоха протести, ала една показна експлозия, избухнала сред отстъпващите демони, бързо заглуши тези, които критикуваха младия заклинател.

Доволен от новия си статут, Илидан потърси Ронин, за да му съобщи. Магьосникът кимна учтиво, чудейки се от една страна дали той самият е бил толкова ентузиазизиран като млад, а от друга, притеснен как ли щеше да се отрази новото положение на младежа върху и без това голямото му самочувствие. Илидан имаше много голям потенциал, ала безразсъдството му беше капан, който можеше да го превърне в не по-малка опасност от Пламтящия легион.

Ронин се зарече да държи сподвижника си под око.

Останал отново сам, единственият човек сред нощните елфи бавно огледа цялата войска. Слънцето караше броните да блестят и им придаваше епичен вид. Бойците изглеждаха и се държаха сякаш могат да победят всеки враг. Въпреки това обаче Ронин имаше тягостното чувство, че щеше да им потрябва много по-голяма войска, за да спечелят срещу пълната мощ на Пламтящия легион.

Да, историческите книги от бъдещето твърдяха, че победата е била на тяхна страна, ала сега изходът от събитията бе замъглен от твърде много неизвестности — включително от появата на човека и Крас. И още по-лошо — сега демоните знаеха къде е източникът на магическата мощ на армията и щяха повече отвсякога да опитват да се добере до Ронин и Илидан.

Магьосникът имаше пресни спомени какво е да си мишена на орда демони и не изгаряше от нетърпение да изпадне отново в подобна ситуация. Което впрочем му напомни за чудното им избавление през нощта. Ако мощта на Кладенеца не се бе върнала в най-напрегнатия момент, надали човекът би имал възможност да разсъждава над всички тези неща.

Но какво се беше случило с онзи, отговорен в най-голяма степен за успеха им тази нощ? Не, Ронин нямаше предвид себе си, нито пък Илидан. Нито дори всичките лунни стражи или лорд Рейвънкрест с неговите войски...

„Какво — зачуди се измореният магьосник, взрян в опустошения град, — какво стана с Малфурион?“

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Лежеше неподвижен като смъртта и този образ ставаше още по-зловещ от факта, че никой от тях не можеше да усети връзката, която допреди малко поддържаха с него. Тиранде държеше главата на Малфурион в ръце, а меката трева под тях изпълняваше ролята на останалата част от леглото.

— Изгубен ли е за нас? — запита слисаният Джарод Шадоусонг. Капитанът ги беше последвал до тази поляна дълбоко сред горите, под предлог, че трябва да наглежда затворника Крас. Не беше взел участие в магията, ала бе поел ролята на пазач, когато ситуацията се промени. От неохотна добавка се беше превърнал в загрижен спътник, макар все още да разбираше твърде малко от ставащото.

— Не! — отсече Тиранде. След това добави с извинителен тон: — Все още диша...

— Освен това не ми мирише на умрял — изтътна Кориалстраз.

Капитанът добиваше подозрително изражение всеки път, когато заговореше гигантът. Така и не бе успял да свикне с присъствието на червения дракон. В друг момент това би забавлявало Тиранде, но не и при сегашните трагични обстоятелства. Самата тя веднага хареса бегемота, макар да се чудеше на мистериозната връзка между него и Крас. Изглеждаха като братя-близнаци, колкото и невъзможно да звучеше това.

Мисълта за близнаците отново я накара да снижи поглед към Малфурион.

Древният магьосник обикаляше в кръг наоколо. Сега изглеждаше много по-здрав. Младата жрица не бе пропуснала да забележи факта, че чудодейното му изцеление беше станало с приближаването му до дракона. За съжаление подобреното здраве не му помагаше особено много сега. Бледият мъж изглеждаше не по-малко притеснен за приятеля ѝ от нея... макар да не бе срещал младия нощен елф преди.

Брокс бе коленичил срещу Тиранде, а брадвата му беше положена край безсъзнателния им другар. Главата на орка бе сведена

ниско върху гърдите и тя го чуваше как тихичко шепти молитвени слова.

— Местността бе заредена с могъщи магически сили — говореше Крас, сякаш на себе си. — Възможно е да са разпръснали парчетата от мисловната му форма по всички краища на света. Може би е в състояние да се събере сам отново... но шансовете за това...

Капитан Шадоусонг изгледа останалите:

— Простете ми наглия въпрос, но той поне успя ли да постигне каквото искаше?

Закачулената фигура се обърна към него с празно изражение:

— Успя да стори поне това. Остава ни да се молим да е било достатъчно...

— Престанете да говорите така... — настоя Тиранде. Избърса самотна сълза от бузата си, а после се взря в озареното от слънце небе. Въпреки ярката светлина жрицата не сведе поглед: — Елун, Майко Луна, прости на своята слугиня, задето нарушава покоя ти! Не смея да те моля да ми го върнеш... но поне ми отговори каква е неговата съдба!

Уви, над Малфурион не се спусна величествен блясък. Лунната богиня не се появи внезапно, за да им проговори.

— Може би ще бъде по-добре, ако го върнем обратно в храма — предложи капитанът. — Оттам богинята ще чуе по-добре молитвите...

Тиранде не си направи труда да му отговаря.

Внезапно Крас спря да обикаля. Погледна на юг, където дърветата се сгъстяваха. Очите му се присвиха:

— Знам, че си там. Покажи се.

— А аз пък вече знам какво си ти — отвърна ехтящ глас.

Близките стволове се сляга в едно и образуваха огромната фигура на кентавър. Ценариус излезе бавно напред. Двамата с Крас се гледаха известно време мълчаливо в очите, а после си кимнаха с уважение един на друг.

Властелинът на гората пристъпи към Тиранде, държаща Малфурион в обятията си. Брокс отстъпи с уважение, а капитанът се пипна по очите, за да провери дали не спи.

— Дъще на скъпата ми Елун, сълзите ти докосват небесата и земята.

— Аз плача за него, господарю... Знам, че и ти го обичаше.

Ценариус кимна. Предните му крака се подвиха и той се снижи, за да докосне нежно челото на Малфурион.

— Той ми е като син и съм безкрайно щастлив, че има жена като теб, която го държи толкова близо до сърцето си.

— Аз... Ние... Ние сме приятели от детинство...

Властелинът на горите се засмя. Звукът накара пойните птички да зачуруликат и докара хладен освежаващ ветреца.

— Чух молитвите ти към скъпата Елун... и изречените, и неизречените.

Тиранде не скри своето смущение:

— Но всичките ми молби отидоха на вятъра...

Изражението на полубога се смени с искрено озадачение:

— Така ли мислиш? И защо според теб съм дошъл?

Другите замръзнаха, а послушницата разтърси глава:

— Не разбирам...

— Защото си още млада. Почакай, докато стигнеш моите години... — С тези думи Ценариус разтвори ръка. От протегнатата му длан се издигна зеленикава светлинка и се понесе бавно нагоре, сякаш се оглеждаше, за да открие своя дом.

Кентавърът се изправи, за да огледа своя ученик.

— Преди малко се носех из Смарагдовия сън в търсене на отговори за ужасните въпроси. Искях да разбера какво да сторим срещу последователите на смъртта... — На брадатото лице на полубога разцъфна усмивка. — Представете си моята изненада, когато сред дебрите на Съня намерих едного, когото познавам. Ала бе в много объркано състояние. Като се замисля, той дори себе си не познаваше, пък какво остава за мен!

И когато Ценариус замълча, светлинката се понесе към Малфурион и потъна плавно в челото му.

Очите на нощния елф затрептяха и се отвориха.

— Малфурион!

Гласът на Тиранде бе първото, което друидът чу, когато се събуди, и той се вкопчи в него, използва го като пътеводна светлина. Измъкна се с усилие от бездната на безсъзнанието и се озова под ярка, ала успокояваща светлина.

А когато отвори очи, видя Тиранде, озарена от утринното слънце. Странно, дневната светлина въобще не го притесняваше и дори си помисли, че под нея девойката изглежда още по-красива. Почти ѝ го каза, ала присъствието на другите го накара да премълчи. Вместо това се задоволи само леко да стисне дланта ѝ.

После реалността се завърна с ужасяваща острота.

— Щи... щитът... — успя да изграчи. — Успях ли?

— Няма го — отвърна странно създание, което не бе нощен елф. Малфурион реши, че трябва да е Крас. — Засега Пламтящият легион е под контрол...

Елфът кимна. Знаеше, че войната не е свършила и народът му все още е в беда. Ала това не му отнемаше триумфа. Ако не друго, поне вече имаха надежда.

— Ще се борим с тях — обеща Тиранде. — И ще спасим света.

— Могат да бъдат победени — съгласи се Брокс и погали оръжието, което младият друид му бе помогнал да създаде. — Знам го със сигурност.

Крас обаче оставаше скептичен:

— Могат... Но ще ни трябва още помощ. Ще ни трябват драконите.

— Ще имате нужда от нещо повече от драконите — изтъгна Ценариус. — И аз отивам да се погрижа за това! — Кентавърът пристъпи встрани от другите и се усмихна за последно на Малфурион: — Ти ме накара да се гордея с теб, мой почетен ученико, мой *теро'шан*.

— Благодаря ти, шан'до.

След тези думи полубогът се стопи обратно в гората.

— Сега ще се върнем ли в Сурамар? — запита някакъв нощен елф в униформа на Стражата, който бе непознат на Малфурион.

— Да — отвърна Крас. — Връщаме се в Сурамар.

Друидът се изправи с помощта на Тиранде.

— Но само за кратко. Порталът, през който напиряха демоните, бе унищожен, но за разлика от щита, Аристократите могат лесно да го възстановят.

Всички кимнаха със сериозни и угрижени лица.

Малфурион погледна в посока на Зин-Азшари. В земята му бе дошло ужасяващо зло, което трябваше да бъде спряно, преди да

унищожи всички до крак. Друидът бе изиграл ключова роля в спирането на първоначалното нашествие и поради причини, които не можеше да си обясни, имаше тягостното чувство, че отново му предстои да участва в защитата срещу жестоките демони и желанието им да разрушат обичния му Калимдор.

Оставаше му да се надява, че когато това време дойде, щеше да бъде готов... инак не само Калимдор, но и целият свят щяха да потънат в забвение.

Издание:

Ричард А. Кнаак. Кладенецът на вечността

Серия Войната на Древните, №1

Американска, първо издание

Превод: Симеон Цанев

Редактор: Ивайло Крумов

Художник на корицата: Бил Петрас

Дизайн и компютърна обработка: Младена Крумова

ИК „Серпис“ АД, 2005 г.

ISBN: 954-301-023-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.